

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

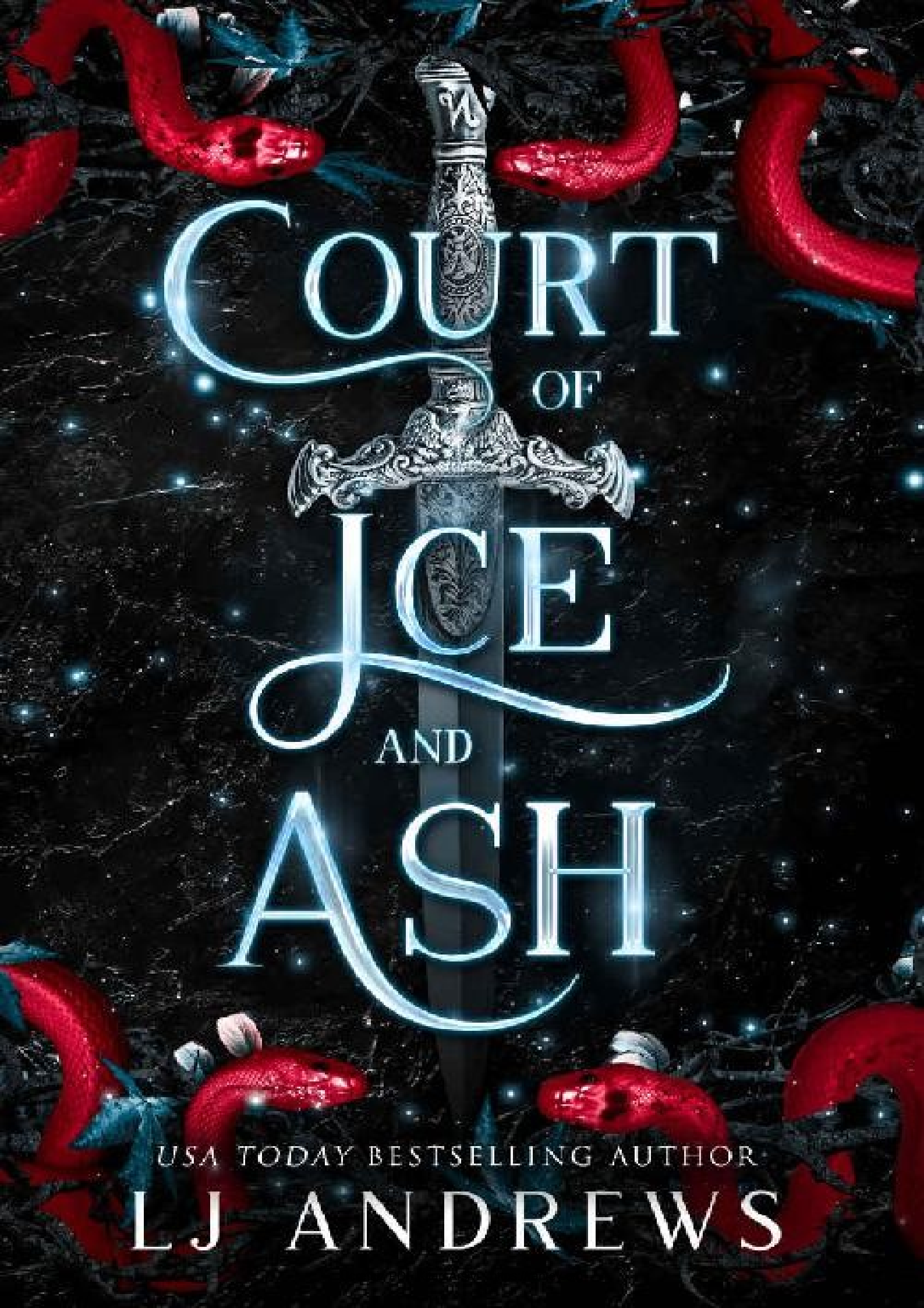
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a dark, textured background. A sword with an ornate hilt is positioned vertically in the center. Several red snakes are coiled around the sword and the cover. The title 'COURT OF ICE AND ASH' is written in a large, glowing, light blue serif font, with the words 'OF' and 'AND' in a smaller font. The author's name 'LJ ANDREWS' is at the bottom in a white serif font, preceded by the text 'USA TODAY BESTSELLING AUTHOR'.

COURT OF ICE AND ASH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Buz ve KÜL MAHKEMESİ

LJ ANDREWS

Telif Hakkı ©2021 LJ Andrews Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz
ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar haricinde yayıncı veya yazardan alınamaz.

Kapak Tasarımı: Bianca Bordianu at Moonpress.co

Düzenleme: Jennifer Murgia

Authortree.co adresinde Clara Stone tarafından biçimlendirme

Haklar ve sorularınız için iletişime geçin em@emilycauthor.com

İçindekiler

[Tam Sayfa Görüntüsü](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[Teşekkür](#)

[Ederim](#)

BÖLÜM 1

--

GECE Prensi

KAN SEVGİSİ hâlâ oradaydı. Elimi kemerime bağlı siyah demir baltaların üzerine her koyduğumda ağır ve hissedilirdi. Dilsiz bir yaratık hâlâ yaşıyordu, kan istiyor, kanın acısını arzuluyordu. Sanki lanet çok uzun sürmüş ve şimdi bir parçam, defalarca kucakladığım çarpık canavara karşı hep ölü kalacaktım gibi.

Gerçeği kendime saklamak için büyük planlarım vardı.

Ağaçların arasında bir kayanın üzerine oturup neme karışmış bakır kokusunu içime çektim. Fırtınanın son kalıntılarında kan vardı. Hepsini içime çektim, göğsümdeki çekişi yatıştırdım, daha fazlası için çaresizdim.

"Bunun amacı ne?"

Omzumun üzerinden Tor'a baktım. Hançerinin üzerindeki bileme taşını kazıyarak bana dik dik bakıyordu. Tıpkı ben onun ve ağabeyim Sol'un yanında ayak işlerini yapan bir çocuktan başka bir şey değilken yaptığı gibi.

Hayatın bir anlamı olduğu zamanlar.

"Bana boyun eğdiğinde seni daha çok seviyordum." Arkamı döndüm ve bir elimi baltamın üzerine koydum.

"Evet, kısacık bir an, bir lanetin kalkmış ve anıların geri gelmiş olmasından duyduğum sevinç." Tor kılıcını bilemeyi bıraktı ve yanıma geldi. "Bana bir şey söyleyin Prens, bu neyi başaracak?"

Başparmağım boynumdaki artık işe yaramayan siyah kâhin taşını okşadı. Verecek bir cevabım yoktu ve doğrusu, kesin bir planım olmadığını itiraf etmekten nefret ediyordum. Bir şekilde sesimi güven dolu bir hale getirmeyi başardım. "Bir kervan daha kaybetmek sahte kralın kasasında bir delik açacaktır. Tedirginlik ve güvensizlik yaratacaktır."

Tor gözlerini devirdi ve ben neredeyse gülüyordum.

Tor'un Sol'la tartıştığı ve onun da aynı şekilde gözlerini devirdiği net bir görüntü beynimde belirdi. Zaman geçtikçe anılar oluşmaya devam ediyordu. Bazen ikimizden biri duraksıyor, alnını ovuşturuyor, sonra da yeni anıyı anlatıyordu.

Ya gülerdik ya da bunu intikam arzumuzu körüklemek için kullanırdık.

"Bence bu bizi çok yakınlaştırıyor," dedi Tor, sesi kısık. "Onu huzur içinde bırakmak istediğini söyledin ama biz ona en yakın olanlara dönmeye devam ediyoruz."

Göğsümde garip bir korku uyandıran şeyler beni ele geçirdiğinde bir yumruğum yanımda sıkıldı. Riske atamayacağım ve kesinlikle isteyemeyeceğim şeyler.

Benimle, Gölge Loncası'yla ya da ailemin kanının intikamını almak için verdiğim bu sonu gelmez savaşla hiçbir ilgisi olamazdı. Bu

adil olmazdı. En azından ben bu fikri kafamda böyle gerekçelendiriyordum. Gerçeğe daha yakın olan ise Elise Lysander'ın son kan tutkumu da alıp götüreceğiydi ve ben buna veda etmeye hazır değildim.

Yani, tamamen kayıtsızmışım gibi devam ederdim.

Tor'a dik dik baktım, bir kez olsun bakışlarını benim bakışlarımla altında indirdiğini görmekten memnundum. "Bunun Timoran'la hiçbir ilgisi yok."

"Timorlu mu? Böyle konuştuğunuzu duyduğuma sevindim çünkü o Timorlu. *Kvinna* Elise laneti bozmak için ne yapmış olursa olsun, o Kral Eli'nin kanı. Onun adaşı. Eğer ilerlemek istiyorsan, bunu yalnız yapmalıyız. Tamam mı?"

Gözlerim elimdeki kırmızı beze kayd.

"Fikrini değiştirdiğini, belki de kalbini değiştirdiğini itiraf etmeyi tercih etmezsen tabii." Halvar bir ağacın arkasından cisimlendi, parmaklarındaki yağı yaladı ve bir su kuşunun sümüksü kemiğini bir kenara fırlattı. "Bu durumda, göklere yemin ederim ki, sana söylemişim demeyeceğim. Sana birçok kez söylemiş olsam bile."

"Elise'in burada yeri yok," dedim onlardan çok kendimi ikna etmek için.

"Katılıyorum," dedi Tor. "Rolünü oynadı ve şimdi bizden uzakta olması daha iyi olacak."

"İkinizin de düşüncelerinizi yüksek sesle söylemenizi dinlemekten keyif alıyorum. Sanki onu bize getiren kaderi ikna ediyormuşsunuz gibi, sanki ne düşündüğünüzü önemsiyorlarmış gibi. Elise onun *hjärta*'sı, prensimizin şarkısı."

"Gerçekten mi? Ne zaman bu kadar yumuşadın dostum?" Tor bir kakhaha attı.

"Ah, ben her zaman hepimizin en iyi aşığı oldum. Benim yumuşak bir yanımla yok. İstedik kadar inkar et, Torsten. Aramızda kendi *hjörta'sını* yaşamış olan sensin ve bunu benden daha iyi tanımalısın. Ama sanırım sen de o kararmış küçük kalbini kapatmaya çalıştın."

Tor koluna vurmaya çalıştığında Halvar hınzırca sırttı. Güvenli bir mesafeye çekildikten sonra Halvar bana baktı. "Söylediklerimin arkasındayım ve *Kvinna* Elise'e karşı duyduğunuz çekime karşı savaşmanızı izlemekten zevk alacağım, Prens Valen. Doğruyu söylemek gerekirse, bir kez sen-"

"Keşke lanet onu sustursaydı," diye araya girdi Tor.

Sırtıtmamak için çenemi sıktım. Bunu özlemiştim. Bir zamanlar olduğu gibi birbirimizi tanımayı. Genç bir baş belası olmama ve bu ikisinin bana korkunç oyunlar oynamasına aldırımıyordum bile. Tek dileğim Herja ve Sol'un hâlâ burada olmasıydı. Kız kardeşim benim savunucum olurdu ve Sol ne yapacağını benden daha iyi bilirdi. Halkımızın kanının ve çektiği acının bedelini Yeni Timorlulara nasıl ödeteceğini bilirdi.

"Hadi gidelim." Durakladım ve bakışlarımı Halvar'a diktim. "Ve Elise benim *hjörta'm* değil."

Sanki yine gülünç bir çocukmuşum gibi sırttı. "Nasıl isterseniz, Prens."

Romantik bir düşünceydi. Çok uzun zaman önce Gece Halkı'nın favorisiydi. Efsaneler, iki aşığı öyle bir şekilde birbirine bağlayan eski bir öfkeden bahsederdi ki, ruhları bir şarkının ahengi gibi birbirine bağlanırdı. Kırılmaz.

Çok saçmaydı.

Ağrıyordu.

Babam anneme her zaman kalbimin şarkısı derdi. Timoralıydı. Belki de...

Hayır. Kendimi Elise Lysander'a bağlayacak bir işim yoktu. Laneti bozmak için onu kullandım. Başarmıştık. Bitmişti.

Çömelip gözlerimi kısarak kayalık çıkıntının altından geçen kaba ticaret yoluna odaklandım. Kara meşeler, söğütler ve yaprak dökmeyen ağaçlar arasına sıkışmış gizli bir yol. Ağaçların tepeleri, bir sevgilinin saçlarına dolanmış parmaklar gibi biriken sisi kesiyordu. Her ne kadar puslu olsa da, siyah arabaları hâlâ yeterince iyi takip edebiliyordum. Lanet öfkemi ve anılarımı serbest bıraktığından beri gözlerim geceleri daha da keskinleşmişti, ama çoktan gitmiş bir hayatta bildiğim şey buydu.

Gece Prensi, hilalin altında doğan hükümdar, gölgelerin prensi, yeryüzünün öfkesinin koruyucusu. Her zaman alacakaranlığı şafağa tercih etmişimdir ve hâlâ da öyleyimdir.

Üç at arabası patikanın yüksek kökleri ve çalılıkları üzerinde zıplayıp sallanıyordu. Her birini yaya yorgun yolcular takip ediyordu.

Kan orada. Ravenspire mavisini giymiş düzinelerce Ettan kurdeleler ve satenler taşıyordu; bazıları omuzlarında ağır kanvas çuvallar taşıyordu. Diğerleri terziler ve terziler için sonsuz kumaş, tüy, iğne ve iğnelerle dolu torbalar taşıyordu. Kölelerin pek azının ayakkabısı vardı. Çoğunun ayakkabısı yoktu.

keskin kaya parçaları ve yoldaki toz. Aralarında en küçükleri bile.

Dudağım alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Bir deri bir kemikten başka bir şey olmayan bir kız, kendisi kadar büyük bir tahıl çuvalı taşıyordu. Bu sırada Kuzgunlar tombul kışlarının üzerinde oturuyor, ayaklarının dibindeki acı çeken insanları fark etmeden kervanı koruyorlardı. Benim halkım.

Onların prensi olamazdım. En azından istedikleri prens olamazdım. Ama onlar adına kötü adam olabilirdim. Ravenspire Kalesi'ni dize getiren bir haydut.

O zaman bu Tanrı'nın unuttuğu yerden kurtulmuş olurdum.

Bu benim çocukluğumun Etta'sı değildi. Burası tanımadığım bir ülkeydi ve ona karşı çok az sevgi hissediyordum. İnsanlarına bir dereceye kadar sadakat duyuyordum ama onlara hükmedemezdim, daha doğrusu hükmetmezdim.

İntikamımı aldığımda, tahtta oturan sahte kral kadar uygunsuz olurdum.

"Ne halt etmeye tekstile gidiyoruz? Hazine arabaları nerede?" Halvar mırıldandı.

Üstteki bir çıkıntıdan atladı ve yanıma geldi. Bir Gölge gibi giyinmişti, ağzı ve burnu siyahla kaplıydı, bu yüzden gecenin içinde kayboldu.

"Hepsi oyun, seni lanet olası aptal." Tor çıkıntının kenarından aşağı kaydı ve bizden on adım ötede, karanlığın içinde çömeldi. Parmak uçları soluk mavi alevlerle kıvılcımlandı, sonra yumruklarını sıkığında çözüldü. Pyre'in öfkesi

güç damarlarını kontrol etmek daha zordu. Bir bakıma, anıları geri çağırıldıktan sonra Tor büyüsünü nasıl dengeleyeceğini yeniden öğrenmek zorunda kaldı.

Halvar burnunu çekti. "Sahte kralı en çok canının yandığı yerden, tam da kasasından vurmayı tercih ederim."

"Zamanı gelince, Halvar," dedim kuru bir sesle. "Zamanı gelince."

Lanetin kalktığı andan itibaren, taht için kendi babasını öldüren bir aptal ve çocuk olan Kral Calder'ın başına bela olmaya başladık.

Önce lanet kalktıktan sonra Kara Mezar'a gönderdiği muhafızlarla. O anı düşünerek vicdan azabının sıkıntısını üzerimden attım. Ne olduğunu keşfetmeleri için gönderilmişlerdi ve bunun yerine hayatlarının sonunu keşfetmişlerdi. Biri hariç hepsi. Kanlı Hayalet ve Gölge Loncası hikâyeleriyle şatoya sendeleyerek dönmesi için yaşamasına izin vermiştik.

Blood Wraith unvanının içinde debelenip dururdum; bu sonun bir aracıydı. Valen Ferus olamazdım, tek yapmam gereken ailemin intikamını almakken bu yükü omuzlayamazdım. Onların kanı Eski Etta'nın toprağına karışmıştı ve ben onların çığlıkları yüzünden uyuyamıyordum.

Timoran'ın parçalanmasını istedim.

"Bir krallığı çökertmenin en iyi yolu nedir, Halvar?" Alçak bir sesle sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kervanı inceliyordu. "Ateşe vermek mi, soyup soğana çevirmek mi, kralın kafasını kesmek mi? Ben yaparım.

Bilmecelerinizi seviyorum Prensım, ama söyleyin bana. Daha fazla bekleyemem."

Sırıttım. Tanrım, hiç değişmemiştı. Lanet olsun ya da olmasın, Halvar çok konuşur, çok sever ve sonuna kadar sadıktı. "Halkıyla kralının arasını açacaksın dostum. Beceriksizliğini ortaya çıkar. Onlar acı çekerken, o zenginleşir."

"Etta'lara acı çektirmemizi mi istiyorsunuz?"

"Timorlular," dedim. "Halkımız zaten acı çekiyor. Ama Timorlular, sıradan insanlar, kralları ve soyluları zenginlik içinde yüzerken onlar zaten kaynaklarının tükendiğini görüyorlar."

Sırıtarak tekrar ticaret yoluna baktım. İşimiz bittiğinde Timorluların krallarına inancı kalmayacaktı. Onun sümüklü bir yılan olduğunu görecektlerdi. Onu devirecekler ve öfkeye, Etta'nın kanının yeniden öne çıkmasına yol açacaklardı.

Böylesine hırpalanmış bir krallığın tacını almaya istekli bir Gece Halkı bulmamız gerekiyordu. İddiamı geri çekerdim. Topraklar benim sözümle bir başkasını seçecekti.

Fury, Etta'nın asillerini seçti. Tanrılar tarafından bahşedilmiş bir armağandı ve ülkenin hükümdarını belirleyen faktör olması gayet doğaldı.

Halvar yanıma çömeldi. "Sen olduğunu anlayacak."

Kelimeler göğsüme saplanan bir hançer gibiydi, o kadar hızlı ve sertti ki tepki vermemek imkânsızdı. Kan çağrısını gömdüğüm gibi, bunu da gömebilirdim.

Ama böyle bir kadına duyulan özlem, evcilleştirilmesi daha zor bir canavar olduğunu kanıtladı.

"Önemli değil." Ah, ama çok önemliydi ve ben bundan nefret ediyordum. "Bırak beni hor görsün. O zaman benden kurtulmuş olur."

Halvar bir kez olsun dudaklarını kapattı ve sadece başını salladı.

Elimdeki kırmızı maskeyi inceleyerek ondan uzaklaştım. Bundan nefret ediyordu, hatta bana farklı bir renk vermeye yemin etmişti. Birlikte bu topraklarda özgür olmayı hayal ettiğimiz zamanlar. Gözlerimi kapattım, kalbim yanana ve öfke dudaklarının, teninin benimkine değen yumuşak anısını ele geçirene kadar huzursuzluğu gömdüm.

Çenemi, ağzımı ve burnumu kırmızı bezle kapattım. İpler duman, ter ve kan içindeydi.

Derin nefes aldım.

Siyah kapüşonu başımdan çektim. İçimde bir sızı büyüdü, kalbim Elise'e veda etmek için yanıp tutuşuyordu; tıpkı saldırmadan önce her zaman olduğu gibi. Doğru, halkı arasında acıya neden olanın ben olduğumu biliyordu. Bu onun yararınaydı. Ben ona göre bir adam değildim. Kan içinde yuvarlanmak *istiyordum*.

Elimde bir baltayla dönerken aklıma gelen yasak düşünce *beni affettirdi*.

Tor avucunu açtı, böylece serin bir alev tenini kapladı. Halvar üzerimizdeki fırtına bulutlarını hava öfkesiyle döndürdü.

Baltalarımı kavradım. Toprağı eğip bükebildiğimi açıklasaydım, tanınırdım. Ama önemli değil. Öfkeyle savaşmaya ihtiyacım yoktu ve ete kemiğe saldırmaktan daha çok gurur duyuyordum.

Maskemin altından hınzırca bir sırıtma dudağımı büktü. Kervan tam altımızdan geçti. Ravenspire Kalesi'ne asla ulaşamayacaklardı.

"Etta için," dedim, karanlık ve alçak bir sesle. "Etta için," diye tekrarladı arkadaşlarım.

Çıkıntıdan aşağı ilk adımı attım. Kan çağırıyordu.

BÖLÜM 2

--

Haydut Prenses

LANETLİ HELALLER! YİNE Mİ?

Dişlerimi sıktım ve dizime kadar yapışkan, güçlü bir çamura batmış olan bacağıma çekiştirdim. Gürültülü bir emme sesi gecenin sessizliğini bozdu. Tanrılar aşkına, kokuyordu. Çöp ve çürümenin sert kokusu burnumu kırıştırdı. Attığım her adımda havaya bir koku yayılıyordu, ta ki midem bulanana ve kokuya iyi gelsin diye kusmayı düşünene kadar.

Bataklık yavaşça ayağımı serbest bırakırken çamur kabarcıkları patladı ve fokurdadı. Ama yeterince sert çekmiştim, bot serbest kaldığında geriye doğru düştüm ve şimdi ellerim, başım ve kığım kaplanmıştı.

Sazlıklardan gelen bir kıkırdama yüzümdeki çatık kaşları derinleştirdi.

"Bunu duymak istemiyorum Siverie," diye tersledim. Bir ürperti omurgamı boydan boya kat etti ve ıslak, çamurlu hortumumun tenime yapıştığı yerler soğuktan iğneler gibi battı.

Siv uzun otların arasından çıktı, geniş ve beyaz bir sırtıyla. Çam iğnesi rengindeki saçlarını siyah kenarlı bir şapkanın altına saklamıştı.

şapkasını takmış ve yün paltosunun sivri yakasını kaldırarak yüzünün kenarlarını gizlemişti.

Sağlam deri botlar, siyah bir tunik ve buz gibi saçlarımı gizlemek için bir başlık giyerek zeki ve çevik olduğumu düşünmüştüm. Şimdi Siv'in hapishane yollarındaki soğuk ve ıslaklığa dair uyarısını dinlemiş olmayı diliyordum. Çamurun içinde titriyordum, iliklerime kadar ıslanmıştım.

En azından tenim artık maskelenmişti. Gizliliğin her şeyin anahtarı olduğu zamanlarda ay ışığını bir fener gibi yansıtan Timorlu bir tene sahip olmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Siv'in omzuna sıkıca tutundum, süngerimsi kıyıya geri dönene kadar onun bastığı yere bastım.

"Berbat gece gözlerin var," diye fısıldadı Siv. "Bu suya beşinci düşüşün. Böyle giderse şafağa kadar bekleyip küllerini ateşten geri getirebiliriz."

O karanlıkta göremese de kaşlarımı çattım. "Her şey aynı gölge-gece. Ezberlemiş olan senin aksine ben yolu zar zor seçebiliyorum."

"İnsanlarınız sürekli tutuklandığında, hapishaneye giden yol ikinci doğa haline gelir."

Hafifçe söylemişti ama şaka değildi. Siv bir Ajitatördü. Mevcut kraldan ve seleflerinden nefret eden bir halk. Eski Fae prensinin gerçek varis olduğuna ve bu toprakları bir zamanlar olduğu gibi Etta Krallığı'na geri döndüreceğine inanan halk. Baskınlardan ve Timoran yönetiminden önceki zamanlara.

Kışkırtıcılar kraliyet Timorlularını hor görürlerdi ve daha küçük bir prenses olarak, arkadaşım ve eski hizmetçim Siv'in boğazımı kesmek için gönderilmiş bir Kışkırtıcı olduğunu öğrendiğimde dehşete düşmüştüm. Ama Siv dostluğunu kanıtlamıştı. Bu yüzden ikimiz de onun klanına yabancıydık. Şimdi, kanıtlanıyorduk. Ve ben başarısız olmayacaktım. Karıştırıcı klanının yaşamamıza izin vermesini istediğim için değil, başkaları bu geceki başarımıza bağlı olduğu için.

Onları hayal kırıklığına uğratabilecek kişi ben olmam.

Ama doğrusu, Karıştırıcılara gerçeği söyleyebilseydik hayat çok daha kolay olurdu: Taptıkları fae prensi yaşıyordu.

Valen Ferus. Gece Prensi.

Beni arzulayan bir adam. Onu arzulamamı sağlayan. Bana güvenen ve güvenmeyi öğreten bir adam.

Ben onu seçtiğimde intikamı seçen bir adam.

Valen'le ilgili düşüncelerimi kovmak için başımı salladım. Gece Prensi'yle ilgili düşünceler genellikle gözyaşlarıyla ya da bıçak fırlatmama neden olacak kadar şiddetli bir öfkeyle sonuçlanırdı.

İkisi de yardımcı olmaz.

Hapishaneyi çevreleyen taş duvarın dibine geldiğimizde devrilmiş bir kütüğün arkasına saklandım. Tahta ve sazdan yapılmış, çürümüş kirişler ve her pencerede demir parmaklıklar vardı. Mahkûmlar uygun bir koruma olmadan hava koşullarına, soğuğa ve sıcağa dayanırlardı. Çoğu ölecekti.

Meşaleler avluyu aydınlatıyordu ve ortada kurbanların kollarını açmaya yarayan bir aletle birlikte ahşap bir kürsü yükseliyordu. Paslanmış bıçaklar kanlı ve lekeli bir masanın üzerine serilmişti.

Boğazımın arkası yandı. Tahta çoktan kana boyanmıştı. Kürsünün altındaki bir vagonda hapishane ateşleri için hazırlanmış üç ceset duruyordu. Kürsünün karşı tarafında, kaderlerini bekleyen kırık dökük insanlardan oluşan bir sıra, nemli avlunun etrafında yılan gibi kıvrılıyordu.

Siv bir parmağını kaldırdı, sonra gölgeli tepeciği işaret etti. Onu bulduğumda sessiz kalmak için kendimi zorlayarak yanağımın içini ısırdım.

Biraz daha zayıf. Çenesinde kirli bir sakal. Kıyafet yerine paçavralar.

"Mattis." Marangoz arkadaşım için göğsüm sıkışıyor ve kendi kız kardeşime karşı yeni bir nefretle kükrüyordum.

İki hafta önce, Siv ve ben Mattis'i Agitator klanına getirmek için Mellanstrad'a geri dönmüştük, ancak kralın düşmanı olarak ilan edildiğini öğrendik.

Runa. Kız kardeşim, nişanlısı Calder'ın kralı öldürüp tahtı çalmasına yardım etmişti. Korkak destekçileri arasında beni bulamayınca, Runa Mattis'i tutuklattı, hiç şüphesiz işkenceyle. Ama daha da ötesi, Calder'la birlikte Lysander malikânesini yakıp yıktılar, içeride serf, hizmetçi ya da aşçı olup olmadığına aldırmadan.

Runa, sahte kral Calder'dan daha kötü olabilir. Sahte çünkü Valen tacı elinde tutmalı.

Kalbimde onun bu parçalanmış krallığı birleştireceğini biliyordum. Başka türlüüne inanamazdım.

Siv yayına bir ok yerleştirirken, "Yine o bakışı takınmışsın," diye fısıldadı. "Mattis ve yaşlılara odaklanıp bu gece buradan canlı çıkalım, sonra Prens Valen için endişelenebiliriz."

"Blood Wraith'i düşünmüyordum."

Gözlerini devirdi. "Ona böyle hitap etmemelisin. Eninde sonunda tahta geçecek. Bu onun kanında var."

"Bunu Ari'ye söyle."

Haftalar önce, Agitator klanlarının başı tarafından köşeye sıkıştırılmıştık. Güçlü bir fae illüzyonisti olan Ari tahtta hak iddia etmiş ve topraklara yeniden hayat verdiğini söylemişti. İnsanlar onu yeni kral olarak kabul etti. Ferus soyunun gerçekten öldüğüne inanıyorlardı.

Siv bir süre durakladıktan sonra, "Ari kabul edecektir," dedi. "İçten içe Etta için en iyisini istiyor."

O kadar emin değildim. Ari yeni unvanından hoşlanıyor gibiydi. Bizi bu kanlı, nemli ormana tartışmasız göndererek bunu açıkça gösterdi.

"Neden Gece Prensi'nin yol boyunca biraz intikam almasına izin vermiyorsunuz?" Siv sordu.

Uzun bir iç çekişle cevap verdim. Valen anne babası, erkek kardeşi ve kız kardeşi adına Timoran tahtını yok etmek istiyordu. İ n t i k a m ve ö ç almak istiyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Kan. Anlamıştım. Aslında Runa ve Calder'ın aldıkları canların bedelini ödemelerini istiyordum ama ne pahasına?

Kan arzusunu tatmin ettiğinde, geriye nasıl bir adam kalacaktı? Tanıdığım güçlü, nazik ve kibar adam mı yoksa Calder'in yeni bir versiyonu mu, Valen'in öfkeli olması dışında.

Kalbimin kimin için attığını unutmadım. Bu sözleri beni itip uzaklaştırmadan birkaç dakika önce söylemişti. Yine de kaldı. Kanındaki öfke, teninin kokusu, dokunamadığım bir gölge gibiydi.

Kalbim, sinirim daha fazla dayanamadı. Siv bana bir çanta fırlattı. "Hadi gidelim."

Birlikte kendimizi tepenin zirvesine konumlandık. Çantadan küçük bir arbalet çıkardım ve bir ok yerleştirdim. Siv gibi diğer yay ve okları kullanacak kadar yetenekli değildim ama pratik yapıyordum. Valen bizi terk etmeye karar verdiğiinden beri, ona geri dönmek için savaşmaya karar verdim.

Kürsüde, tanrıların kraliyet tapınağından kutsal bir adam, Mattis kanlı merkeze doğru getirilirken Öteki Dünya'da bekleyen büyük salonun destanlarını okudu. Biraz gururlandım. Arkadaşım hiç ürkmedi. Kaderine bir savaşçı cesaretiyle yürüdü.

Siv nefesinin altında bir dua mırıldandı. Halkın değer verdiği kişileri korumak için söylediği bir dua. Bunu asla kabul etmezdi ama marangozun onun korunan kalbine girdiğine dair şüphelerim vardı.

"Hızlı hareket ediyoruz," dedi Siv.

Başımla onayladım ve yayımı kaldırdım. Cellat Mattis'in yırtık pırtık gömleğini sırtından parçaladı. Dişlerimin arasından bir nefes verdim ve okumu fırlattım.

Hemen ardından Siv ilk okunu serbest bıraktı.

Bağrıışmalar hapishane avlusunda büyüyen alevler gibi çınladı. Cellat masasının üzerindeki bıçaklardan birine doğru koştu.

Lanet olsun! Mattis'i durduğu yerde öldürecekti.

Ya da o öyle sanıyordu. Mattis küçük bir adam değildi. Ağır kırışler ve demir aletlerle yaptığı iş, ona yeterince dayanıklılık vermişti - ne kadar zayıf düşmüş olsa da geri dönüp celladın burnuna vuracak kadar.

Muhafızlar kürsüye hücum etti. Siv bir ok fırlattı ve bir kuzgunun boğazını parçaladı. Ben bir ok fırlattım ve bir omuzu vurdum.

Devriyelerin yarısı iplerinden kurtulmaya çalışan mahkûmları korumaya koştu. Geri kalanlar dikkatlerini tepeye yöneltti. Siv ok atarak birkaç adım geri çekildi. Geri çekildim, midem düğümlemişti. Yalnız olmamamız gerekiyordu.

Diğerleri neredeydi?

Karnıma inen bir yumruk gibi, kuzgunları tek başımıza savuşturmak zorunda bırakıldığımızı fark ettim.

Bu bir intihar göreviydi.

Ari bize bir direktif vermişti. Görevimiz bir ajitatör ihtiyarın infazını durdurmaktı. Elbette Mattis'i serbest bırakmak için pazarlık yaptık. *Lanet olsun, kral vekili.*

Şakacı, kurnaz Fae'yi yanlış değerlendirmişim. Tahmin etmem gerekirse, ölüm tam da Ari'nin bizim için umduğu şeydi. Bizi kabul etmeyi hiç planlamamışlardı ve şimdi Mattis de ölecekti.

"Siv!" Bir devriye polisi tepeye ulaştığında çığlık attım. Yüzü mavi ve siyaha boyanmıştı. Kafası tıraşlı, şakaklarından uzanan kenarlarında karmaşık rün dövmeleleri vardı. Alaycı bir tavırla kemerinden ince bir kılıç çıkardı.

Sürgülerimi karıştırdım. Muhafız onu uzaklaştırdığında Siv yayını düşürdü. Parmaklarım titriyordu. İki parmak ucum eksik olduğu için bir şeyleri nasıl tutacağımı öğrenmişim ama şu anda avuç içlerim terden kayganlaşmıştı.

Bir anda hapishane avlusunun kapıları gümbürdeyerek açıldı. Siv'in başında duran gardiyan dikkatini avluya hücum eden Kargaşacılara yöneltti.

Kanama zamanı, Ari!

Siv'in yumruğu bileğimin etrafında kıvrıldı. "Elise! Acele et. Mattis ve yaşlılar hâlâ içeride."

Kışkırtıcılar hapishane kapılarında cimri gardiyanlara karşı savaştı. Bazı mahkumlar bıçak, sopa ve dallara sarılmıştı. Bazıları hareketsiz duruyordu, muhtemelen savaşamayacak kadar sersemlemişlerdi. Diğerleri kaçtı. Ama Mattis gibi olanlar gardiyanlarla korkunç bir öfkeyle dövüştüler. Haftalarca, aylarca, döne döne onların ellerinde çektikleri acılar, yumruklar, vuruşlar ve kesici darbeler halinde patladı.

Siv, Mattis'e doğru koştu. Gümüş sakallı ve gözlerinin altında gri bir doğum lekesi olan adama döndüm.

"Yaşlı Klok!" Çığlık attım. "Bu taraftan."

Adam çok yaşlı değildi. Birkaç kösele kırışıklığı cildini hırpalıyordu ama vücudu yeterince güçlü görünüyordu, gözleri berraktı. Adam beni birkaç nefes aldı, yayıma ve sürgülerime dikkat etti, sonra bakışlarımı Karıştırıcıların girdiği açık kapıya doğru takip etti.

"Klanla birlikte misin?"

"Bir anlamda."

Yaşlı adam sırtıttı ve ön taraftaki kırık bir dişini gösterdi. "Benim için yeterince iyi."

Elindeki tahta çubuğu bıraktı ve kapıya doğru koştu. Birkaç Ajitator boğuk bir neşeyle onun adını haykırdı.

Siv ve Mattis'in yanına koşmadan önce onun serbest kalmasını beklemedim. Marangoz bir muhafızın kafasına tahta savururken ona ulaştı. Adını bağırarak yeterli olmayınca Siv omuzlarını itti.

Mattis el yordamıyla yana kaydı. Arkasına baktığında gözleri çılgına dönmüştü. Sakalının altından gülümsemeden önce birkaç nefes aldı.

"Siverie." Sesi boğuk ve kuruydu. "Şakalarım için gelmişsin."

"Seni aptal!" diye bağırdı ona, sesinde bir parça çaresizlik vardı. "Çık git buradan! Acele et."

Mattis kıkırdadı ve onun elini kabul etti. Gözleri benimkilere takıldı ve gülümsemesi daha yumuşak bir şeye dönüştü. "*Kvinna*."

"Bu gece burada *Kvinnalar* yok dostum," dedim hızımı artırıp kapılara doğru koşarken.

Arkama bakmadım. Gardiyanların katliamını izlemek istemedim. Şüphesiz bazı mahkûmlar kilit altında tutulmayı hak ediyordu ve biz onları serbest bırakmıştık.

Mattis dizlerinin üzerinde soluk soluğa, "Sen... benim için geldin," dedi. "Her zaman biliyordum... Siverie'yi önemseydiğini."

"Kapa çeneni," dedi sesi titreyerek. "Yoksa seni memnuniyetle geri veririm."

Mattis gülümsemeye başladı ama çabucak kayboldu. Geniş bakışlarını ağaçların kenarına kadar takip ettim. Gölgelemin arasından koyu renk giyimli bir sıra adam belirdi. En önde, buğday sarısı saçları omuzlarına dökülen yakışıklı bir adam vardı. Bronzlaşmış teni pürüzsüz ve koyu kirli sakallarla kaplıydı. Gözlerindeki karanlık eşsizdi ve altınla çevrelenmişti. Sırıttığında dişlerinin beyazı ay ışığını yakalıyordu, tıpkı sivri kulaklarındaki altın piercingler gibi.

"Yaşadın," dedi. Sesi ipek gibiydi, serin ve yumuşak. Ama her şeyin altında saldırmayı bekleyen sivri bir uç vardı. "Beni... etkilenmiş say."

"Ari!" Gözlerimi kısıtım ve bir adım daha yaklaştım. "Bizi katledilmemiz için bıraktın!"

"Kırıldım. Bunun bir kader sınavı olacağı konusunda seni uyarmadım mı? Doğal olarak bunun bir kader sınavı olacağını

tehlike söz konusu."

Yumruklarımı sıktım. "Ölmemizi istedin."

Siyah boyalı tırnaklarını inceledi. "Kayıtsızdım." İnanılır gibi değil. Ari, klanındaki herkesi kazanmak için kullandığı o kendini beğenmiş sırıtişını takındı. "Surat asma, Elise Lysander. Hayatta kaldın ve şimdi o güzel, asil kafanı dinlendirebileceğin sıcak bir yatağın olacak." Ari gözlerini Mattis'e çevirdi. "Nimet arkadaşın bu mu?"

Dudaklarımı kısıtım. Onlara en ufak bir şekilde bile güvenmiyordum ama Gece Halkı doğru sözlü, zeki ve kötü olmalarıyla ünlüydü. Hoş karşılanacağımızı söyledi, ama ne kadar süre için? Bilmiyordum. Yakında daha iyi bir anlaşma için pazarlık yapmamız gerekecekti. "Mattis bizimle gelecek. O da bizim gibi hoş karşılanacak, değil mi?"

"O Ettan. Elbette, başımızın üstünde yeri var."

Mattis önce Ari'ye sonra Siv'e bakıp durdu. Bazen de bana. "Gece Halkı mı? *Kışkırtıcılar* mı?" dedi bir süre durakladıktan sonra.

"Biz kendimizi devrimci olarak görmeyi tercih ediyoruz," dedi Ari. "Ravenspire Kalesi ve Timorlular bu toprakların gerçek kışkırtıcılarıdır."

Mattis Ari'yi görmezden geldi ve Siv'e döndü. "Sen bir Ajitator müsün?" "Mattis-"

"*Kvinna*'da bir ajitatördün. Şüphesiz oraya gönderilmenin bir sebebi vardı."

Ari kuru bir sesle, "Onu öldürmek için," dedi.

Ona ters ters baktım. Vekil kralın nezaketi yoktu ve bana göz kırparken bunu bilerek yaptığından emindim.

Mattis dişlerinin arasından, "Çok alay ederim," dedi, "ama yalan söylemem. Bu iğrenç bir alışkanlıktır ve buna pek tahammülüm yoktur."

Mattis Siv'in yanından uzaklaşıp yanıma geldi. Koluna nazikçe dokundum. "Mattis, o-" "Yapma,"

dedi. "Henüz değil, Elise. Henüz değil."

Kızgın olmak istiyordu. Ben kim oluyordum da ona kızamayacağını söylüyordum? Haftalardır bir mahkumdu. İşkence görmüştü. Şimdi, değer verdiği bir insanın yalancı olduğu ortaya çıkmıştı.

O duyguyu biliyordum.

"Gel," dedi Ari sırtarak. "Şüphesiz konuşacak çok şeyimiz var. İçimden bir ses, az önce bana verilen en sıra dışı haberi duymak isteyebileceğinizi söylüyor."

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır mı?" Ari kaşlarını kaldırdı. "Eski *ilginç* bağlantılarından biriyle ilgili olsa bile mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ari bana doğru yaklaştı. Kolumu kavradığında nefesimi tuttum. Göründüğünden daha güçlüydü ama sırtışını hiç kaybetmemişti. Zaman zaman bana Legion Grey'i hatırlatıyordu. Legion onun gerçekte Valen Ferus olduğunu bilmeseydi bile, Gece Halkı'nın yaramazlığa olan düşkünlüğü tavırlarına yansımıştı.

Ari bir adım daha yaklaştığında içimdeki sinir düğümünü yuttum. "Uygunsuz arkadaşların var Elise, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Blood Wraith ve loncası tarafından içeri alınmadınız mı?

O adamla sefil bir ortaklık kurmadın mı?" Vücudum kaskatı

kesildi. "Ben... nasıl-"

"Benim de kendi rahatsız edici arkadaşlarım var." Ari'nin sırtışı genişledi. "Gel. Onu bulmamıza yardım etmen gerek. Blood Wraith'e bir teklifim var."

BÖLÜM 3

--

GECE Prensi

"KADERİN FARKLI PLANLARI VARDI, küçük kardeşim."

"Hayır, Sol. Hayır. Bırakın onu, sizi piçler!" Bağlanmış bileklerime karşı mücadele ederek bağırdım. Akıncılar kardeşimin etrafını sardı. Babamızın cesedi hâlâ ayaklarımızın dibindeyken onu sürükleyerek götürdüler.

Sol'un mavi gözleri denizin siyah kısımları gibi karardı. "Savaş Valen! Daha önce hiç dövüşmediğin gibi dövüş! Tanrılar gibi dövüş! Büyük salonda senin için bir yer ayıracağım!"

Kapı aramıza çarptı. Ailemi, şövalyelerimizi ve soylularımızı aylarca tuttukları çukur, kasvetli bir sessizliğe gömüldü. Hayatta kalanlarımız gözlerini kırpmadan kapıya baktı. Sol'un bir sonraki kral olması gerekiyordu. Haklı, güçlü kral.

Ama şimdi...

Babam o kapıdan geçmişti. Kanlar içinde ve ölü olarak geri dönmüştü. Öfkemi büyülerle ve garip sihirlerle engellediler ama yine de yer acımla sarsıldı.

Yalnızdım.

Ben son Ferus'tum. Şüphesiz, daha uzun süre nefes alamayacaktım.

Ortamımdaki bir ağrı beni bir anının flaşından uyandırdı. Gözlerimi kırıştırarak karavana geri döndüm. Tam önümdeki kavgaya.

Hantal bir kuzgun yine kaburgalarımın tekme atmaya çalıştı. Baltam omzunun üstündeki muhafızları kesti. Acı dolu bir çığlık attı ve geri çekildi.

Göğsüm sıkıştı. Çeliğin çelik üzerindeki sürtünmesi omurgamda dans etti. Ateşin öfkesinden çıkan duman havada yoğunlaştı. Kan, tatlı tadı, ona daha yakın olma arzusu, içimdeki canavarı çekiştiriyordu.

Kervan saldırımız için hazırды.

Sahte Kral Calder sonunda az sayıdaki aklını kullanıyordu. Çıkıntıdan atladığımız anda silahlar havaya kalktı ve kervan erzaklarının etrafında daire çizdi. En zayıf Ettanlar ölmeyi bekleyerek dizlerinin üzerine çöktüler. Gölge Loncası bağlarını koparıp kendilerini esir alanlara saldırdığında hâlâ sersemlemiş halde koştuklarına şüphe yok.

Kardeşimin düşünceleri kafamda tekrarlandı. Başka bir kuzgun bana karşı birleştğinde el yordamıyla uzandım.

Hatıralar tuhaf zamanlarda gelirdi ama şimdi, kılıçlar çekilmişken böyle korkunç bir anı hatırlamak tamamen uygunsuzdu.

Muhafız boynuma kısa bir kılıç savurdu. Savuşturdum ve bir baltayı alt kaburgalarının arasına sapladım. Kuzgun soluk soluğa geriye düştü, parmaklarının arasından kan damlıyordu. Boğazımda bir inilti gümbürdedi. Daha fazla kan akana kadar eti parçalama arzusu vardı. Lanet kadar güçlü değildi ama sanki dönüştüğüm yaratığın anıları hâlâ kafamın içinde yaşıyordu, dikkatli olmazsam patlayabilecek bir hastalık gibi.

Kırmızı maskenin ardında nefeslerim ağırlaştı ve baltalarımın saplarını sıkıca kavradım.

İkinci muhafızla göz göze geldiğimde korkmuştum. Ölmesi mi gerekiyordu? Annemin barış için yalvaran, benden daha büyük bir adam olmamı isteyen sesini duyar gibiydim. Timorlu akıncılar topraklarımızı işgal edip yok ettiklerinde denediği gibi. Yalvarışları sağır kulaklarda kaldı. Teninin açık olması pek umurlarında değildi. Saçları kış ayazı gibiydi, tıpkı Elise'inki gibi. Onu aldılar; bir köpek gibi Timor kralına sürüklediler.

İki taraftan da merhamet istemişti. Hem kendi halkından hem de kocasınınkinden.

Akıncılar, kendi halkı, onu dinlemedi. Artık çığlıkları mezardan geliyordu.

Bu Ravenspire muhafızı ölmeyi hak ediyor muydu? Evet, hak etti. Hak etti.

Baltarımdan birini çevik bir hareketle ensesine indirdim. Sanki saldıracağımı ve bunu durdurmak için yapabileceği çok az şey olduğunu biliyormuş gibi neredeyse hiç kıpırdamadı.

Savaş, Valen. Daha önce hiç dövüşmediğin gibi dövüş. Maskemin altından, kraliyet kervanına sebep olduğumuz kaosla alay ettim. Belki de hırsızlar ve katillerden başka bir şeye dönüşmemiştik ama Timorlular acı çektiğinde, Calder'a olan sadakatleri sarsıldığında, Etta'nın yeniden yükselme zamanı gelecekti.

Sol'un benden istediği gibi savaşacaktım. Halkımın özgürlüğünü acımasızca elinden alanlar her şeylerini kaybedene kadar durmayacaktım.

Halvar siyah maskesinin arkasından güldü, hava öfkesi Tor'un alevlerini kaçan Timorluların ve Ravenspire muhafızlarının etrafına sıcak dalgalar halinde yayarken kukuletası geriye düştü. Kervanı tuzağa düşürmüştük ve artık istediğimizi yapabiliydik.

Ta ki yeni çığlıklar kavgaya dahil olana kadar.

Uzaktan, çevredeki tarladan birkaç karanlık figür fırladı. Uzun otların arasından belirdiler ve alevleri yarmanın bir yolunu bulmuş olan yalnız tekstil arabasına saldırdılar. Kuzgun değillerdi, onlar ... Kışkırtıcıları.

Lanetli cehennemler. İçim burkuldu. Şu anda bu aptallarla uğraşacak zaman yoktu.

"Blood Wraith!" diye bağırdı bir Ajitatör. Yüzünü seçemiyordum ama sesindeki neşeden aynı tarafta olduğumuzu düşündüğü anlaşılıyordu.

Biz değildik.

Onlar bir baş belasıydı. Ölümcül bir baş belası, ama yine de bir baş belası. Ve arabayı parçalıyorlardı. Biz daha onları durduramadan sürücü katledildi.

"Geri çekilin sizi lanet olası aptallar!" Halvar bağırdı. Öfkesini dindirmek için çok uğraşması gerekmişti ama Halvar'ın Kışkırtıcılara karşı çok az sabrı vardı.

Bir Karıştırıcı, kendisine doğrulttuğum siyah demir baltalarımın korkmadan, nefes nefese bana doğru koştu. "Saldırdığını gördük ve biliyorduk. Etta'ya hizmet ettiğini biliyorduk! Gerçek krala hizmet ediyorsun."

Gerçek kral mı?

"Ana vagon orada," dedi Karıştırıcı. Karşı koymaya çalıştım ama gözlerim onun işaret parmağını takip etti. Araba bir erzak vagonundan başka bir şey değildi.

"Tekstil," diye homurdandım.

"Hayır. Sahte Kral haftalardır soylularını ve destekçilerini göze çarpmayan karavanlarla taşıyor. Ama yeni bir kuzgun devriyesi dalgası geliyor Kanlı Hayalet. Bunu ya şimdi yaparız ya da hiç yapmayız."

Bu haydutlarla bir şekilde birleştığımız fikri tüylerimi diken diken etti ama onu düzeltmedim. Bunun yerine, etkileyici olmayan arabayı inceledim. İçinde Timorlu bir soylunun olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Ama eğer varsa, o zaman gece daha da ilginçleşecekti. Timorlu soyluları, Ettanların ayakları altında parçalanacak kadar zayıf ve kırılgan hale gelene kadar sarmaşık sarmaşık parçalamayı umursamadım.

Halvar ve Tor'a ıslık çaldım, başımı kapalı arabaya doğru salladım ve yan tarafa doğru yürüdüm. Baltamı hızlıca sallayarak kapının sürgüsünü kırdım. Tor kapıyı zayıf menteşelerinden söktü. Hızlı ve acımasızca saldırmayı planlıyordum.

Ama küçük çığlıklar saldırımı durdurdu.

Çocuklar mı?

On iki yaşından büyük olmayan bir kız, sıska bedeninin arkasında en az beş genci kucaklamıştı. Gümüş iplikle sarılmış ince yünlü bir elbise giymişti. Üvez meyvelerinden bir şerit solgun saçlarını taçlandırıyordu. Arkasındaki çocuklar ayakkabılar, sert pantolonlar ve sağlam yün tunikler giyyordu. Yanakları dolgun ve pembeydi, bu da öğünlerini kaçırmadıklarının bir kanıtıydı.

Acımasızca gülene kadar Karıştırıcı'nın omzuma geldiğini fark etmemiştim.

"Ah, kraliyet sarayının kıymetlileri." Bakışlarımı adama çevirdim. Kaşlarını kaldırdı ve bir bıçak çekti. "Asalet, Wraith. Doğru değil mi küçük cadı?"

Karıştırıcı en büyük kıza uzandı ve onu saçlarından yakaladı. Onu sürüklerken küçük çocuklar çığlık attı. Kız irkildi ama sessiz kaldı. Bir Timorlu için cesurca. Bir kalp atışı için gözlerimi kapattım. Elise gibi.

Onlar soyluydu. Hırçınlaşacaklardı, hata yok.

Yine de Elise kötü niyetli biri değildi. Nadir bulunan biriydi, karanlık bir denizde bir ışık huzmesiydi. Bu küçüklerin acımasız olarak yetiştirileceklerine dair çok az şüphem vardı. Ama çocukları öldürebilir miydim?

Kral Eli tereddüt etmedi.

Savaş, Valen.

Nabzım kafatasımın içinde hızla atıyordu.

"Biz... sana hiçbir şey yapmadık," dedi kız, sesinde bir titreme vardı. Ettan dilini kabaca konuşuyordu ama Karıştırıcı yeterince anlıyordu. "Eğitim için mahkemeye gidiyoruz."

"Ah, başaramayacaksın, aşkım."

Savaş, Valen.

Bu daha önce hiç yapmadığım bir savaş olacaktı. Gençleri katlederek, Timorlulara halkımın çektiklerini tattıracaktım.

Baltamı daha sıkı kavradım. Demir ağırlaştı. Bıçağın başı yanımda seğirdi. Acısız yapacaktım. Hızlı. Onları, ailelerinin gözlerinin önünde işkence görüp öldürülmesini izleyecekleri yaklaşan bir savaştan kurtaracaktım.

Taş ocaklarına kapatıldıktan sonra genç bir adam olarak kaç kez ölmeyi dilemiştim?

Kan tutkusu çağırdı. İçindeki yarattığı doyuracaktı. Kızın gözleri benimkilere kaydı. Korku vardı ama güç de vardı.

Lanet olsun!

Tek bir yumuşak hareketle baltanın kesici ucunu Karıştırıcı'nın boğazına bastırdım.

Şaşkın bakışlarını bana doğru çevirdi. "Biz

gençleri öldürmeyiz," dedim.

Halvar ve Tor benimle aynı fikirde olsalar da olmasalar da beni savunmak için harekete geçtiler.

"Onlar Timoralı yavrular," dedi Karıştırıcı. "Durum tersine d6nerse seni hiç d6ş6nmeden 6ld6r6rler."

Ben de bir zamanlar bu ocuklardım, karanlıkta canavarlardan saklanıyordum. T6m tanrılar, onlardan nefret ettim. Onları kesmeyi d6ş6nd6ğ6m için bile kendimden nefret ettim.

"Bırak gitsinler." Bir damla kan akana kadar baltayı boğazına bastırdım.

Karıştırıcı bana b6n b6n baktı, tamamen şaşırılmıştı ama itaat etti. Adamın eli kızın saçlarından 6z6ld6.

K66k çocuklara doğru geri d6nd6. "Arkadan ıkın, acele edin."

Karıştırıcı'nın y6z6 buruştı. Başıını salladı ve ağaçların arasına kaçtı. Bırak kızsın.

Belki biraz k6t6yd6k ama kumda çizgiler vardı ve ben onları izmiştım. Zarar verilmişti; Kral Calder'ın ticaretinin çoğunu yok etmiştik. Zayıf imparatorluğuna bir darbe daha. İşimizi yapmak için genç kanı d6kmemize gerek yoktu.

"İşte! Şuradaki. İşte!"

Kızın ığlığı beni 6rk6tt6. T6m tanrılar! Kendime lanet ettim. Lanet beni savaş iğ6d6lerimde kayıtsız bırakmıştı. Ne alevlerin s6nd6ğ6n6 ne de yaklaşan kuzgunların yeni telaşını fark etmedim.

Az 6nce kurtardığım ocuk ince parmağıyla beni işaret etti. "O lider!"

Bir muhafız kolumu kesti ve omzumdaki muhafızı ikiye ayırdı. Kan aktı ve tuniğimi ıslattı. Acı tenimi kasıp kavurdu. Ölmeyen Kan Hayaleti olarak geçirdiğim onca tur boyunca, çeliğin et üzerindeki yanığını neredeyse hiç hissetmemiştim. Şimdi ise kenarları ateş gibi yakıyordu.

Muhafız tekrar saldırdı. Tökezledim, baltamı savunmaya yönelik salladım ve ıskaladım. Lanet olası cehennem, aptalca bir duygusallık anında üstünlüğü kaybetmiştim.

Ajitatör'ün kızın boğazını kesmesine izin vermeliydim.

Muhafız tekrar geri çekildi, ama sıcak ve şiddetli bir rüzgâr yüzünü toprak ve molozla kapladı.

"Git!" Halvar bağırdı ve beni geri itti. Yerimde durdu, iki yanında kuzgunlardan oluşan bir çember büyüyordu.

Ayağa fırladığımda içimdeki yaratık kıpırdandı. Halvar'ın yanında durup herkesin etini kemiklerinden parça parça ayırmayı planlıyordum.

"Air Fae!"

Bir nefes daha alamadan kuzgunlar arkadaşımın etrafını sardı ve onu yere yatırdı. Halvar haykırdı. Havaya ağır bir şey yüklendi. Kendi öfkemde garip bir büyü titreşti ve toprağı bükmeye çalışsam duvara çarpacakmışım gibi bir his yarattı.

Ama Halvar'ın saldırmamam için zamanı yoktu.

"Git!" Kuzgun kalabalığının içinde bağırdığını duydum. "Bağlar. Git."

Bağlar. Boğazım kurudu. Öfkeye zarar veren, eti yakan ve en güçlü büyüü susturan prangaların korkunç anıları beynime hücum etti.

Panik içinde ellerimi kaldırdım. Halvar tekrar bağlanmayacaktı. Daha yeni kaçmışken olmazdı. Toprağı yaracak ve kuzgunları bütün olarak yutacaktım.

Ama kolları belime dolandı ve beni geriye savurdu. "Seni piç!" Yerden bağırdım.

Tor sert bir sesle, "Kalk," dedi. Omzumu dürttü. "Acele et. Gitmeliyiz."

"Aklını mı kaçırdın sen? Halvar'dan ayrılmıyoruz!"

Tor aramızdaki tüm unvanları kaldırdı. Bir an için ben onun prensi değildim, o da benim tebaam değildi. Boynumun arkasını kavradı, alnını alnıma dayadı ve dişlerinin arasından tısladı. "Kendini ortaya çıkarırsan Halvar da tanınır. Şu anda nadir bulunan bir Gece Halkı'ndan başka bir şey değil. Kral onu kullanmak isteyecek ve o da yaşayacak. Eğer Gece Prensi'yle olan bağlantısı ortaya çıkarsa, o zaman sorgusuz sualsiz ölür ve biz daha ayakta duramadan savaş başlar. Gidin. Plan yapacağız. Onun için geri döneceğiz, hiç kuşkunuz olmasın."

Halvar siyah hapishane vagonlarına doğru sürükleniyordu, öfkesini kullanamıyordu. Daha fazla gardiyan Tor ve benim yanıma koştu. Bedenim nefretle titredi ve öfkemi gökyüzüne haykırdım.

Ağaçlara doğru döndüm ve

koştum. Halvar olmadan.

Tanrım, Ravenspire Kalesi'nden nefret ediyordum. Sahte kraldan nefret ediyordum. Bu topraklardan nefret ettim. *Her* Timorlu bu gecenin bedelini ödeyecekti. Genç ve yaşlı herkes.

BÖLÜM 4

--

Haydut Prenses

"İZİN VER." ARI, öfkesi ağır bir çalı parçasını yarararak engelsiz bir yol açana kadar parmaklarını oynatırken KIVRANDI.

Ona ters ters baktım. Kaç yaşında olabileceğini söylemek imkânsızdı. Yüzü genç, vücudu güçlü ve zayıftı. Gözlerinin altın renginde zekâ vardı, belki biraz da muziplik. O gözlerin bana gülüşünden rahatsız olmayı reddederek çenemi kaldırdım ve yarılmış çalıları ittim.

"Blood Wraith'ten ne istiyorsun?" Ari, Valen Ferus'un taktığı korkunç maskeden bahsettiğinden beri içimdeki ses sivri bir cam gibi keskin ve öfkeli bir hal almıştı.

"Sabırlı ol," dedi Ari. "Yakında konuşacağız. Ama size Timoran'ın belasıyla olan ilişkinizi sormak istiyorum. Dostça mı? Sevgili mi? Ölmenizi mi istiyor? Pek çok şey Kan Hayaleti'nin sizi tekrar görmekten ne kadar memnun olacağını bilmeye bağlı."

Gözlerimi kapatıp nefes aldıktan sonra tedirginliğimi fark etmemesini umarak Ari'nin önünde aceleyle ilerlerken tırnaklarım avuçlarıma etine battı.

"Anlıyorum," diye devam etti Ari. "Yani sıcak bir karşılama beklememeliyim, öyle mi?"

"Hiçbir şey beklememelisin," dedim. "Yollarımızı ayırmamızın bir nedeni var ve o rahatsız edilmekten zevk alan bir adam değil."

"Kaçtın, değil mi? Ondan kaçtınız mı? Ya da belki Ravenspire Kalesi'ndeki kuşatma sizi ayırdı ve birbirinizi bulamıyorsunuz."

"Ürettiğiniz her teori yanlış olacaktır."

"O zaman elbette anlat bana. İyi bir hikayeyi severim, Elise."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Evet, hayır."

"Sana sipariş verebilirim."

Bir kahkaha attım. "Deneyebilirsin."

Eğer dilimi bağlayan öfkeyi kırabilseydi, bunu memnuniyetle karşılardım. Ama tahmin etmem gerekirse, Gece Prensi ikisinden daha güçlü bir büyüye sahipti.

Ari'nin sinir bozucu sırıttışı öfke yerine daha da genişledi. "Zor birisin. Seni kırmak büyük bir zevk olacak. Beni yanlış anlama, şiddet uygulamak istemiyorum. Ancak sizden büyük bir direnç seziyorum. O günü iple çekiyorum."

Buradaki düşmanın ben olmadığımı anlayın. Hakkınızda duyduğum söylentiler doğruysa, Ettanlara yardım ediyorsanız, o zaman aynı tarafta olduğumuzu söyleyebilirim, *Kvinna* Elise."

Doğru, Gece Prensi'ni bulmak için içlerinde bir parça çaresizlik vardı ama bu şekilde değil. Kışkırtıcılar kiminle karşılaşacakları hakkında hiçbir fikre sahip değilken olmazdı. Bir kere, Kan Hayaletleri onların hiçbir davasına katılmazdı - ben buradayken olmazdı. Bir diğeri, eğer Ari onun ülkeye yaşamı geri getiren fae olmadığını öğrenirse, yeni bir taht savaşının başlayabileceğinden endişeleniyordum.

Yine de Valen Ferus'u tekrar görmeyi arzuluyordum. Ondan nefret ettim.

Mattis geride duruyordu, etrafı kaçıp Karıştırcı klanına katılan bazı mahkûmlarla çevriliydi. Hiçbir şey söylemedi ve açıkça Siv'den kaçıyordu. Birkaç adım arkamda yürüyordu, gözleri yerdeydi, yüzünde perişan bir gölge vardı. Belki de Karıştırcılar müdahale etmeden önce daha iyiydik. Belki de Siv, ben ve Mattis kendi yolumuza gitmeli, klandan uzaklaşmalıydık.

"Hâlâ kızgın mısın, Elise?" Ari düşüncelerimi bölerek sordu. Benimle omuz omuza yürüyene kadar hızını artırdı. "Hapishaneyi idare edişimiz hakkında mı?"

"O hapishaneye iyi niyetle gittik ve sen bizi Ravenspire'in ellerine bıraktın. Söyleyin bana *Kral* Ari, bize zamanında ulaşamasaydınız büyüğünüzün ölmesine izin verir miydiniz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"İnan bana, senin hakkında ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

"Haddini aşarak konuşuyorsun Timorlu," dedi arkamdaki Ettan bir adam. Benden çok daha yaşlı olamazdı ve boğazında bir yara izi vardı. Sanki biri onu kesip açmaya çalışmış ama başaramamış gibiydi.

Ari güldü ve ben bu gülüşün hoşluğundan nefret ettim. "Geri çekil Frey. Elise Lysander hâlâ yankılanan ses olma alışkanlığını sürdürüyor. Onu bir süre daha affedeceğiz."

Dişlerim sıkıldı. Ari, Timor kraliyet sarayındaki konumumla sık sık alay ederdi ama orada da sesimin çıkmadığını pek bilmezdi.

Ari öfkelenmeden başka bir dikenini yolumdan çekti. "Anlaşmamıza sadık kaldık, Elise."

"Gölgelerde saklanıp ölmemizi beklediniz."

"Doğru değil. Kendi halkına karşı nasıl davrandığını görmek istedim mi? Evet. Seni büyüğümüz için kuzgunlara karşı savaşırken görmek garip bir sürpriz oldu."

"Ve Mattis. Onun için oradaydım."

"Bir yarı-Ettan," dedi Ari. "Timor kraliyet ailesinden birinin bu toprakların gerçek insanlarına sempati duyduğuna dair söylentiler duymuştum. Bunu kendi gözlerimle görmeliydim. Beni hayal kırıklığına uğratmadınız."

"Bu senin için bir oyun mu?"

"Bir bakıma, evet. Hepimiz bir güç oyununun hareketli parçalarıyız." Ari durakladı, karanlık gözleri yeni bir sıcaklıkla yanıyordu. "Diğer sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Biz kurtarabilirdik

Sen olsan da olmasan da Klok. Ve senin kuzgunların eline düşmene izin vermezdik. Sen çok ilginç birisin."

Kaderin sınavları ve denemeleri üzerine bir laneti ısırarak geri çektim. Kendi hayatını istediği kadar riske atsın, ama benimkini ve değer verdiklerimi riske atmasın.

Ari beni kibirli olmakla suçladı, ama o daha kibirliydi.

Sanki dilinin ucunda her zaman esprili bir söz varmış gibi bana sırtımasını da pek umursamıyordum. Bu onu eski Gri Lejyon'a çok benzetiyordu. Halvar gibi. Fazla cana yakın.

Zemin eğimliydi. Ağaçlar sıklaştı ve hızımızı yavaşlattı, bizi devrilmiş kütüklerin ve daha dar patikaların üzerinden manevra yapmaya zorladı. Ağaçların derinliklerine indikçe kollarımdaki deri ürperdi. Ari asmalarla sarılmış bir yapıda durakladı. Bana eski bir kemeri hatırlattı. Rünler kayayı oymuştu ve kemerin kıvrımındaki kilit taşı düşmüş, yayı eksik bırakmıştı.

"Burada bekle," dedi Ari, yanımdan geçerken elini omzuma koyduğu için bana söylediğini varsayıyorum. Dokunuşu sıcaktı, parmak uçlarındaki öfke her sözüne itaat etme isteği uyandırdı bende.

Öfkem parladı, kırmızı ve çiğ. Lanet olsun, Gece Halkı'ndan ve onların manipülasyonlarından bıkmıştım.

"Zorlanmadan da beklerdim," diye tersledim.

"İşte demek istediğim buydu," dedi Ari. "Böyle basit komutları yerine getireceğine güvenebilmem için önce birbirimizi tanımamız gerekiyor."

Avucunu kırık taşın üzerine koydu. Bir nefes sonra rünler erimiş altın gibi parladı. Yüzüme bir hava hücumu çarptı. Gözlerimi kapattım, rüzgara karşı kendimi destekledim. Gözlerimi tekrar açtığımda Ari diğerlerini kemerin içinden ilerletiyordu.

Ağzının bir tarafı şakacı bir alaycı ifadeyle kıvrıldı. "Ruskig'e hoş geldin, Elise Lysander."

Bilinmeyene adım atmanın heyecanını bastırmaya çalıştım. Ruskig'den her zaman Yeni Timoran'daki efsanevi bir toprak parçası gibi bahsedilirdi. Gece Halkı'nın kralların ve kraliçelerin bakışlarından uzak, huzur içinde yaşadığı bir yer. Var olduğuna inanmamak için hiçbir nedenim yoktu, ama gerçekte, oranın bir fantezi yeri olduğunu düşünmeye başlamıştım.

 ceri adım atmak ...

"Bunca zamandır Ruskig'i gizlemeyi başarmışsın," dedim kuru bir sesle. "Etkileyici."

Ari yine kıkırdadı, dişleri karanlığa karşı parlıyordu. "Neredeyse  vg  dolu sözlerinin bu kadar tatmin edici olması garip. Neden senin onayını isteyeyim ki acaba?"

"Kim söyleyebilir ki? Bana kişisel bir sorun gibi geliyor, bu kabullenilme ihtiya ı." Kemerli kapıdan hızla geçerken ona bakmadım.

Her ne kadar kayıtsız mışım gibi davransam da, r n taşlarını geçtikten sonra soluğumu tutamadım. Etrafta gümüş ayvanın güzel, uzanan dalları patladı. Kadife yapraklar yıldız ışığı gibi parlıyordu. Dünya burada farklıydı. Ağaçlar

daha kalındı, zengin, siyah kabuk üzerinde parlak, yeşil yosunla nemliydi. Çimenler gümüşü çiy damlalarıyla kaplıydı. Lavanta ve mavi gül çiçekleri ayvanın yanındaki karanlığı renklendiriyordu.

Dalların çıtırtısı. Ayak altında eğilen çimlerin fısıltısı. Burası canlıydı. Büyülü.

"Ne düşünüyorsun?" Ari fısıldadı.

Bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim. Karşı koyamayınca parmak uçlarım yakındaki bir ağacın üzerindeki süngerimsi yosunların üzerinde gezindi. "Bu... çok canlı."

Memnun bir şekilde gülümsedi. "Öyle. Öfke bu topraklar için bunu yapabilir. Bir kez daha yapacakları. Hayatı tanrıların istediği şekilde geri getirmeyi planlıyoruz. Gel, konuşmamız gereken şeyler var."

"Bekle," dedim omzumun üzerinden bakarak. "Mattis'i getirmeliyim ve-"

"Getirin onları," dedi Ari. "Bir zamanlar Kral Arvad'ın yaptığı gibi burada da açık mahkemelerimiz var."

Boğazımdaki sızıları yuttum. *Bu*, Valen'in intikamını durdurursa onarılmasına yardım edebileceği şeydi. Siv ve Mattis'i aramak için Karıştırıcılar'ın arasından geri dönerken gözlerim yaşardı.

Gece Prensi'nin onun yerini alması gerekiyordu. Benim ona ihtiyacım vardı.

Kalbimi katılaştırarak düşünceyi uzaklaştırdım. Duygusallık artık pek işe yaramayacaktı.

Mattis kalabalığın arasından sıyrılıp yemyeşil bir ayvana çalısını inceledi.

"Mavie nerede? Legion Grey nerede, Elise?" Mattis arkasını dönmeden sordu.

Çenem titredi. "Onlar... gittiler."

Mattis kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, vücudu kaskatı kesilmişti, sanki kendini gerçeklerden uzak tutuyordu. En az on kalp atışı boyunca sessizlik içinde durduk. Legion ya da Mavie hakkında daha fazla açıklama yapmak istemedim. Onları birlikte gitmişler gibi düşünmesine izin verdim.

"Umarım büyük salonda huzur bulmuşlardır," diye fısıldadı sonunda.

Uzandım ve kolunun arkasına dokundum. "İyi misin?"

"Hayır. Bunca zaman güvendim ..." Omzunun üzerinden baktığında gözleri bana kaydı. "Nasıl öğrendin?"

"Ravenspire Kalesi kuşatmasında. Mattis, Siv beni birçok kez öldürebilirdi ama öldürmedi. Kızgın olduğunu biliyorum ama onunla konuş. Bırak gitsin çünkü birbirimize ihtiyacımız var. Ari benimle konuşmak istiyor ve benim de güvendiklerime ihtiyacım var."

Mattis kaşlarını çattı. "Neden senin Blood Wraith'lerle bir bağlantının olduğunu düşünüyor?"

İç çektim. Bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki? Nasıl açıklayabilirdim ki? Mattis Siv'in ihanetini çok sert karşılamıştı. Mattis'in de güvendiği Legion Grey'in Blood Wraith olduğunu bilseydi ne yapardı? "O... kuşatmadan sonra bizi güvenli bir yere götürdü."

"Ciddi değil misin?"

"Öyleyim. Sanırım Blood Wraith'ler Calder gibi Timoran halkına, ikinci kraliyet ailesinin ikinci kızlarından daha fazla kin besliyordu."

Mattis parmaklarını kirli saçlarında gezdirerek başını salladı. "Elise, sana ne oldu?"

"Eminim çok şey vardır." Mattis ve ben birlikte döndük. Ari derme çatma kraliyet muhafızlarıyla birlikte duruyordu. Frey ve dört hantal Ettan daha kabaca şekillendirilmiş kılıçlar tutuyor, başlarındaki tel kürk ve hayvan derisinden örtülerin altında parlıyorlardı.

"Ama daha sonra sohbet edebilir miyiz?" diye devam etti Ari. "Başarılı bir şekilde ilerlemek istiyorsak gerçekten uymamız gereken bir programımız var."

Ari'nin arkasında Siv vardı, başı hâlâ eğikti. Matti'nin çenesi irkildi ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni dışarı çıkarmaya yardım ettin, bu yüzden söyleyeceklerini dinleyeceğim. Ama açık olmak gerekirse, ben Elise'e sadığım."

Ari kaşlarını kaldırdı. "Seni evimize kabul etsek bile mi? Bir Ettan olarak bile mi?"

"Ettan, Timoran ya da Gece Halkı olmak kişiyi güvenilir yapmaz. Önemli olan kalp ve eylemlerdir. Ben Elise'e sadık biriyim. Belki eninde sonunda sana da öyle olacağım."

Bunun üzerine Ari yine sinsi sinsi sırıttı. "Senden hoşlandım marangoz. Bu gece askıya takılmadığın için ne kadar mutluyum. Beni takip et."

Ari bizi sık ağaçlarla çevrili uzun bir eve götürdü. Çatısı yosunlu çimen ve ayvanın dallarından yapılmıştı. İçeride bir ocakta havadaki soğuğa rağmen ateş yanmaya başlamıştı bile. Ari silah kemerini çıkardı ve evin ortasındaki dar bir masanın üzerine bıraktı. Diğerleri kürklerini çıkardı. Frey tahta bir ibrikten bira doldurup boynuzları dağıtırken, kralı tahta bir sandalyeye çöktü, çizmelerini masanın üzerine kaldırdı ve ayak bileklerini çaprazladı.

"Daha iyi," dedi Ari ve başını sallayarak bir şişe birayı kabul etti. Kalan koltuklara doğru bir işaret yaptı. "Oturun. Lütfen."

Biraz temkinli bir şekilde yerlerimizi aldık. Siv soluma, Mattis sağıma oturdu. İkisi de birbiriyle konuşmamıştı ve bu durum tüylerimi diken diken etmişti. Bir parça normalliğe hasret kalmıştım ve bu ikisi sonuncusuydu. Bölünmüş haldeyken, tüm bunlardan nasıl sağ çıkacağımızı bilmiyordum.

"Söz verdiğim gibi, Kan Hayaleti hakkında bilgi edindim. İlk başta bu tür raporları pek dikkate almazdım ama sizi Ravenspire Kalesi'nden almakla kalmayıp sahte kralın kaptanlarından birine saldırarak boynunuzu kurtardığını öğrendikten sonra, Kanlı Hayalet'in saldırılarında düşündüğümüzden daha fazla amacı olup olmadığını merak ettim."

"Pardon?" Mattis gözlerini kocaman açarak konuştu. "Elise, ne oldu?"

"Reis," diye fısıldadım sertçe. "Uzun hikâye." "Duymayı bekliyorum."

Ari devam ederken ona el salladım. "Öncelikle bir sorum var Elise. Blood Wraith Gece Halkı mı?"

"Neden böyle düşündün ki?"

Ari'nin gülümsemesi soldu. "Haftalar önce, halkımızdan bazılarına... garip bir hastalık bulaştı. Delirmişlerdi, sanki kendilerini kontrol edemiyorlardı. Mellanstrad'a saldırdılar- sizin topraklarınıza saldırdılar."

Ağzım açık kaldı. Çılgın Karıştırıcıların babamın muhafızlarından birinin boğazını ısırarak kopardığı anılar hâlâ rüyalarımın giriyordu. O insanları garip bir şeyin ele geçirdiğini biliyordum. Gözlerindeki, ağızlarındaki, kanlarındaki siyahlık.

"Hatırlıyorum," dedim usulca.

"Evet." Ari boğazını temizledi. "Onları kendimiz iyileştirmeye çalıştık ama hiçbir şey işe yaramadı. Onları geri getirmek için izlerini sürmeye çalıştık ama onlara ulaştığımızda artık çok geçti."

"Wraithlerin bununla ne ilgisi var?" Yanağımın içini ısırđım. Halvar'a o gece Kanlı Hayalet'i gördüğümü söylemiştim ama o bu fikri hemen reddetmişti. Şimdi ise lanetli Valen'in orada olduğundan emindim. Halvar muhtemelen beni kendi prensine karşı korumak için topraklarımıza dönmüştü.

"Bu çok ilginç," dedi Ari. "Ama Wraith'i görenler oldu. Onun öfke kullandığını gördüler. Çılgınlığı durduran güçlü bir öfke. Elbette insanlarımızı da öldürmüş olabilir ama böyle bir durumda nasıl bir hayatları olabilirdi ki?"

Bu mümkün müydü? Lanetli kan tutkusu içindeyken bile, Valen'in öfkesine ulaşmış olması mümkün müydü?

ve saldırıyı durdurdu mu? Kışkırtıcıların hepsi o gece aynı anda düşmüştü.

"Peki, o Fae mi?" Ari tekrar sordu.

"Emin değilim." Öfke gerçek adını vermemi engelledi ama büyüü olduğunu söylemedi. Yine de bir sebepten dolayı sessiz kaldım. Her şey hakkında, lanet hakkında, beni almak için yaptığı oyun hakkında. Ari'yi ve halkını mı yoksa Valen'i mi koruduğumu bilmiyordum. "Bilmen gereken şey, onun ölümcül, güçlü ve Ravenspire'dan nefret ettiği."

Ari umursamaz bir tavırla, "O halde pek çok ortak noktamız var," dedi. "Onun bize katılmasını istiyoruz Elise. Son zamanlarda krallıktaki Gölge Loncası saldırılarını duyduğuna şüphe yok. Ne yaptığını biliyorum; erzaklara saldırıyor. Timorluları aç bırakıyor, yeni krallarına olan güvenlerini kırıyor. O mükemmel biri."

"Size katılmayacak," demek için acele ettim, Siv'in destek için başını sallamasına minnettar oldum. "Yalnız olmayı tercih ediyor."

"Eminim," dedi Ari. "Ama birdenbire çaresiz kaldı ve sanırım pazarlık yapmaya istekli olabilir."

"Çaresiz mi? Anlamıyorum."

"Benim sözüme değil, tanışımızın sözüne güvenin." Ari elini kaldırarak evin arka tarafındaki kapüşonlu bir adama doğru uzattı. "Bu Ulf, gözcülerimden biri. Size anlatacaktır."

Şimdiye kadar Ulf'u fark etmemiştim. Kare şeklindeki kafasından kapüşonunu çıkardı ve masanın kenarına doğru ilerledi.

"Oradaydım," dedi, sesi boğuk ve sertti. "Gölge Loncası'nı, Timoran soylularının küçük piçlerini taşımak için bir kılıf olan bir tekstil kervanına kadar takip etti. Düşünce

Wraith onları almak için oradaydı ama şaşırmıştı. Gençleri öldürmek için tereddüt etti ve Shade'lerinden birinin Ravenspire Kalesi tarafından alınmasına neden oldu. Diğer Gölge onu neredeyse sürükleyerek götürmek zorunda kaldı. Kuzgunlar lonca faresini tuzağa düşürdüğünde olduğu kadar öfkeyle dolan bir adam görmemiştim. Bu tehlikeli bir çaresizlik. Bir adamın uçurumun kenarında olduğu ve atlamak üzere olduğu türden."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Gözlerimi Siv'e çevirdim. Solgunlaşmıştı, alt dudağı dişlerinin arasındaydı. Kim kaçırılmıştı? Halvar mı? Tor mu? Calder onların tipik Gece Halkı değil de Ferus sarayının asırlık üyeleri olduğunu anlarsa ne olacaktı?

Daha da kötüsü, Ulf'a inandım. Gece Prensi iki arkadaşı dışında her şeyini kaybetmişti. Onlardan birini Ravenspire'a kaptırmak onu sarsacaktı, bunda hata yoktu.

Valen neredesin?

"Görüyorsun ya Elise," dedi Ari. "Yakalanan Gece Halkı'nı nereye götürdüklerini biliyoruz. Gölgesini almaya giderken Wraith'le karşılaştık, ona yardım ettik ve o da bize katıldı."

Başımı salladım. "O kadar basit olacağını sanmıyorum."

Ari vahşice sırıttı. "İkna edici olabilirim."

Korku kollarımı diken diken etti. Ari, Valen'i kendisine katılmaya ikna etmek için ne kadar ileri gidebilirdi, Gece Prensi'nin hayatta olduğunu ve Timoran'ı yavaş yavaş yok ettiğini öğrendiğinde ne olacaktı?

Onları bundan vazgeçirmenin bir yolu yoktu, bunu görebiliyordum. Wraithler hakkında fikrimi almak istediler, iznimi değil. Şüphesiz Kışkırtıcılar beni Kanlı Wraith'i ele geçirmek için kullanacaklardı. Valen'i gün ışığına çıkarmak için.

Ayrı geçirdiğimiz zaman sona ermişti.

BÖLÜM 5

Haydut Prenses

HALVAR öfke ocaklarında tutuluyordu.

En azından Ari'nin gözcülerinden gelen son rapor bir hava fae'sinin oraya götürüldüğü yönündeydi. Bu da hangi Gölge'nin götürüldüğü sorusunu cevaplıyordu.

Ari, Ruskig'de nadir bulunan bir öfkeye sahip olma fikrinden daha da memnun oldu. Ben daha da sinirlendim. Halvar'ın öfkesinin gücü ya da yeteneği önemli değildi, o önemliydi.

Ve zamanımız tükeniyordu.

Yolculuk at sırtında bir günden fazla, yaya olarak ise neredeyse üç gün sürdü. Bu süre içinde oyuncu Gölge'ye ne olacağı belli değildi.

Tor'un da Halvar'ın da kaçırılmasını istemezdim ama Tor'un öyle bir mizacı vardı ki ona dokunan herkesi katledeceğinden emindim. Halvar onlarla dost olmaya çalışacaktı.

Yüzümü buruşturdum. Yaşayacaktı. İyi olacaktı. Valen bana ne söylemişti? Halvar ilk şövalyenin oğluydu. Savaşmak için yetiştirilmişti, bunu sırtarak yapsa bile.

Başka türlüüne inanamazdım.

Sadece Valen'in değil, Gölge Loncası'nın da bu kadar önemli hale gelmesi tuhaftı.

Tor ve Halvar da en az Valen kadar lanetlenmişti. Onların payına düşen belki de daha yürek burkucuydu. Kan ihtiyacını karşılamak için kardeşlerini kesip biçmeye ve vahşice öldürmeye zorlanmak başlı başına acımasız bir işkenceydi.

Frey'in bana verdiği silah kemerine bir bıçak yerleştirdim. Halvar'ın Ravenspire Kalesi'nin ellerinde tekrar zarar göreceğini düşündükçe öfke yavaş ve derin bir şekilde yanıyordu.

Ödeyeceklerdi.

Valen'in kim olduğunu henüz bilmiyorlarsa, asla öğrenemeyeceklerdi. En azından Halvar'dan. Prensinden asla vazgeçmezdi. Ama sessizliği acısını uzatacaktı ve bu da harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Valen'i tekrar görme, Ari'yi reddettiğinde, beni bir kez daha reddettiğinde orada olma konusundaki çekinceler Halvar'ın iyiliği için bir kenara itilmeliydi.

Ellerimi toprak bir leğene daldırdım. Sabahın serinliği suyu soğuktan kesecek kadar soğutmuştu. Yüzüme sıçratarak duyularımı uyandırdım. Parmaklarım nemli saçlarımı sıkı bir örgü haline getirdi.

Ari, uzun evinin yakınında küçük bir kulübe önermişti. Duvarlar, hasır haline getirilmiş ağaç dallarından yapılmış, ardından nemli yosun, çim ve çamurla doldurulmuştu. Elinde olmadan yayılmış gibi, bazı duvarlar ayvanın küçük çiçekleriyle doluydu. I

Sırıttı ve ipeksi, gümüş yapraklardan birini okşadı, sonra bir numara büyük botları çekti.

Köşede, nehir taşından küçük bir soba şekillendirilmişti ve kurnaz bir fae önceki gece gelip kulübe hoş bir şekilde ısınana kadar taşları ısıtmıştı. Tor gibi bir ateş fae'si değildi ama yine de öfkenin taşları parlayan korlara dönüştürmesini izlemek büyüleyiciydi.

Kürkler ve kuru otlarla doldurulmuş bir yatağım ve şiltem vardı. Birkaç toprak kap ve karahindiba çayı için bir çaydanlık.

Gece Halkı arasında kendi yerimi almıştım ve buna hâlâ inanamıyordum.

Siv kapının üzerindeki ayı postunu geri çekti. "Elise, gitmeye hazırız."

"Geliyorum."

Siv kemikten yapılmış bir kâseye uzandı. Frey içinde balmumu ile kömürü karıştırarak yapışkan bir sürme elde etmişti. Bir çubuğun yıpranmış ucunu aldı ve kâsenin içine daldırdı. "Alabilir miyim?"

Göğsümde bir gerginlik vardı ama endişeden çok heyecandan kaynaklanıyordu. Kömür boyası savaşçılar için kullanılırdı. Bu topraklarda bir yer edinmeyi ne zamandır arzuluyordum? Ailemin ve soyumun soyluları arasında hiçbir yerim yoktu. Sesim çıkmıyordu. Yine de burada, kanımın kaynamasına sadık kalmak için her zaman var olan dürtüyü kucaklayabilirdim; gerçekten benim olmayan bu topraklar için savaşma çağrısı.

Siv, dalın yıpranmış ucunu alnıma, burnumun köprüsüne doğru fırçaladı. Çenem. O bitirdiğinde, ben

boyalı onu Yüz. Uzun vuruşlar üzerinde onu
bronz Cilt. Koruma. Güç. Biraz kötülük için
pürüzlü çizgiler.

Belki de savaşa gitmiyorduk. Belki de gidiyorduk.

Ruskig'in dışında bizi neyin beklediğini söylemek mümkün değildi.

"Bitti," diye fısıldadım ve kaseyi küçük masaya geri koydum. Dışarıyı sadece şafağın sisi aydınlatıyordu. Ne muhafızların ne de Ari'nin gölgesi vardı. Yine de sesimi sert bir fısıltıya indirdim. "Ari, Kan Hayaleti'nin sıradan bir adam olmadığını anladığında ne olacak?"

Siv'in gözleri seğirdi. "Bilemiyorum. Bana öyle geliyor ki Prens Valen öfkesini açığa vurmuyor. Şimdiye kadar duymuş olurduk. Muhtemelen kimse onu sıradan bir Gece Halkı'ndan başka bir şey olarak tanımayacaktır."

"Ari zaten topraklarıma yapılan saldırı nedeniyle onun sıradan biri olduğundan şüpheleniyor. Sence karanlığa o sebep olmuş olabilir mi?"

"Sagalar Prens Valen'in bir Bükücü olduğunu söylüyor. Muhtemelen yüzyıllar sonra bir ilk. Klana her kim bulaştıysa, toprak öfkesine sahip değiller."

Verdiği yanıt beni biraz rahatlattı. Valen toprağı kırdı, kili ve anakayayı emrine göre şekillendirdi. Böyle bir hastalığa neden olamazdı.

Dışarıda havada ayaz asılı duruyordu. Kuru bir rüzgâr yüzüme çarpıyor, gevşemiş saçlarımı tenime savuruyordu. Atlar yorganlar, kürkler, mataralar ve bira boynuzlarıyla doluydu. Anneler

eteklerine doladıkları yavrularıyla birlikte babalarına, amcalarına ve kardeşlerine veda ettiler.

Ruskig'deki Gece Halkı güçlü öfkeye sahip olanlar değildi. Baskınlar büyüü azaltmıştı ama baltalar, bıçaklar ve hançerlerle silahlanmış bu kadar çok fae görünce tüylerim diken diken oldu. Çoğunun yüzünde benimki gibi rünler ve siyah çizgiler vardı.

Biraz öfkeli olsalar bile, sonunda yükseldiklerine göre artık zorlu olabilirlerdi.

Aynı şey Ettan halkı için de söylenebilir. Kadınlar başlarının yarısını tıraş ederdi. Geri kalanını sıkı, karmaşık sıralar halinde örerlerdi. Omuzları postlar ve yün mantolarla doluydu. Erkeklerin gözleri siyahla çevriliydi. Sakallar kemik ve gümüşle bezenmişti. Kırpılmış kafa derilerine rün dövmeleeri yapılmıştı.

Timorlular tarafından çok uzun süre dövülen Ettanlar ve Gece Halkı kendi yerlerini buluyordu. Hayatları boyunca hep birlikte barış içinde yaşamışlardı, bir yarısı büyülü, diğer yarısı büyüsüz. Ta ki Timorlular topraklarını onlardan çalana kadar. Şimdi, Eski Etta halkı vatanlarını geri alıyordu.

Böyle bir manzara karşısında aklıma gelen ilk düşüncenin Valen'in bunu görmesini ne kadar çok istediğim olmasından nefret ediyordum.

Karşımda Mattis kısa bir bıçağın bir tavşanın gövdesine sabitlenmesine yardım ediyordu. Saçlarını kestirmişti, böylece kafatasının ortasında sadece kestane rengi buklelerden oluşan bir sırt kalmıştı. Marangoz hapisanede bıraktığı, diğer erkeklerden daha kısa olan sakalını bırakmış, ama ortasına kemik boncuklardan bir zincir eklemiş ve göz kapaklarını karartmıştı.

Siv'i fark edene kadar beni sırtarak karşıladı. Gülümsemesi düştü ve siyah kapüşonunu yüzüne çekerek arkasını döndü.

Uzun bir iç geçirdi. "Ona zaman ver," dedim.

"Kışkırtıcıların arasında yaşıyor, onlarla arkadaş oluyor ama benden uzak duruyor."

"Biliyorum." Durakladım, dudaklarımda sinsî bir bükülme oldu. "Ama doğrusu, bu kadar önemli olmasına şaşırdım. Mattis'i önemsemediğini sanıyordum."

Gözleri hayal kırıklığının ışıltısıyla parladı. "Bilmiyorum." Siv çantasını tekrar omuzladı. "Beni yanlış anlama. Bence o sadece bir çocuk gibi davranıyor ve bu da sinir bozucu."

O tepinerek uzaklaşırken ben sırttım.

"Elise." Ari beyaz bir atın yanında duruyordu. Altın sarısı saçlarının kenarlarını örmüş, gözlerine sürme çekmiş ve kıvrık tilki kürkünden yapılmış kalın bir pelerin giymişti. "Benimle birlikte ata bineceksin. Ve ne kadar vahşî görüldüğünü söyleyebilirim. Gerçekten ilham verici."

Övgü karşısında yüzüm kızardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, o da aynı şeyi söyleyebilirdi. Ari'nin pürüzsüz cildi mavi ve siyah çizgilerle boyanmıştı, sanki biri parmaklarını bir şakağından çenesinin diğer kenarına doğru sürüklemiş gibiydi. Klanının geri kalanı gibi o da bir savaşçıydı ve kendini beğenmişliğinin yanında fazla yakışıklıydı. Hiç kuşkusuz, istediğini elde etmek için fena halde mücadele ederdi. Keşke istediği şeyin Gece Prensi olduğunu bilseydi.

Kaşlarımı çatarak atın sağrısını okşadım. "Ben iyi binerim. Bir refakatçiye ihtiyacım yok."

"Ah, ama yeterince atımız yok ve o kraliyet ayaklarının böyle keşfedilmemiş yollarda tökezlediğini görmekten nefret ediyorum."

"Kraliyet ayaklarım mükemmel bir şekilde yeteneklidir."

Ari koşum takımını atın başına geçirirken sırttı. "Yine de bana katılın. Çok daha hızlı yol alacağız ve bu nedenle bu noktayı tartışmaya bile değmez."

Yürümediğim için ne kadar minnettar olduğumu belli etmek istemeyerek çenemi kaldırdım. "Sadece seninle başarılı bir şekilde tartışacağımdan korktuğun için."

Güldü ve beni atın sırtına çıkarmak için parmaklarını topuğumun altından geçirdi. "Hiç şüphem yok, ama yine de ikna edici bir dilimin olduğu söylenir."

Ari'ye atın üzerine yerleşmesi için yer açarak geri çekildim. Kollarımı beline doladığımnda nabzım hızlandı. Sıcaktı. Teni orman gibi nefes alıyordu, biraz baharatla temizlenmişti. Vekil kral sinir bozucuydu ama aynı zamanda ilgi çekiciydi.

"Sana böyle bir şeyi kim söylüyor?" Ben sordum. "Sen, kendi yansımana mı?"

Ari omzunun üzerinden baktı. "Frey bana dilini kafandan kesmem gerektiğini söylüyor, Elise Lysander."

Sanki bedeni beni sözlerinden koruyacakmış gibi, kollarım istemeden ona sarıldı.

Ari güldü ve bunun ürpertisi içimi gümbürdetti. "Ona dilini sevdiğimi söyledim tabii ki. Öyle de kalacak. Ama sen konuştuğın kırılgan kraliyet güvenimde pek çok delik açıldığını söyleyebilirim."

Ağzımın kenarında isteksiz bir gülümseme kıvrıldı. Küçük bir evden birkaç adamın her biri bir yığın tahta küre taşıyordu. İkinci bakışımda gözlerim büyüdü. "Tanrılar aşkına, bunlar... kalkan mı?"

"Evet," dedi Ari.

Adamlar rünlerle işaretlenmiş, ortasında bronz ya da demir uçlar bulunan yuvarlak, ahşap kalkanları özenle dağıttılar.

"Savaşa mı gidiyoruz?" Ari

kıkırdadı. "Belki de."

"Böyle bir kalkan görmedim ama ..."

"Portreler mi? Tarih kitapları mı? Evet. Gece Halkı'nın böylesine inanılmaz bir ömre sahip olması oldukça büyük bir şans," dedi Ari hafifçe. "Ayrıca koleksiyon yapma eğilimimiz de var gibi görünüyor."

"Bana bunların baskınlardan olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet, öyle."

Kanım heyecanla yanıyordu, sanki içimdeki savaşçı olacakları özlemle bekliyordu. Üzerinde beyaz rünler olan siyah bir kalkan atımızın eyerine bağlanmıştı. Kenarlarına nazikçe dokundum. Bir savaş. Kanıma karşı bir ayaklanmaya mı katılıyordum?

Daha önce bu düşüncenin aklıma yerleşmesi için hiç zaman ayırmamıştım, ama artık ayırıyordum.

Ari göz kırparak atı ay kanadının örtülü gölgesinden geçirdi ve Ruskig'in korunaklı kemerinin ötesine götürdü. Gece yoğun ve soğuktu. Oradaki ağaçlar ince ve zayıftı.

Öfkenin bu topraklara neler yapabileceğine tanık olduktan sonra, hayatım boyunca tadını çıkardığım güzel manzaralar kırılğan ve donuktu.

Boş.

Ari'nin eli benimkini kapayana kadar beline ne kadar sıkı tutunduğumu fark etmemiştim. "Bir kadının vücudunu kendi vücuduma bastırmasını seviyorum ama belki de tutuşumuzu biraz gevşetebiliriz. Tabii beni boğmaya çalışmıyorsan, bu durumda böylesine sinsî bir suikast girişimi için seni alkışlarım."

"Tanrılar aşkına, sen hiç ciddi

oldun mu?" "Umarım değildir."

Kral vekilinin beni nasıl güldürdüğünü küçümserken, istendiği gibi tutuşumu ayarladım ve gevşettim.

Geceye doğru at sürerken, karşılaşabileceğimiz şeylerle ilgili düşüncelerime karşı savaştım. Planımız, Halvar'ı kurtarma fikriyle Kan Hayaleti'ni cezbetmektir. Parmaklarımın uçları uyuşukluktan karıncalandı.

Ne olursa olsun, içimden bir ses çok yakında Valen Ferus'u tekrar göreceğimi söylüyordu.

BÖLÜM 6

--

Haydut Prenses

VALEN VE SOL bir şeyler saklıyor. İki prens sürekli ormana gizlice giriyor. İlk şövalye Dagar'ı, büyük oğlu ve genç Torsten onlara katıldığından beri birçok kez sorguladım. Ve şimdi, tanrılar adına, Herja'yı götürüyorlar.

Kimse ne tür yaramazlıklar yaptıklarını bilmiyor. Arvad ve ben onlara hangi tehditleri savurursak savuralım, üç sadık çocuğum neyin peşinde olduklarına dair hiçbir şey söylemeyecek. Ama Sol'un gözlerinde bir ağırlık var.

Belki de tacı almanın yüküdür. Babası ona sık sık geleceğin kralı olarak görevini hatırlatıyor. Gerekli, ama çok fazla olabilir. Henüz on altı yaşındadır ve ...

"Okuduğun şey ne?"

Gözlerim Lilianna'nın günlüğünden fırladı. Gözyaşlarımın arasından Ari'nin şekli bulanıklaştı. Bu, Halvar ve Tor'dan bahsedilen ilk yazıydı. Geçmiş yaşamlarını okumak ve onları şimdi tanımak garipti.

Onları özlemeyi beklemiyordum ama özledim.

"Üç cehennem," dedi Ari, gözleri kocaman açılmıştı. "Seni bu kadar üzen ne? Seni hiçbir şeyin yıkabileceğini düşünmemiştim, *Kvinna* Elise."

Ari sığ bir derenin kenarındaki devrilmiş kütüğün üzerine yerleşti. Atları sulamak, böğürtlen ve kurutulmuş ringa balığından oluşan yetersiz bir yemek yemek için durmuştuk. Artık Calder'ın bölgesine girmiştik. Yollar gittikçe daralıyor, büyüyor ve herhangi bir kuzgunun devriye gezeceğinden şüphe duyduğum kadar kayalıklaşıyordu.

Krala zorla sııttım. "Bir şey yok. Bir şey yok."

Ari dikkatle yırtık pırtık günlüğü parmaklarımdan sıyırdı. İtiraz etmek istedim ama o çoktan bazı kayıtları taramaya başlamıştı.

"Lanet olsun," dedi nefesinin altında. "Bu mu..."

Sessizleştğinde başımı salladım, şaşkınlığını anlamıştım. "Kraliçe Lilianna'nın."

Onungözler vardı yoksun . oyunculuk, o oldu
tamamen şaşkındı. "Bunu nasıl buldun?"

"Kalkanlarınız var. Ben kraliyet soyundanım. Amcamın birçok eseri vardı," diye yalan söyledim.

"Ve bu seni üzüyor mu?" Omurgayı saygıyla okşadı.

"Evet, ama düşündüğün şey için değil." Günlüğü geri verdiğinde gülümsedim. "Bu çok aptalca."

"Aptallığa inanmıyorum. Sadece farklı düşüncelere. Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki seninle alay etmeyeceğim. Eski kraliçe seni neden üzüyor?"

Bir an için Ari'ye güvendim.

Dudağımı yaladım ve Lilianna'nın günlüğünü göğsüme bastırdım. "Arvad ve Lilianna'nın bir zamanlar nasıl hüküm sürdüklerini şimdiye kadar sayısız kez okudum. Onları gaddar, acımasız ve katil olarak düşünerek yetiştirildim. Ama gerçekte adillerdi, birbirlerini seviyorlardı, çocuklarını seviyorlardı." Yere baktım. "Ve benim halkım onları yok etti. Ben sadece bu toprakların bir zamanlar olduğu gibi olmasını istiyorum."

Ari durakladı. Bir kez olsun söyleyecek bir şeyi yoktu. Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve kararlıydı. "Şaşırtıcı bir Timorlusun, Elise Lysander. Sonunda bir konuda hemfikiriz. Bu toprakların Ferus soyu döneminde olduğu gibi bir kez daha gelişeceğine dair tüm insanlara yemin ediyorum."

"Evet, ama Timor halkı ne olacak?"

"Sizin gibi düşünen daha çok kişi var, bundan eminim. Lilianna Timoranlıydı." Altın rengi saçlarından birini çekiştirdi. "Ben Gece Halkı'ndanım, ama açıkça görülüyor ki kendi soyum sadece Fae değil. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa savaş olacak, ama Tanrıların Babası'na bu toprakların yaralarını iyileştirebilmemiz için dua ediyorum. Birlikte."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler küle dönüştü. Ari adildi ve boğazımın arkasında bir düğüm oluştu. Eğer Valen onun yerini almayacaksa, o zaman Ari elimizdeki en iyi şans olabilirdi. Bu rahatsız edici bir düşünce değildi. Hatta tuhaf bir şekilde güven vericiydi.

Dizime vurdu ve ayağa kalktı. "Devam etmeye hazır mısınız? Şafak sökmeden hana varmak istiyoruz."

Başımı sallayıp günlüğü aldım, çantamı omuzladım ve Ari'yi atların yanına kadar takip ettim. Siv Frey'le, Mattis de Ulf'la ata bindi.

Henüz konuşmamışlardı ama Mattis'in kızgın olsa bile onu savunacağına inanmak zorundaydım.

Ari tekrar önüme yerleştikten sonra klanı ileri doğru salladı. Sert sürmekten kemiklerime keskin ağrılar girdi ve kramp girdi. Dişlerimi sıktım ve onun beline tutundum.

"Ari," dedim liderliği ele geçirdikten sonra. At engebeli zeminde sallanırken sesim kaydı ve kekeledi. "Bir hancıya kendimizi nasıl... nasıl açıklayacağız?"

At patikadaki yükseltilmiş bir basamağa takılıp Ari'yi h o m u r d a n a n a kadar sıktığında boğuk bir ciyaklama çıkardım.

"Cehennem kadını, yetenekli bir binici olduğun konusunda ısrar etmedin mi?"

"Öyleyim!" Ezici tutuşum farklı söylüyordu ama tartışmaya meyilliydim. "Sadece yaratık bir dağın yamacına tırmanmaya çalışırken değil."

"Vit'e daha fazla güven, Elise. Yaşlı olabilir ama güçlüdür." Kıkırdadı, atın boynunu okşadı, sanki yan yatmak üzereymişiz gibi. "Bana ve planlarıma daha çok güven. Gittiğimiz yerde çok az soru sorulur."

Çok geçmeden patikalar düzleşti, orman sıklaştı ve solgun şafak ufukta belirdiğinde anladım.

Sven'in birahanesi görüldü.

"Burayı biliyor musun?" Ari attan inip Vit'i bir direğe bağladığında birkaç tutam saçımı gözümün önünden çektim.

Sırıttı ve bana elini uzattı. "Sana söyledim Elise. Benim de senin gibi uygunsuz bağlantılarım var."

"O..." Ellerimi vücudumun önünde sıktım, sözümü bitiremedim. Valen içeride miydi? Beni gördüğüne sevinecek miydi? Kızgın mıydı? Bir zamanlar gözlerinde olan ışığın ve sevginin karardığını görmekten nefret ederdim.

Ari elini sırtımın alt kısmına koyarak beni ileri doğru itti. "Sanırım yalnızız. Şimdilik." Kaşlarını kaldırdı, yanağımın her seğirmesini inceledi. "Seni korkutuyor mu? Blood Wraith'ten kaçıp kaçmadığını bana hiç söylemedin."

"Yine de ben yapsam da yapmasam da buradayız," dedim bir parça acıyla.

"Risk almalıyız."

Gözlerimi kapattım. Sıcaklık içimi alt üst etti. "Ondan kaçmadım, Ari. En azından o zaman. Ama bu Blood Wraith'in bizi görmekten memnun olacağı anlamına gelmiyor."

Çenesini eğdi, yüzünde temkinli bir gülümseme vardı. "Anlaşıldı. Yine de ona ihtiyaç olduğuna inanıyorum. Ravenspire ondan korkuyor ve bizim tarafımızda ihtiyaç duyduğumuz insanlar da onlar."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ari'nin mantığını ve zekasını gizlemek için bu kadar aciz davranması bazen sinir bozucuydu. Calder'ın tacının düşmanlarıyla ittifak kurmak

ama sadece ikimiz Wraith'in maskesini düşürmenin sonuçlarını biliyorduk.

Yine de bu, Gece Prensi'ni kaderine doğru itmek için gereken dürtü olabilir.

Ari birahanenin kapısını açtı. Nefesimi tuttum ve takip ettim.

Bayat şarap, bira ve yıkanmamış deri yüzüme çarptı. Lekeli döşeme tahtalarının altında havada sürekli bir nem vardı. Hafif bir kümes kanı izi. Yumruklarım sıkıldı ve çözüldü. Yerdeki lekeler, eski kanın koyu siyah sıçramalarıyla tahtaları boyuyordu. Valen'in bitmek bilmeyen işkence gecelerinden geriye ne kadar kir kalmıştı?

Lanet kan istiyordu ve Gölge Loncası onu bu çatı altında aldı.

Safrayı yuttum ve Legion Grey'le Kan Hayaleti olarak ilk kez yüzleştiğim, kayıp parmak uçlarımı geri vermesini talep ettiğim masaya baktım. Buğulu cama dokunup lanetli geceden sonra Valen'in yanına uzandığım yere bakarken kalbimi sıcak bir acı kıvılcımı ısırdı. Kara Mezar'a gitmeden önce beni öptüğü yere.

Her şey değişmeden önce.

"Bakın kim geri geldi."

Gözlerim tezgâha kaydı. Sven içki boynuzunu ovalarken alay ediyordu.

"Sven." Sesim çatallaştı. Çenemi kaldırdım ve tezgâha doğru bir adım attım.

"Çenemi kapalı tutuyorum."

Kaşlarımın arasında bir çatık oluştu. "Pardon?"

Adam göz kırptı ve boynuzu tozlu rafına geri koydu. "Çenemi kapalı tutuyorum. Bana en son ne zaman görüştüğümüzden bahsetmememi söyleyeceğini görebiliyorum kızım. Çenemi kapalı tutarım."

"Tamamen haksızlık," dedi Ari. "Şimdi ikiniz arasında sırlar olduğunu itiraf ettiniz ve merakım tehlikeli boyutlara ulaştı."

Alman kıs kıs güldü ve Ari'nin kolunu sıktı. "Bana ödeme yaparsan, ben de senin sırlarını saklarım."

Vekil kral dilini şaklattı. "Sanırım bu adil.
Ama seni temin ederim Elise, seni acımasızca rahatsız
edeceğim." Başımı salladım. "Sen bir çocuksun."

Ari sırıttı, sanki onu aşağıladığım için memnun olmuş gibiydi. Diğerlerinin içeri girmesini bekledik. Çok geçmeden oda terli, seyahat yorgunu bedenlerle doldu. Siv beni buldu, Sven'e başıyla selam verdi ama bir şey söylemedi.

Mattis tereddüt etti. Önce bize, sonra klana baktı. Sonunda marangoz gelip diğer omzumda durdu.

"Ulf buranın Kanlı Hayaletlerin uğrak yeri olduğunu söyledi," dedi alçak sesle. "Buraya mı geldin?"

"Kuşatmadan sonra, evet. Yine de geri döneceğini düşünmemiştim."

"Sanki onu iyi tanıyormuş gibi konuşuyorsun." Mattis çenesini kaşıdı. "Bana söylemediğin şey ne? Kanlı Hayalet seni kurtarmakla kalmayıp neden buraya getirdi? Neden seni onunla birlikte tutuyor?"

"Mattis-"

"Otur," diye araya girdi Ari. Tıklım tıklım dolu odaya sıırttı. "Aleman bize bildiklerini anlatacak."

Sven'in kösele gibi yüzü buruştu. Tahminimce gülümsemeye yakın bir şeydi ama belki de yıllarca hırlamaktan gerçek bir sırıtış gösterememişti. "Buraya Ravenspire'a karşı durmaya mı geldin?"

"Mektubumda da açıkladığım gibi," dedi Ari.

"Buraya... diğer müşterilere yardım etmek için mi geldiniz?"

Ari tereddüt etmedi. "Mektubumda da açıkladığım gibi."

Sven dudaklarını büzdü. "O zaman sana biraz anlatayım. Sır vermem ama gördüğüm kadarıyla bu ölüm kalım meselesi."

"Daha fazla katılamazdım," dedi Ari. "Kayıp Gölge'yi nerede bulabiliriz. Ya da daha iyisi, Blood Wraith'i."

"Nereye gittiğini bilmiyorum," dedi Sven. "Wraith yani. Ama ben nereye gittiğini biliyorum. Mektubumda da açıkladığım gibi, karşılaşmak için en iyi şansınız öfke taş ocakları. Ama orası korumalı. Kralın henüz öldürmek istemediği Gece Halkı'nı orada tutan hileli bir büyü var. Wraith'i benim kadar tanıyorsan, karanlığa kadar bekleyecektir."

"Bu gece saldıracağından emin misiniz?"

Sven omuz silkti. "En iyi tahminle, evet. Gölgesi alınalı neredeyse bir hafta oldu. Bu gece kuzgunları değiştirecekler. Muhafız değişimleri sırasında zayıf bir nokta. Bana sorarsan harekete geçmek için en iyi gece."

Ari sandalyesine yığıldı. "Tahminler. Tahminler üzerinde çalışmayı sevmiyorum."

"Elde edeceğin tek şey bu," dedi Sven. "Wraith'lerle aramız pek iyi değil. Ben ona bir çatı ve örtü veriyorum, o da bana bir şey veriyor."

Sven arkasını döndü ve kirli tezgahı silmeye başladı. Ari bir süre bekledi ama Alman'ın konuşmasını bitirdiği belli olunca klanıyla yüzleşti. "Wraithler hapishaneye nasıl girileceğini biliyor olmalı. İçeri girmenin yolunu kendimiz buluruz -en iyi ihtimalle- önce yakalanan Gölge'ye ulaşırız. Niyetimizi kanıtlayalım. Elise."

Zihnim dalıp gitmişti ama Ari'nin sesi beni o ana geri çekti. "Evet."

"Ne düşünüyorsunuz? Wraithlerin bu gece saldıracağı konusunda aleman'a katılıyor musun?"

Odaya göz gezdirdim, bu kadar çok kişinin bakışları altında küçüldüm. "Bunu söyleyemem. Doğruyu söylemek gerekirse, Timoran'ın yarısını çoktan yakıp kül etmemesine şaşırdım."

"Gölgesi onun için bu kadar önemli mi?"

"Onlar sadece birbirlerine sadıklar," dedim. Siv başını salladı ve döşeme tahtalarına baktı. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama doğrudu. Valen, Tor ve Halvar birbirleri için savaşmışlardı. Ben onların arasına ait değildim.

Ari'nin çenesi gerildi. Ayağa kalktı, masanın üzerine eğildi. "Bu gece gidiyoruz o zaman. Eğer aleman haklıysa, hapishaneye girmek için en iyi fırsat bu olacaktır. Dinlenmek için birkaç saat izin al. Norn'ların bizim için hazırladığı kaderle yüzleşmek üzere yakında yola ıkıyoruz."

Kader. Ne kadar kararsız bir şey. Kafesteki kızın büyüsü
-Calista. Kendine ne isim vermişti? Bir hikaye anlatıcısı. Kendi tarzında bir kader dndrcs. Belki de büyük ağacın dibindeki  Norn'un soyundan geliyordu.

Sık sık onu düşünür, hapishanesinden kurtulup kurtulmadığını merak ederdim. Valen için, benim için savaşımtı. Ama bana kaderin Valen Ferus için büyük planları olduğunu söylemişti.

Bu gece ya o planlara yardım edecektim ya da yolunu tamamen değistirecektim.

BÖLÜM 7

--

GECE Prensi

"BU SANA YAKIŞMIYOR."

Kahkahamı içimde tutmak için dilimi ısırđım. "Yani, bu sana yakışmıyor."

Tor gözlerini kıstı, taşıdığı tahıl çuvalını düzelitti ve belindeki bıçak kemerini örten keten tuniğı kaşıdı. "Kraliyet işlerimin ilk sırası, serflere kanayan kabuklardan eğrilmemiş bir şeyler giydirmektir. Allah aşkına, bunu nasıl giyiyorlar?"

"Başka seçenekleri olmadığı için böyle olduğuna inanıyorum."

Tor sinirli bir ses çıkardı ama çenesini sıkarak sustu.

Öfke ocaklarına teslimata giden diğer yük köleleriyle birlikte topallaya topallaya ilerledik. Halvar'ın orada tutulacağını öğrendikten sonra günlerimizi ve gecelerimizi bu anı planlamakla geçirmiştik. Sorun hapishaneye girmek değil, çıkmaktı. Ravenspire Kalesi en zengin öfkeyi burada tutuyordu. Gece Halkı, tahtını ele geçiren sahte kralların işine yaramak üzere kilitlendi. Burada hiç

Bu duvarlarda daha fazla ateş fae'si, hava fae'si ya da kara fae'nin acı çekip çekmediğini.

Kollarımdaki küflü tahıl çuvalını sıkıca kavradım. Gece Halkı, sırf acıyı dindirmek için büyülerini herhangi biri için kullanana kadar ne sıklıkla işkence görürdü?

Buradaki Gece Halkı'nın kuzgunlara ya da sahte krala karşı sadık kalacaklarına güvenemezdim. Yeterince manipüle edilirlerse, onlar için düşman olabiliriz.

Muhafızlar kervanı büyük bir ahşap kapıda durdurarak malzemeleri kontrol etti.

Kuleler tepedeki noktaları işaretliyordu. Meşalelerden çıkan alevler kuzgun muhafızları ürkütücü bir ışığa boğuyordu. Zihinsel olarak konumlarını kontrol ettim. Üç kule. Her birinde dört muhafız. İki tanesi kapının dışında, şüphesiz iki tanesi de iç kapıda.

Kuzgunlardan çok rün büyüleri olacaktı ve tetikte olmamız gerekecekti. Bağlar burada yaşıyordu. Gözlerimi kapattım, yanığın anısının hiç geri gelmemesini diledim.

Baskınlar sırasında kırılmaz prangaların bileklerimi kaç tur bağladığını bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, her bir ayrıntıyı hatırlamak istemiyordum. Bu toprakların demirinden yapılmıştı ama bilmediğim bir öfkeyle, bir büyüyle çarpıtılmıştı. Benimki gibi toprak öfkesini bile engelleyebilecek kadar güçlü, sefil bir büyü.

Bu bağlar hapishaneden çıkma sorunumuzu daha da artırdı. Halvar'ın bağlı olacağından emindim. Bağları çözmek için kullanılan anahtarlardan birini çalmamız gerekecekti.

Buranın bekçisinin muhafazasında olması gereken bir anahtar.

Tanrıların terk ettiği bu çukurdaki en sıkı korunan, en zalim adama karşı üç adam. İhtimaller bizim lehimize değildi. Ama ben kadere göre hareket etmeyi hiç önemsemedim. Bana karşı hiç nazik olmamıştı, bu yüzden kendi kaderimi kendim çizdim.

"Torba." Bir muhafız kollarımdaki tahıl çuvalını dürttü.

Başımı öne eğdim, örgü şapkamı kulaklarımın ucuna kadar çektim, gözlerimi aydınlatmak için boya sürdüm. Gardiyan tahta bir çubukla tahıllara vurdu, ben vuruşa karşı homurdandığımda kıkırdadı.

Sopanın ucunu kürek kemiklerimin arasına vurdu. "Yürümeye devam et o zaman."

Ayaklarım tökezledi ama ağzım alaycı bir şekilde kalktı. Değersiz piçler. İki adım arkamda Tor kendi teftişinden geçti ve ezilmiş bir serf gibi alçakgönüllülükle yürüdü.

Hapishane kapılarının üstü çiviliydi. Birkaç kafatası mızrakların üzerinde diğerlerinin üzerine çıkmıştı. Kuzgun ayakları, dişler ve kemiklerden oluşan alametler deriden sarkıyordu. Son kasabadaki bir çiftçinin ahırından çaldığımız ince botlar ayaklarımızın altında çamurla kaplanmıştı. Tanıdık bir sidik ve küf kokusu havada asılı duruyordu, bu duvarlara hapsediğim zamankinden farklı değildi.

Öfke dilimde asit gibi tat bırakıyordu. Buranın yanıp kül olacağı günü iple çekiyordum.

Tor boğazını temizledi ve hafifçe başını salladı. Kemerli geçitte serfler birbirlerine sokuldular, belki sıcak kalmak için, belki de

Burada kapana kısılmaktan korkuyorlardı. Sebebi ne olursa olsun, sürü bize dış avluyu ana hapishaneye bağlayan üstü kapalı bir köprüden kaçmak için zaman kazandırdı.

Birlikte başımızı eğdik, adımlarımızı hızlandırdık ve köprünün yarısına kadar yığılmış bira fiçilerinin arkasına saklandık. İki meşale çok az ışık veriyordu ama elli adım ileride kuzgun muhafızların soluklandığı küçük bir ocak odası bulacaktık. Oradan koridorlar, nöbetçi odalarına ve müdürün odasına doğru petek petek ilerliyordu.

Haritaya ihtiyacımız

yoktu. Anılarımız vardı.

"Ne kadar zaman?" Dişlerimin arasından tısladım.

Tor gözlerini kadife gökyüzüne kaldırdı. "Ay neredeyse tepe noktasında, yani bir saat içinde."

Başımı salladım, fiçilerin arkasına daha rahat çömelebilmek ve tam önümdeki pencereyi gözetleyebilmek için kendimi ayarladım.

"İşareti vermesi için bu adama güveniyor musun?" Tor sordu. "Hayır. Ama verecek."

"Ve eğer yapmazsa."

"Sonuçlarına katlanacağız. Söz verdiğimiz gibi." Her tehdidi yerine getirirdim. Bu Elise'in bana korktuğunu söylediği türden bir düşünceydi. Elbette haklıydı. Artık halkımın intikamını almak, Halvar'ı özgür kılmak için ruhumu satacağımdan hiç şüphem yoktu.

Tüm bunlardan uzakta olması daha iyiydi.

Ayrıldığıımızdan beri, ikinci *Kvinna*'nın yaşamaya devam ettiğini duydum. Ruskig'de bir sığınak bulunduğunu duydum. Müstakbel kayınbiraderinin onu ikinci eş olarak aldığını da duydum. Cesedinin Ravenspire'ın kapılarını süslediğini de.

İkincisi yanılttı -bu geceye yeterince odaklanamadan önce bundan emin olmuştum- o halde hangi söylentilerin doğru olduğunu kim söyleyebilirdi?

Tor göğsüme vurdu. "Giyinmeliyiz."

Sırıtarak botumdan bir bıçak çıkardım. "Annem hayatta olsaydı ve bana sürekli vurduğunu görseydi, seni diri diri gömerlerdi Torsten."

"Anneniz beni sizden daha çok severdi, *Prensım*." Tor elindeki tahıl torbasını dikişe sapladı ve ipleri ayırmaya başladı. "Kahretsin, sen hep kraliçeye ağlıyordun."

Bıçağımı tahıl çuvalına sapladım, botlarım yulafa gömülene kadar brandayı parçaladım. Tahıl çuvalının içinde iki baltanın saplarını, başlığını, iki bıçağı ve kırmızı maskeyi buldum. "Hiçbir şeyden pişman değilim. Sen ve kardeşim sayesinde çocukluğumu zar zor atlattım."

Tor gülümsedi ama çuvalındaki yulaf ve mısır yığınıını karıştırıp maskesini ve kapüşonunu ararken gülümsemesi mesafeliydi. Sessizlik aramızda yoğunlaştı. Buranın havasında sadece ikimizin hissettiğinden emin olduğum bir soğukluk vardı. Sanki geçmişten gelen hayaletler her hareketimizi kuşatıyordu. Tor'un ailesi de burada ölmüştü. Ve Sol benim olduğu kadar onun da ailesiydi.

Duygular boğazımı tırmaladı. "Hiç onun yerine burada olmasını diledin mi-"

"Hayır," diye araya girdi Tor. "Dilek tutarak zaman kaybetmem." Tor başımın arkasını kavradı ve gözleri benimkilerle kilitlendi. "Sol'u aldıkları için olduğum şeyin zalim, kırık parçalarından başka bir şey değilim. Ama sen benim kardeşimsin ve bir kez olsun yanımda başka birinin olmasını dilemedim."

Düğümü temizledim, yüzünü okşadım ve başımla onayladım.

Fıçıların arkasına çömelip serflerin giysilerini özenle soyduk. Bir ya da iki kez, birkaç kuzgun esneye esneye ve görevlerini bırakmış halde yanımızdan geçerken durakladık. Tor omzuma tekrar vurduğunda savaş baltalarını kemerime bağlamayı bitirmiştım.

"Bak." Pencereyi işaret etti.

Tek bir şamdanın üzerindeki yeni bir alev camın arkasından parlıyordu. "Bu bir işaret. Hazır mısınız?"

"Günler önce."

Köprünün duvarı boyunca alçaktan ilerledik. Sonuna ulaştığımızda Tor sırtını kapının bir tarafına dayadı. Ben bir balta tuttum.

Burası cehennemlerden biriydi.

Dişlerimi sıktım ve kapıya, yıpranmış mandalın kırılmasına neden olacak kadar sert bir tekme attım.

Sonraki adımlar bulanıklaştı. Tor önümdeki odaya daldı. Muhafız pantolonunu indirmeyi bitirmeden önce kılıcını yarı giyinik bir kuzguna sapladı. Odada beş muhafız vardı. Hepsi de ani saldırı karşısında ne yapacağını şaşırmişti. Hepsinin kıyafetleri ve silahları farklıydı.

Bağırışlar kulaklarımda çınladı. Korku. Şaşkınlık. Bir muhafız bana saldırdı. Bıçağı baltamla buluştu. Kararsız duruşu onun felaketi oldu. Saldırısının yönünü değiştirdim, sonra baltamı boynuna savurdum.

Bir muhafız omzunun üzerinden bir darbe aldığında Tor küfretti. Baltamı fırlattım ve ikinci bıçağı elime almadan önce bıçağın kuzgunun omurgasına saplanmasını beklemedim. Dördüncü kuzgun düşerken ıslak, yapışkan kan ellerimi kapladı.

Beşinci muhafız sırtını köşeye dayamıştı. Omuzları çökmüştü; vücudu titriyordu. Tanrım, odayı geçip yanına gittiğimde inledi. Kanayan aptal.

Baltamın ucunu boğazına bastırdım, sesim sertti. "Nerede o?"

Muhafız gözlerimi kaçırdı, tuniğinin kıvrımlarına uzanırken nefesinin altında dualar mırıldandı. Ufalanmış, katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. "Ben... Ben onun zarar görmediğini bilmek istiyorum."

Ruloyu elinden kaptım. "Ben pazarlıklarımı tutarım. Hanımın artık güvende ama bu geceyi atlatabileceğinden şüpheliyim."

Gözleri korkudan kocaman oldu. "Söz verdin! Hücre bloklarından vazgeçiyorum ve sen de bana ya da Tira'ya zarar vermiyorsun! Wraith, sen-"

Karanlık bir şekilde kıkırdadım ve eğildim. "O güvende. Karının evinde. Kadınının bir başkasını aldığını bilmemesi benim sorunum değil. Gerçeği öğrendiği zamanki kadar hiç korkmamıştım. Uyandığında tanrılar seninle olsun."

Baltamın ucuyla kafasına vurdum. Muhafız ayaklarımın dibine yığıldı.

Tor yanıma geldi, yarasına keten bir bez tutuyordu. "Sven bunun zayıf olduğunu nereden biliyordu?"

"Metresi Sven'in bir tanıdığı. Biraz araştırınca o olduğunu anladım. Ve yalan söylemiyordum. Karısı korkunç biri. Şafak sökerken onu gömecek." Gözlerimi koluna kaydardım. "Derin mi?"

"Hayatta kalamayacağım bir şey değil."

Parşömeni odanın ortasındaki küçük masanın üzerine yaydık. Farklı hücre bloklarının kaba bir çizimi, Gece Halkı türleriyle işaretlenmişti. Hava fae'leri aşağıda, suya yakın ve pencerelerden uzak tutulurdu.

"Bu merdiven boşluğu en iyi şansımız," dedi Tor, hapishanenin doğu tarafını işaret ederek. "Hücrelere hep batıdan getirildiğimi hatırlıyorum. Kuzgunlar sık sık batı tarafına gider. Sanırım bunlar ölülerin çıkarılması için kullanılıyor. Nehre nasıl çıktığını görüyor musunuz? Trafik daha az olacaktır."

"Katılıyorum." Parşömeni tekrar katladım ve baltamı ölü muhafızın sırtından aldım.

"Valen, ya öfke işe yaramazsa?" Tor sordu.

"Öyle olmalı. Kanayan anahtarı için müdürün peşine düşecek vaktimiz yok."

"Bağlamalar için hazırlıklı olmalıyız."

Çenemdeki kaslar zonkladı. Halvar bağlı olacaktı, bundan emindim. Belirli bir anahtar olmadan onları çıkarmak sorun olacaktı. "Önce onu dışarı çıkarmayı düşünelim, sonra bağlarını çözecek rünleri bulmayı düşünürüz."

"Eğer yapamazsak, o zaman seçenek karanlık, çarpık kahinlerin ve büyücülerin karanlık, çarpık büyülerini kullanmaktır. Gece Halkı değil."

"Evet, bizim de yerin dibine batmamız gerekebilir. Biz de o sefillerle aynı çaresizlikte değil miyiz?"

Tor ağzını kısıtı ve bana bakmadan önce bir süre kapı aralığına baktı. "Sen doğuştan ve hak sahibi bir *kral*sın, yani hayır. Sen aynı değilsin. Karanlık büyü numaralarını riske atma. Bunu ne ben ne de Halvar ister."

"Hayır," dedim gömleğinin yakasını kavrayarak. "Sol bir kraldı. Ben onun için öldürmek üzere doğdum. Şimdi işimiz bitti mi? Kurtarmamız gereken bir adam var."

Tor uzun bir nefes verdi. "Evet. İşimiz bitti. Şimdilik."

"O halde acele edin. Bu muhafızlar görev yerlerine rapor vermediğinde alarm verilecektir."

İçeri girmeyi başardık, şimdi ben dışarı çıkmak için çok fazla endişelenmeden önce Halvar'ı almaya odaklanacaktık. Her seferinde bir adım.

Çıkış yolu olarak hapislananın altındaki kanalları kullanacaktık. Tehlikeli olacaktı ama yeterince demir parmaklık olursa

Bizi oradaki çoğu kafesten geçirebilir. İyi bir plandı. Aceleyle ve az kaynakla yapılmıştı ama risklerine rağmen en güvenli çıkış yoluydu.

Ama her zaman olduğu gibi, kader kararsızdı.

Uzaktan gelen muhafız sesleri bizi nöbetçi odasının kapısında dondurdu. Gecenin içinde bir korna sesi yankılandı. Onu bir başkası izledi.

Kaşlarım çatıldı. Tor pencereye koştu ve dışarı baktı. "Kahretsın," diye küfretti nefesinin altından.

"Ne?"

Tor'un gözleri bana baktığında karardı. "Planlarımızın değişmesi gerekecek. Hapishane saldırı altında."

BÖLÜM 8

--

Haydut Prenses

ARI, tahta ve taşlardan yapılmış köhne bir masanın başında oturuyordu. Açıklık nemli ve soğuktu ve hapishane duvarını gözden gizliyordu. Taş ocakları bir işçi madeninden başka bir şey değildi. Bu toprakta önemli hiçbir şey gömülü değildi. İnşaat için iyi taş, ama altın yok, bakır yok, gümüş yok. Timoran krallarının Gece Halkı'nı neden buraya bağladığını hep merak etmişimdir. Ağır işlerde çalışmak öfkelerini bastırıyor muydu? Yoksa inat uğruna mı işkence görüyorlardı?

Ruskig'de bulunduğumdan beri, kralların taş ocaklarında öfke ile deneyler yaptığını tahmin edebileceğim yeterince söylenti vardı. İşkence ve manipölasyon yoluyla, tanrı vergisi bir yeteneği kendilerine almaya çalışıyorlardı.

Valen bir keresinde burada kapana kısılmıştı. O zamanlar daha gençti ama ailesinin katledilişini izlemişti. Bir Bender olarak, şüphesiz Kral Eli Gece Prensi'nin öfkesini almaya çalışmıştı.

Çektiği acıya karşı gözlerimi kapattım.

Ter ve ölüm, etrafımızda çiçek açan mehtabı maskeliyordu.
Midemi bulandırdı.

Ari öfke ocaklarının yıpranmış bir haritasını yayarken öne doğru eğilerek masanın etrafında toplanmış adam duvarının arkasında volta attım. Hantal omuzları görüş alanımın çoğunu kapatıyordu ama hareket etmeden duramıyordum.

Tepedeki gözcülere, hapishanede olağandışı bir şey olursa alarm verecek kadar güveniyor muydum?

Evet. Mattis de onlardan biriydi. Mattis de onlardan biriydi. Evet, Mattis onlardan biriydi. Onlara güvenebilirim.

Ne kadar tekrar edersem edeyim, volta atmayı bırakamıyordum.

Ari, "Berger, bana anlattıklarını onlara da anlat," dedi.

Sakalı ikiye ayrılmış ve vahşi bir köpeğin dişleriyle bağlanmış kalın bir adam Ari'nin başındaki yerini aldı. Bir Ettan, hem de korkutucu bir Ettan. Ari'nin casuslarından biri olduğu ve taş ocaklarının iç işleyişi hakkında bilgi sahibi olduğu dışında onun hakkında çok az şey biliyordum.

Berger harita üzerinde bir noktayı işaret etti. "Bu kapı günde üç kez hapishane köleleri ve iki gardiyan tarafından açılıyor. Doğal kaynağı korumak için bir duvar ve oyukla gizliyorlar. Burası tatlı su topladıkları yer."

"Kaç serf var?" Ulf sordu.

"Beşten fazla değil. Silahsız. Genellikle kadınlar."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Kadınlar sert olabilir," dedi Siv kollarını göğsünde kavuşturarak.

Berger ona göz ucuyla bile bakmadı. "Muhafızlar silahlı olacak, ama onlar homurdanıyor. Ve serflerin yüzlerine yakından baktıklarına dair şüphelerim var. İşte Kralım, onları içeri göndereceğiniz yer burası."

Ari'nin gözleri haritadan bana kaydı. Parmaklarını kıvrarak beni yanına çağırdı. İtaat etmek istemedim, çünkü bu onun kafasını çok büyütüyordu, ama volta atmak kanımı ısıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Elise, bu oyuğa geçmen gerekecek," dedi Ari. "İstekli misin? Yetenekli misin? Sıkıldın mı? Bana düşüncelerini söyle."

Harita üzerinde parmağını takip ettim. Ne kapı işaretliydi ne de yay. Sadece bir duvar. Eğer Berger yanılıyorsa, açıkta kalacaktık ve içeri girmenin hiçbir yolu yoktu. Yine de, korunan bir karakola gizlice girerken çok fazla seçenek yoktu. "Bu iyi bir plan. İyi bir giriş yolu."

"Öyle," dedi Berger. "Göze çarpmıyor."

"Ana kapılarda ne yapacaksınız?" diye sordum.

Ari sırttı ve bir elini yuvarlak kalkanlardan birine vurdu. "Yem olarak kullanıldığında her zaman bir risk vardır ama bize bir şey olmaz *Kvinna*."

"Eğer siz ikiniz üzerinize düşeni yaparsanız," dedi Ulf homurdanarak. "Bizi uzaklaştıracak işaretleri siz vereceksiniz."

"Nasıl hissediyorsun Ulf?" Siv alaycı bir tavırla sordu. "Hayatının bir Timorlunun ve -ne demiştin bana- hain bir cadının elinde olduğunu bilmek?"

Ulf bakışlarını daralttı. "Benim inancım sana değil; Kral Ari'ye. Bu onun planı ve ben de buna bağlı kalacağım."

"Evet, ben de bundan oldukça etkilendim," dedi Ari. Artık onun tedirginliğini mizahla ve esprili bir dille örttüğünü anlayacak kadar zekiymdim. Gözleri kararmıştı ve tedirginliğini ele veriyordu. "Adamlarımdan hiçbiri aynı şeyi hissetmese bile, size, Elise'e ve Siverie'ye, hepimize yetecek kadar güveniyorum."

"Tabii seni yakalanman için bırakmazsak. Ne de olsa senden kurtulmak için iyi bir fırsat." Sırıtarak söyledim.

"Çok doğru." Ari bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ama kaçırılan Gölge için endişelendiğini biliyorum. Her şeyi anlamıyorum ama onu tehlikeye atmayacağınıza inanıyorum. Ayrıca, kesinlikle taktığı bağların anahtarı bende, bu yüzden beni çürümeye terk etmemenizi rica ediyorum. Ben bir hapisane hücresinde olmak için doğmadım. Çok ilgi çekiciyim."

Sırıtişım soldu. Şimdi gerçek dışı konuşmanın zamanı değildi. "Haklısın, umurumda. Gölge'den daha fazlasını. Sana ihanet etmeyeceğim."

"İşte, görüyorsunuz." Ari adamlarıyla yüzleşti. "Benim için yeterince iyi." Ulf onaylamaz bir tavırla homurdandı ama Ari kalkanlardan birine uzanırken Frey bana göz kırptı. "Hazır olun o zaman. Aşmamız gereken bir geçit var."

Siv ve ben uzun pelerinler ve kukuletalar giydikten sonra klandan bir birlik kalkanlarını toplayıp kutu düzeni alırken bekledik.

Ari senkronize bir ileri yürüyüşe geçmek için komutlar verdi. Siv'in yanına çömeldim ve Karıştırıcıların kalkanları yanlarda, önde ve tepede bir duvar halinde kaldırmalarını izledim. Bu eski bir stratejiydi. Hem Timorlular hem de Ettanlar tarafından kullanılan bir strateji. Kalkanlardan ve cesetlerden oluşan duvarlar hücum eden bir birliğe az kayıpla ilerleme şansı veriyordu.

Gece Halkı'nın yakındaki muhafızların duyularını manipüle etmek için öfke kullanmasıyla, kırılmaz olabilirler.

Ari gerçek kral değildi ama tanıdığım tüm soylular kadar bilge ve stratejik biriydi.

Ağaç sınırını aştıkları anda bir boru sesi saldırıyı haber veriyordu. Dalların ve çalılıkların arasından Ravenspire muhafızları kapıların tepesine doğru koştu, okçular çıkıntıya oklarını fırlattı ve bağırışlar taş ocaklarının melankolisini bozdu.

"Acele etmeliyiz," dedi Siv.

Birlikte uzun, kuru otların arasından kapıya doğru ilerledik. Çıtalar kayarak geçebileceğimiz kadar geniş değildi ama biz ormanda toplanmadan önce bazı Kışkırtıcılar bir direğı ikiye bölmüştü, böylece içeri girebilmemiz için yeterince açılabilirdi.

Bir avucumu kırışların üzerinde gezdirirken bir tahta yerinden kaydı ve elim delikten içeri girdi. "Siv, buraya."

Tahtayı kaldırdım ve ilk Siv içeri girdi. Arkamızdaki iki gözetleme kulesi boştu. Ari'nin dikkat dağıtması planlandığı gibi muhafızları uzaklaştırmıştı. Gözler üzerimizde olmadığı için yay duvarına doğru koşmaya başladık.

Hapishanenin köşesinde, meşalelerin gölgeleri yaklaşan kuzgunları ele veriyordu. Bacaklarım ağrıyordu. Çamur botlarımı yuttu.

Duvaya ulaş.

Başka seçeneğimiz yoktu. Daha sert, daha hızlı ittim, ayaklarım taş ocaklarının çöpleri üzerinde kayıyordu. Gölge büyüdü. Bağırışlar kulaklarımda çınladı. Son adımda duvarın arkasına atıldım ve omurgamı sarsacak kadar sert vurdum.

Nefes almadım.

Bir grup kuzgun bıçaklarını kaldırmış, ön kapılara doğru koşarken tam da bulunduğumuz noktada belirdi.

Dizlerimin bağı çözülmek istedi ama her adımı zorladım. Duvar, su damlasına doğru eğimli bir tür geçit oluşturdu. Hançerimi çıkardım, Siv'e elimi uzattım ve birlikte sese doğru süründük.

Düz yün etekli kadınlar berrak bir havuzun kenarında diz çökmüşlerdi. Tahta kovaları dolduruyorlardı, biri hüznü bir melodi mırıldanıyordu ve kimse bizim yaklaştığımızı fark etmedi.

Nefesim göğsümde kilitlendi ve onu serbest bıraktığımda bir kolumu en yakındaki serfin boynuna doladım. Ses çıkaramadan elimle ağzını kapattım. Siv yayını teker teker onlara doğrultana kadar diğerleri çığlıklar attı.

"Tek kelime etme," diye tısladım kadının kulağına. "İkiniz eteklerinizi ve kovalarınızı bize verin, sonra kuzey kapısına koşun. Orada bir açıklık var. Ağaçların arasında

Halkınız, Ettanlar. Bize karşı özgür olun, yoksa muhafızlarınız için bağırırsınız ve biz de sizi öldürürüz."

Kadın tutuşumun altında titredi.

"Çılgılık atmak isteyen var mı?" Siv alçak ve karanlık bir sesle sordu, okunu kalan dört serfe doğrultmuştu.

Kimse kımıldamadı. Zorlukla nefes aldılar.

"Elimi çekeceğim," dedim elimi tutan kadına. "Ama bıçağımın ucunu sırtında bırakıyorum. Soyun. Çabuk olun."

Siv kendi boyuna yakın olan bir başka serfi yanına aldı. Kadın inledi ama itaat etti. Elbiselerimizi onların etekleriyle değiştirmek için acele ettik.

"Diğer üçünüz bizi muhafızlarınıza götüreceksiniz. Bizimle kalın ve bu gece siz de özgür olun."

Serflerden biri daha inançlı bir şekilde başını salladı. Takas ettiğimiz iki kişiye dönüp onları kırık çit direğinin olduğu yöne doğru iterken kara gözlerine bir parça ışık geri geldi. Demir kapı taş duvara çarptığı anda terk edilmiş kovaları topladım.

"Acele edin," dedi uzun boylu, vahşi bir kuzgun. Serfin ayaklarından birine kahverengi bir topak attı, sonra yıpranmış bir dalı kemirdi. Bakışlarındaki açlık ağızıma bir parça safra getirdi.

Ulf doğru tahmin etmiş. Muhafızlar yüzümüze hiç bakmadılar; şehvetleri başka yerlere yönelmişti. Aynı şekilde, iki muhafız da kir lekeleri ve külün altında rün boyalarını saklayan iki kölesini tanımadı.

Taş ocağı hapishanesinin içindeki hava küf ve çürümeyle doluydu. Ama öfkenin uğultusu kalbimde bir heyecan yarattı. Burada kaç Gece Halkı kilit altındaydı? Ravenspire Kalesi'ni ele geçirmeyi planlıyorsa, daha fazlasını serbest bırakmak Ari'nin göz önünde bulundurması gereken iyi bir strateji olabilirdi.

"Git." Bir gardiyan beni arkamdan itti. Suyun bir kısmını dökerek merdivenlerden yukarı tökezledim. Saçlarımı kavradı ve boynumu geriye doğru çekti. "Pasaklı küçük fahişe. Şimdi gittin ve ortalığı karıştırdın."

Gardiyan elini sıktı, beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı ve yüzümü su birikintisinden kıl payı uzağa bastırdı.

"Yala onu."

"Knut," dedi ikinci muhafız. "Zamanımız yok. Kapılar."

Knut ön kapıları pek önemsemiyor gibiydi. Parmakları örgümün derinliklerine dolandı. Çenem gerildi. Parmaklarım belimden aşağı inerek bacağımın kınında duran hançere uzandı.

Kuzgunun sıcak nefesi boynuma dokundu. "Yala dedim. Bir köpek gibi."

Parmaklarımın ucu hançerin kabzasına değdi ama bir anda ağır bir şey muhafızın kafasının yan tarafına çarptı. Homurdandı ve yere düştü.

Siv, kovasını tekrar sardı ve lanet olası ikinci muhafızı hedef aldı. Hançeri kınından çıkardım. Kalp

Yarışarak, elim titreyerek, ucu kuzgunun kaburgalarına sapladım.

Nefes nefese kaldı ve örgümü tutmaya çalışarak bana doğru savruldu.

Bir şey kapmaya çalışıyorum.

Ürperdim ve hançeri daha sıkı kavradım. Öldürme konusunda beceriksizdim, donup kaldım, hastalık ve inançsızlık içinde sersemledim. Tıpkı son kez bir can aldığım zamanki gibi.

Elime kan damladı. Gardiyan düştüğünde, ben de onunla birlikte düştüm.

Acı çekti. Yara onu yavaş yavaş öldürdü. Tıkırdayan nefesinin sesine, ettiğı dualara daha fazla dayanamadım. Gözlerimi sıkıca yumdum ve her şey durana kadar hançeri daha derine bastırdım.

"Elise." Siv beni kollarımın altından tutup çekti.

Vücudum titredi. Bu Halvar içindi. Taht için. Eğer bir dövüşte aklımı koruyamayacaksam, burada işim yoktu demektir.

Burnumdan birkaç derin nefes çektim, sonra tekrar adımlarımı buldum. Boğazımdaki safra yanığıyla hançeri çıkardım ve kanı eteklerime sildim. Diğer serfler kanı görünce yüzlerini zorlukla buruşturdular ve Siv'in ceplerindeki şimi almak için kovasıyla dövdüğü adamın etrafını sardılar.

"Alt hücreler," diye bağırdı Siv, bıçağını bir serfin boğazına dayayarak. "Neredeler?"

Kız yutkundu ve dar bir geçidi işaret etti. "İşte. Dönemeçte bir kapı var, oradan girin ve merdivenler sizi aşağıya indirecek. Ama oradan çıkış yok."

"Evet," dedi Siv kılıcını çekerek. "Biliyoruz. Eğer özgür olmak istiyorsan, geldiğimiz yerden çık ve ağaçlara doğru koş."

Üç kadın kıpırdamayan muhafızlara tek bir bakış attılar ve bahar kapısına doğru koşmadan önce sadece bir nefes için durakladılar.

"Elise," dedi Siv bir elini koluma koyarken. "İlerliyoruz."

Halvar için. Taht için. Valen için.

Başımı salladım. "İleri."

BÖLÜM 9

--

Haydut Prenses

Saldırının yankıları koridorda çınılıyordu. Alt hücrelerin kapısı aralıktı, sanki muhafızlar merdivenleri hızla çıkarken arkalarından kilitlemeyi unutmuşlardı. Nemli yosunlar basamakları ıslatmıştı ve sadece birkaç meşale merdiveni aydınlatıyordu. Gölgeler oyunlar oynuyor, rüyalarımıza dadanmak için gönderilmiş Marish iblisleri gibi dans ediyor ve zıplıyordu.

Merdivenler alt hücre bloklarına açılıyordu. Her hücre tahta kapılardan ya da demir parmaklıklardan oluşuyordu. Karanlıkta sürekli damlayan su sesi dışında sessizdi. Islak saman havayı küf ve kalın bir yıkanmamış deri bulutu ile kokulandırıyor. Açık pencereler ve taştaki çatlaklar nedeniyle hücreler çok az ısıniyordu ve her nefes alışım ağzımın önünde bulanıklaşıyordu.

Siv sola gitti, ben sağa, kapılara ve kafeslere baktım.

"Halvar!" En az bir düzine hücreyi kontrol ettikten sonra seslendim. Çoğu boştu, ikisinde ceset vardı, geri kalanında ise bize bakmak için dönmeyen Gece Halkı vardı. Kendimi sürükledim

parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, panik göğsümde yükseliyordu. "Halvar, cevap ver bana!"

Hiçbir şey.

En azından hemen değil.

"Sormana şaşırmadım," diye cevap verdi birkaç kalp atışından sonra hışırtılı bir ses. "Sesimin tınısından kim hoşlanmaz ki?"

Vahşi bir kahkaha attım ve köşeye sıkışmış hücreye daldım. Tahta bir karyolaya uzanmış, bir dizini dikmiş, bir elini başının arkasına koymuştu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve Halvar Atra'yı tekrar gördüğüm için ne kadar rahatladığımı fark ettim.

Başını çevirip parmaklıklara baktı, gözlerinde tanıdık bir zekâ vardı. Ama bir nefes aldıktan sonra gülümsemesi dudaklarından silindi ve karyoladan fırladı. "Elise? Tanrılar aşkına, bir şeyler mi görüyorum?"

Kıkırdadım ve elimi parmaklıkların arasından uzattım. "Hayal görmüyorsun. Seni almaya geldik."

"Bilmiyorum... Sen nasıl buradasın? Kaçırıldığımı nereden biliyordun? Bekle, onunla birlikte misin?"

"Hayır," dedim, yenilmiş bir halde. "Hayır, yakalandığınızı başka bir şekilde duyduk. Şimdi acele et. Seni bu hücreden kurtarmak için tek bir şansımız var."

"Bekle, Elise." Halvar parmaklıkları kavradı. İlk defa birkaç parmağının nasıl büküldüğünü fark ettim.

morarmıştı ve bileklerinde gümüş bantlar vardı. Bantların üzerine rünler kazınmıştı ve derisinin altı kızarmış ve tahriş olmuştu.

"Halvar." Morarmış parmak eklemlerinin izini sürdüm. "Sana zarar verdiler mi?"

"Ah evet," dedi hafifçe. "Yine de bu çukurda bekleniyor."

Bir öfke kabarmasını yuttum ve bantları işaret ettim. "Bunlar da ne?"

"Bağlar. Muhteşem öfkemi engelleyerek beni korkunç derecede sıradanlaştırıyorlar. Ve lanet olası cehennemler gibi yakıyorlar."

Bunlar Ari'nin bahsettiği, çıkarmak için anahtarı olduğunda ısrar ettiği bağlardı.

"Sen çıktıktan sonra onları çıkarırız."

Başını salladı. "Ben kalacağım."

"Ne? Hayır."

Halvar solgundu, dudakları çatlamıştı. Saçlarındaki parlak dalgalar keçeleşmiş ve ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ama sırtışı her zamanki gibi sinsiydi. Ağır bir iç çekişle tahta karyolanın üzerine yığıldı. "Jestin gururumu okşadı, gerçekten. Şaşırmadım elbette. Beni çok özlediğini biliyordum ama eğer geldiysen, loncamın da kısa süre içinde geleceğinden şüphem yok. Hatta muhafızların buradan kaçış şekline bakılırsa, çoktan gelmişlerse hiç şaşırmam."

"Seni aptal," diye tersledi Siv. "Muhafızlar bizim yüzümüzden gitti! Dışarıdaki klanlar dikkat dağıtıyor, seni kurtarmak için kanayan hayatlarını riske atıyorlar. Hayır, kalk ve git buradan."

"Kaos sen misin?"

"Evet," dedim iç çekerek. "Siv, pudra."

Siv tünigini kazdı ve bağılı domuz derisinden bir kese çıkardı. Anahtarımız yoktu ama Ruskig'in sağladığı şey yetenekli zehircilerin gizli yetenekleriydi. Doğrusu oldukça korkutucuydu. Kjell, göbeğine kadar sakalı olan yaşlı bir adam, bizim için tozu karıştırmıştı. Ari bize bunun herhangi bir anahtar kadar etkili olacağına dair güvence verdi.

Küçük bir kaşıkla kırmızı zehirden biraz aldım ve Halvar'ın hücreindeki menteşelerin üzerine serptim.

Kaşığa tükürdüğümde Siv yüksek sesle, "Dikkat et," dedi. "Islak tozun tenine değmesine izin verme."

Başımı salladım ve kanlı bir macun haline gelene kadar kaşığı kuru tozun üzerine koydum.

Hemen ardından barut tısladı, çatırdadı ve bir parça beyaz duman yükseldi. Halvar bir adım geri çekildi. Biz de öyle. Nemli hücreleri bir cevher ve kül kokusu kapladı. Menteşelerin erimesi ve hücrenin kapısının çökmesi uzun sürmedi, Halvar'ın kayarak çıkabileceği kadar manevra kabiliyetine sahipti.

"Böyle bir numarayı nereden öğrendin, *Kvinna*?" Halvar memnun görünüyordu.

"Ruskig'de çok sayıda ilginç insan var. Acele etmelisiniz."

Tereddüt etti. "Benim için gelecek, ama ben burada olmazsam burayı paramparça edecek."

Siv inledi.

"Halvar, şu anda senin için gelen biziz," dedim.

Gözlerini kapattı, ağzı sıkıydı. "O istemiyor-"

Gece Prensi'nin ne istemediğini öğrenemedim. Merdivenin tepesindeki kapının gıcırtısıyla irkilerek sessizliğe büründük.

Hançerimi geri çektim. "Halvar, gidiyoruz."

"Tamam." Ellerini salladı ve kırık hücre kapısının üzerinden tırmandı. "Blade?"

Siv ona dar bir bıçak uzattı. İtiraz etmeye hazır görünüyordu ama onun yerine bıçağı avucunun içinde döndürdü.

Diğer ikisinin çılgınlıkları kafamın içinde çınılıyordu. Keşke elimizde hepsini kurtarmaya yetecek kadar olsaydı ama Kjell bize yakıcı tozun zor ve pahalı olduğunu söylemişti. Kullanabileceğimiz tek bir hücre vardı ve daha fazlası yoktu.

Merdivenlerde, Ravenspire devriyeleri hücre bloğuna yayıldı. Koyu renk derileri ve muhafızları kanla ıslanmıştı. Bize durmamız için bağırdılar, sonra da öldürmeye hazır bir şekilde saldırdılar. Zihnim karardı. Korkudan mı, içgüdüden mi, bilemedim. Sadece bıçakladım, kestim ve savuşturdum. Siv savaşı iyi idare ediyordu ama Halvar büyüleyiciydi.

Bir kez olsun sırtımayı bırakmadı. Kırık parmaklarıyla bile muhafızların etrafında dans etti. Bıçağı bir boğazı parçaladı, kaburgalara, kalbe, karnına saplandı, sanki düşünmesine bile gerek yoktu. Son muhafız, Halvar'ın bıçağı boynunun yan tarafını kestikten sonra geri çekildi ve ceset bana çarptı.

Halvar beni kolumdan yakaladı ve göz kırptı. "Seni tekrar görmek çok güzel, sana söylemiş miydim?"

"Evet," dedim ayaklarımızın dibindeki ölü muhafızlara bakarak.
"Halkınızın neden ilk şövalyeler olduğunu şimdi anlayabiliyorum."

Halvar kıkırdadı ama bir parmağını dudaklarına götürdü. "Yaramaz.
Bu sırları sakla, sevgili Elise."

"Detaylı bir şey söyleyemem. Öfkeden dudaklarım
kilitlendi." "Gördüğüm kadarıyla senin için hala hassas bir
konu."

Gözlerimi devirip Halvar'ın peşinden koştum, hayatta olduğu için
minnettarım.

Belki yırtık pırtık ama canlı.

Siv önden gidince Halvar, "Acaba sorabilir miyim, benim sinsî
ajitatörüm?" diye başladı, "Hapishaneden tam olarak nereye
çıkacağız?"

Tek söylediği "Yukarı," oldu.

Merdiveni tekrar yaylı kapının olduğu seviyeye tırmandık, sonra
başka bir merdivene döndük. Burada, klanların bağırışları her
salonda yankılanıyordu. Muhafızlar emirler yağıdırıyor, okçular
tekrar ateş ediyordu. Dışarıda alevler yükseliyor ve çeliğin çelikle
öfkeli çarpışması kalkan duvarlarının kırıldığını ele veriyordu.
Kışkırtıcılar savaşıyordu.

"İşte," diye bağırdı Siv. Dış duvardaki bir meşalenin yanındaki
pencerenin önüne kaydı. Dirseğinin ucuyla camı kırdı ve feneri
aplikten kaldırıp ileri geri salladı.

"Bunun o olduğuna emin misin?"

"Evet," dedi nefes nefese. "Hapishanenin merkezinden beş
aşağıya."

Uzaktan bir boru sesi duyuldu, bu klanın geri çekilmesi için bir işaretti. Bu noktada hâlâ geri çekilip çekilemeyeceklerini zaman gösterecekti.

Siv parmaklarını şıklattı. "Geri çekilin!"

Ağaçların arasından, kalın bir ipe bağlı bir cıvata ısılk çalarak pencereden geçip hapishane duvarının ıslak taşına saplandı. Siv ipin gerginliğini kontrol etti, pencerenin pervazına çıktı, sonra bacağına bağladığı haşlanmış deri kemeri çözdü. "Önce ben gideceğim."

Siv kemeri ipin üzerinden geçirdi, tokayı tekrar sabitledi ve kayışın içine girdi. Kemer omuzlarının altından geçirip sabitledikten sonra pencere pervazından gecenin içine atladı. Siv, bacakları kıvrık bir şekilde çizgiden aşağı kayd ve kapının uçlarından birkaç adımla kurtuldu.

"Al." Halvar'a döndüm, serf eteklerini yumruklarımda topladım ve bacağımdan benzer bir kemer çıkardım. İpin üzerine sabitlendikten sonra, ona yaklaşmasını işaret ettim. "Kollarının altında olduğundan emin ol."

"Seni burada bırakmayacağım," dedi

Halvar. "Tam arkadayım."

Halvar isteksizce çıkıntıya adım attı. Vücudunda daha önce fark etmediğim yaralara ve yaralı parmaklarına dikkat ederek halkayı başının üzerine sabitlemesine yardım ettim. Bana baktı, şüphesiz tartışmaya hazırды, ama gözleri genişledi.

Adımı haykırdı, sonra her şey bulanıklaştı.

Bir yumruk başımın arkasına çarptı. Gözlerim beni şaşırtan kuzgunla derme çatma kayıştan kurtulmaya ve benim için dövüşmeye çalışan Halvar arasında gidip gelirken elim ayağıma dolaştı.

Yanağımın içini ısırdım ve onu ittim.

Halvar pencereden dışarı çekilirken küfretti. Adımı tekrar haykırdı, ama onunla birlikte kayboldu.

Hançerimin ucunu ipe vurdum ve muhafızlar klanın saklandığı yeri bulmak için kullanmadan önce ipi kestim.

Bir gardiyanın kalın kolu belime dolandı. Çığlık attım, tekmeledim, ısırdım. Kurtulmak için her şeyi yaptım ama eli ağzımı kapattığında başarısız oldum ve beni öfke hapishanesine doğru sürükledi.

BÖLÜM 10

--

GECE Prensi

HAPİSHANE çığlıklar, savaş komutları ve kandan oluşan bir fırtınaydı. Sıcağı, tadı, içindeki şehvetin çağrısını harekete geçirdi.

Baltalarımından birini elimde yuvarladım. *Şimdi olmaz.*

Halvar'a ulaşır ortadan kaybolmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardı. Tor uzun bir geçitte durdu ve pencereden dışarı bir kez daha baktı.

"Onlar Ettanlar," dedi.

"Ettanlar mı?" Onu pencereye kadar takip ettim, gözden uzak kalmaya dikkat ediyordum. Durduğumuz yerden işgalciler görülebiliyordu. Boyalı tahta kalkanlar taşıyorlardı ve kapıya tekrar tekrar vuruyorlardı. Bir koçbaşıyla değil, başka bir şeyle. Havada bir öfke kıvılcımı vardı. Bu hiç mantıklı değildi. "Tor, Gece Halkı onlarla birlikte."

"Yükseliyorlar mı?" O da benim kadar şaşırmış görünüyordu. "Bunca zaman sonra neden?"

Başımı salladım. Ravenspire'ı zayıflatmak için planladığımız her şeyi yapmamıştık; henüz değil. Ama işte en başından beri istediğimiz sonuç buydu ve gözlerimizin önünde çözülüyordu. Acınası bir ordu, hata yok. Küçük ama organize.

Yetenekli ve net planları olan biri tarafından yönetiliyor olmaları.

"Onlar için endişelenmemize gerek yok," dedim. "Halvar'la birlikte çıkmak için bunu kullanacağız. Acele edin."

Alt hücrelerde kilitli olan birkaç hava fae'si parmaklıklara vuruyor ve tanrılara küfürler yağıdırıyordu. Sanki savaşın kaosu içlerinde bir şeyleri uyandırmış gibiydi.

"Halvar!" Tor bağırdı.

"Kahretsin," diye homurdandı uzun boylu bir fae. "Yine o. Başka bir şans ver. O gitti."

Önce onu görmezden geldim, ta ki köşedeki paramparça hücreye varana kadar. Mentşeler kor gibi parlıyordu ve demirden buhar çıkıyordu. Hücre boştu ve Halvar hiçbir yerde yoktu.

Öfke kanımı ısıttı. Gerçek kimliğini öğrenmişler miydi? Öfkemi haykırdım ve baltamın başını parmaklıklara vurdum. Hücrelerdeki cevher eğildi ve inledi.

Duygularım beni ele geçirdiğinde öfkemi kontrol etmekte hiç becerikli olmamıştım.

Mahkuma döndüm, parmaklıklarını kavradım ve büküm. Hücreesine girdiğimde korku ve şaşkınlıkla beni izledi. "Nereye götürüldü?"

"Bilmiyorum. Bazı serfler geldi ve... onu kaçırdılar. Adınızı duymuştum." Maskemi taradı, elimdeki baltaya baktı. "Blood Wraith?"

"Tor." Adamı görmezden geldim ve hücreden çıktım. "Onu bulacağız. Şimdi."

"Bekle. Seninle gelmeme izin ver,

Wraith." "Hayır."

"Ben iyi bir dövüşçüyüm. Öfke konusunda iyiyimdir. Lütfen. Sana yardım edebilirim."

Ona doğru döndüm. "Adın ne senin?"

"Stieg. Seninle dövüşebilirim." Tekrar eğilmiş parmaklıklara baktı; şüphesiz sorularla doluydu. "Hepimiz yapabiliriz."

Onları serbest bırakmak için yalvaran sadece iki fae daha vardı.

"Daha fazla havacıya ihtiyacımız yok," dedim ve Tor'un yanına döndüm.

Stieg takip etti.

"Herkesin hava öfkesi yoktur. Bu ikisinin farklı yetenekleri var. Bizi götürürsen sana yemin ederiz Wraith. Bir delikte olabilirsiniz ama konuşulanları duyuyoruz. Bu Timorlu piçlere nasıl eziyet ettiğinizi biliyoruz."

"Bağlanmışsın." O bağlıydı ama diğerleri değildi. "Neden sadece sen?"

Stieg omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Çünkü o kadın ve ben hava fae'si değiliz," dedi bir başka mahkûm. Kolları kanlı ve çürüktü ama sırtıyordu. "Bizim kırıldığımızı ve bir tehdit olmadığımızı düşünüyorlar."

"Bir tehdit olduğunuzu mu
söylüyorsunuz?" "Kesinlikle."

"Sana ne diyorlar?"

"Casper."

Etrafımdaki hücrelere baktım. Casper'ın yırtık pırtık bir sakalı, yırtık pırtık giysileri vardı ve bir gözü şişip kapanmıştı. Kadın bakışlarıyla boğazını kesmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Tor göz göze geldik. Sanki ne yapacağımı zaten biliyormuş gibi başını hafifçe salladı. "Fury onlara çok şey anlatacak."

Doğru, ama kuzgunlara karşı benimle aynı nefret bakışına sahiplerdi. "Eğer bize katılırsanız, bana Blood Wraith ya da Legion Grey diyeceksiniz. Görecekleriniz bazı şeyler düşünmenize neden olabilir ama düşünmeyin. Bana bu isimlerden başka bir isimle hitap edersen seni öldürürüm. Anlaştık mı?"

Casper, "Eğer beni buradan çıkarırsan sana istediğin ismi takarım," dedi.

Bu bir riskti ama Halvar'a ulaşmak için savaşağımıza göre fazladan yardıma ihtiyacımız olabilirdi. Çömeldim ve ellerimi taş zemine bastırdım. Çocukken öfkenin yakıcılığı gözlerimi yaşartırdı. Sol benimle acımasızca alay etti ve ben bunun yerine onu arzulamayı öğrendim.

Parmak uçlarım taşın üzerinde ısındı. Cevher, kaya ve toprak büyüm karşısında eğilirken hücreler titredi. Parmaklıklar yavaşça gıcırdayınca mahkûmlar soluk soluğa geri çekildiler. Farklı açılarda eğildiler. Bazıları çatladı.

Gözlerimi kapattım, omuzlarımdaki baskı artıyordu. Öfke yorucuydu ve bu, lanet kalktığından beri sarf ettiğimden daha fazlaydı.

"Üç cehennem," dedi Stieg soluk soluğa.

Son bir el salladım ve hücrelerindeki parmaklıkların genişleyip sonunda kırılmasını izledim. Toz çöktü. Mahkûmlar hâlâ hücrelerinde bana bakıyorlardı, sanki onları da aynı şekilde kırabilirmişim gibi.

Elimin tersiyle alnımdaki teri sildim ve baltamı alarak ayağa kalktım. "Biz gidiyoruz. İstersen kal ve aval aval bak."

Hücre bloğunun arka tarafındaki bir gidere doğru koşmadan önce hiçbirini beklemedim.

"Hayır, hayır," dedi Stieg gülerek. "Geliyoruz, Wraith. Kaderim toprak bükücülerle birlikte çizildi."

"Bizi yavaşlatacaklar," diye homurdandı Tor.

"Hepiniz nasıl dövüşüleceğini biliyor musunuz?" Ben sordum.

Casper, "Gece Halkı Timoran dilinde kılıç tutmayı öğrenmezse ölürüz," dedi.

"Gece Halkından olmadığınızı söylemiştiniz."

"Ne zaman?" Casper sordu. "Kuzgunların hava, ateş ve illüzyondan başka yetenekler de olduğunu anlamaması benim suçum değil. Benim yeteneğim su ile. Farklı, senin gibi, Wraith. Toprağı büküyorsun ve bu beni meraklandırıyor-"

"Ne dedim ben?" Tersledim. "Beni iki adımla tanı yoksa boğazını keserim."

"Bize bir bıçak ver ya da yoldan çekil. Erkeklerin tek istediği konuşmak." Kadın ite kaka ilerledi. Saçları koyu renkti ve kat kat kesilmişti. Yüzündeki kir ve pisliğin altında, yanaklarında iki gümüş piercing parlıyordu. Teni yumuşak kahverengiydi ama gözleri neredeyse altın rengindeydi ve bileklerinde gümüş bağlar yoktu.

"Siz Gece Halkı mısınız?"

"Hayır," dedi. "Kralınız için kullanılmak üzere buraya takas edildim, sonra onun öldüğünü duydum."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne şekilde kullanılır?"

"Ben bir Alver'im."

Midem bulandı. "Doğu'dan mı? Bir Elixist tanıyoruz."

Kadın acımasızca sırtıttı. "Onlar benim en sevdiğim tür. Bana Profetik denir."

"Alver de neyin nesi?" Stieg Casper'a fısıldadı. O sadece omuz silkti.

"Bir Profetik Kind olarak duyularımın eşleşmesi imkânsızdır," dedi kadın. "Ama tat almak benim en büyük yeteneğim. Buraya kralınız için zehir tadımcısı olmaya geldim."

"O benim kralım değil," diye hırladım.

"Umurumda değil. Beni buradan çıkarırsanız, borçlu kalırım ve borcumu deyene kadar yanınızda olurum."

"Eve dönmüyor musunuz?"

Yüzünü buruşturdu, sertleşmiş kabuğunun bir kısmı kırıldı. "Bu borcu ödeyeceğim ama geri döneceğim. Beni arayan bir kocam var. Daha önce hiç görmediğim kadar yetenekli bir Elixist. Beni bulmak için dünyayı paramparça edecek ve ben bu kokuşmuş çocukları seviyorum. fkесinin çapraz ateşinde kalmalarını izlemekten nefret ediyorum."

Maskemin altından sııttım. "Senin adın ne? Eğer birlikte kan akıtacaksak, birbirimize nasıl hitap edeceğimizi bilmeliyiz."

Kadın çenesini kaldırdı. "Skítkastlı Junius. Junie'yi tercih ederim."

Memleketinin adı tanıdık geliyordu. Bevan daha önce bahsetmişti. Eğer Bevan'ın söylediği kadar vahşi ve evcilleşmemişse, Junius'un kılıç kullanmayı bildiğine gvenebilirdik.

"Tor, onlara kendilerini savunmaları için gerekli araçları ver." Tor homurdanarak bıçaklarından n uzattı. Ben de ikinci baltayı çıkardım. "Kimin saldırdığını bilmiyoruz ama buraya bu dövüş için gelmedik. Lonca yemizi geri almaya geldik. Bize yardım ederseniz, zgrsnz."

Stieg, "Biz seniniz Kanlı Hayalet," dedi. Sanki başka bir şeyden şpheleniyormuş gibi başını eğdi.

Bırak onu. Dediğimi yaptı ve sorgulamadı, başka bir isim kullanmadı.

"Casper," dedim. "Öfken suyla mı birleşiyor?"

"Bir garip, annem bana hep böyle derdi. Pek tipik bir Gece Halkı sayılmaz. Daha çok bir su nyk'i gibi."

"Bu hücrelerin altında kanallar var. Suyu geçmemize yetecek kadar temizleyebilir misiniz?"

"Ne kadar olduğuna bağlı, ama muhtemelen alabilirim, böylece en azından boğulmayız."

Yerdeki demir ızgaralardan birinin üzerindeki kiri ve kokmuş samanı tekmeleyerek uzaklaştırdım. Tor'la birlikte ızgarayı kaldırdık ve küflü karanlığa baktık. "Aşağıda. Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şey." Casper tel tel sakalını sıvazladı, sonra boynunu iki yana kırdı. "Tek yapmam gereken yüzmek."

"Dikkatli ol," diye uyardım. "Muhtemelen bir akıntı var."

"Ben iyi bir yüzücüyüm Wraith. Bu kadar çabuk yaklaşmamız ve benim için endişelenmen çok dokunaklı. Sana Timoran'ın Felaketi diyorlar ama sen tüm bunların altında kanayan bir aşıksın, değil mi?"

Tor, Casper'ın omzunu iterek, "Pekâlâ," dedi. "Devam et."

Casper kıs kıs güldü ve bacaklarını deliğe doğru kaldırdı. Bu gece kırmızı maske taktığım için mutluydum. Altındaki gülümsemenin herhangi bir ipucunu görmelerine gerek yoktu. Bu bana çok fazla hayatı hatırlatıyordu.

baskınlardan önce. Gece Halkı ve Ettanlar şakalaşır, güler ve barış içinde birlikte yaşarken.

Arzu etmediğim bir taç için savaşmak istememe neden oldu.
Hak etmediğim bir taç.

Giymek gibi bir planım yoktu ama yakmak için büyük planlarım vardı.

Casper ortadan kaybolmadan önce bana döndü. "Ortalık sakinleşince seni ararım."

Sonra, gitmişti.

Sessizlik duman gibi yoğunlaştı, nefesi kesti ve tek yapabileceğimiz hareketsiz durup beklemek olana kadar duyuları susturdu.

Dipten bir acı çılgılığı yankılandı.

"Casper!" Stieg bağırdı.

Hiçbir şey.

Ter, baltaları tutuşumu kayganlaştırdı. Onu terk edip farklı bir rota izlememiz gerekmeden önce çok az zamanı vardı. Eğer su yetenekli öfke kanalları temizleyemezse, hiç şansımız yoktu.

Belki de kader bizi buraya Casper'la, bağlanmamış bir su fae'siyle getirdi. Asıl planımın boşuna olduğuna dair bir uyarı. Bizi öldürtebilirdim.

"Temiz!" Casper'ın sesi bize doğru seslendi.

Uzun bir nefes aldım, omuzlarım çöktü. Rahatlamam sadece bir an sürdü. "Git," dedim Junie'ye. "Git."

Bu yabancı Alver kadını cesurdu. Bunu ona verirdim. Casper'ı takip etmeden önce hiç sorgulamadı, hiç tereddüt etmedi.

karanlığın içine. Tor ve Stieg birbiri ardına indiler. Deliğin soğukluğuna doğru kaydım, düşüşün ne kadar ileri gittiğinden emin değildim ama dışarıdan gelen bir gümbürtü bana başka seçenek bırakmadı.

Gitmemiz gerekiyordu. Yakında.

Sırılsıklam, çamurlu toprağa çarpmadan önce soğuk hava birkaç kalp atışı boyunca yüzümü kamçıladi. Çürüme havayı kirletiyordu. Duvarlar akan suyla kaplıydı. Casper homurdandı; elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Su bölünmüş ve kavisli tünel ve tavan boyunca, taşın üzerinde hareket eden duvarlar gibi yukarı doğru akmıştı.

"Acele edebilsek iyi olurdu," dedi Casper, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Başımı salladım ve uzaktaki bir ışık parıltısını takip ettim. Ormana açılan derelerden gelen kanalları kapatan ilk kapıda parmaklıkları elime aldım. Hücreler yüzünden kendi öfkem zayıflamıştı. Parmaklıklar biraz esnedi ama Casper'ın boyutlarında birini sığdıracak kadar değil.

"Bırakın geçeyim," diye ısrar etti Junie. "Ben en küçüğüm ve kilidi dışarıdan açabilirim."

"Peki bizi terk etmeyeceğini kim söyledi?" Tor tersledi.

"Hiç kimse. Sanırım yeminlerimi tutacağıma güvenmeniz gerekecek."

"Git," dedim dişlerimin arasından, cevherin eğilip kırılmasına karşı savaşıarak.

Junie yana doğru döndü ve önceden şekillendirdiğim açıklıktan kaydı. Beceriksizce davrandı ve bir an için

kaçabilir. Eğer bir ailesi, bir kocası varsa, neden kaçmasın ki?

Ama geri dönüp kapıyı incelemeye başladı. "Yeterince basit bir kilit." Bıçağın ucunu kullanarak anahtar deliğini sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca manipüle etti. Casper keskin nefesler almaya devam etti. Dizlerimin etrafında daha fazla su birikti.

"*Junius*," dedim.

"Kapa çeneni." Dilinin ucunu ısırđı ve bıçağı lanet okudu.

Parmaklıkları daha fazla itmeye çalıştım. Biraz dayandılar ama kollarım titredi. Öfke her an derimi delip geçecekmış gibi yanıyordu.

"Tutamıyorum," dedi Casper.

Stieg onun kolunu kavradı. "Pekala, onu tutmalısın!"

Su önce belime, sonra göğsüme sıçradı. Omuzlarımda, nefesimi tutmaya hazır bir şekilde çenemi eğdim.

Sonra kapı tıklandı.

Junius kilidi bir kenara fırlattı ve parmaklıkları yırtarak açtı. Akıntıyla birlikte dere yatağına döküldük ve kenarda tutunmaya çalıştık.

Stieg güldü ve Casper'ın sırtına birkaç kez vurdu. "Aferin, water nyk. Aferin."

Casper elini salladı, sonra soluklanmak için bankın üzerine yığıldı ama Tor botuyla omzunu dürttü. "Ayağı kalk. Burada kalamayız."

Çatışmadan belli bir mesafeye kadar kaçmıştık ama açıkta kalmak aptallıktı. Bir an için diğerlerini unuttum.

bize katıldı ve kırmızı maskeyi indirdi.

Stieg Casper'a, "Neredeyse sivri dişler bekliyordum," diye mırıldandı.

Onları görmezden geldim ve etrafımıza bakındım. "Stieg, adamımızın serfler tarafından kaçırıldığını söylemiştin."

"Evet." Stieg yanıma geldi. "Ama gerçekten serf olduklarından şüpheliyim. Lanet menteşeleri çözen bir tozları vardı."

"Neden Halvar için geldin?" Tor'a sordum.

"Birileri onu Blood Wraith'lerle ilişkilendirmiş olmalı. Bir fidye beklemeliyiz."

Doğru, birileri Halvar'ın Gölge Loncası'nın bir üyesi olduğunu biliyor olabilirdi. Ancak daha olası senaryo, birilerinin onun Halvar Atra, restore edilmiş Valen Ferus'un ilk şövalyesi olduğunu bilmesiydi.

Fidyeden daha fazlası ödenecekti. Halvar'ın özgürlüğü için takas yapana ya da sessizliği satın alana kadar sorumlu kişinin emirlerini yerine getirmek zorunda kalacaktık. Beni çağıran karanlık taraflarım, onu kaçıran her kimse onu katletmeyi ve bu işi bitirmeyi tercih ediyordu.

Belki de yapardım.

Bir süre durakladıktan sonra, "Ağaçlara doğru gidin," dedim. "Bir sonraki hamlemize görüş alanımızın dışında karar vereceğiz."

Casper, Stieg ve Junius bıçaklarını toplayıp Tor'un peşinden kapılara doğru koştular. Saldırı en azından bize açık bir yol vermişti. Bütün muhafızlar ön tarafa geçmiş, işgalcileri geri püskürtüyorlardı.

Elbette bu gece kimin saldırdığını bulmamız gerekiyordu. Halvar'ı kaçıranlar onlar olabilirdi ve Ettanlar ile Gece Halkı arasında hoşnutsuzluk yaratmaktan kimin sorumlu olduğunu bilmem gerekiyordu.

Planlarıma tekrar müdahale ederlerse izleyecek, destekleyecek ya da öldürecek biri olacaktı.

"Lejyon!" Tor adımı gizlemeye dikkat ederek bağırdı. "Yere yat."

Arkamızda, arka yolun gölgesinde, bir hapisane arabası arka girişin yanına park etmişti. Avluyu kaplayan çamur ve saman yığınlarından birinin arkasına geçtim.

Dört kuzgun kapıdan dışarı fırladı; biri aralarında boğuştu. Arabanın şoförü ön kapıdan atladı ve arka kapının zincirlerini çözdü.

"Ari! Ari!" diye bağırdı bir kadın. Tekmeledi, çırpındı ve mücadele etti.

"*Kvinna!* Hayır!" Ön kapıdan başka bir ses bağırdı. Kalbim tekledi. Hayır. Hayır, o değildi.

Saldıran adamlar kalkanlarını arabaya doğrulttu. Ona ulaşmaya, onu kurtarmaya çalışıyorlardı ama daha fazla kuzgun tarafından durdurulmaya devam ettiler.

"Onu krala götürün," dedi bir muhafız. "Onu özlemiş."

"Tüm tanrılar," dedim nefesimin altında.

"*Valen.*" Tor fısıldadı ve yanıma düştü. "Valen, hayır, düşün-"

Bitirmesini beklemedim. Elise buradaydı ve onu Ravenspire'a götürüyorlardı.

Baltalarımı çektim ve bacaklarımın gidebildiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koştum.

BÖLÜM 11

--

Haydut Prens

"Bu *Kvinna* Elise," dedi gardiyan saçımı geriye çekip yüzümü inceledikten sonra. Sırtışı kollarımda bir ürpertinin dans etmesine neden oldu. "Küçük hain prenses. Artık hangi tarafta yer aldığına şüphe yok." Çizmelerime tükürdü. "Halkına karşı duruyorsun. Şimdi boğazını keserek krala bir hizmette bulunacağım."

Islık çaldı ve üç muhafız etrafımı sardı, hepsi ellerini kollarıma koydu, beni boyun eğmez bir güçle tuttular.

Düştüm. Beni sürüklediler. Tekme attım. Bir gardiyan bana tokat attı.

Dışarıdaki savaşın dumanı boğazımı yakıyordu. Gözümün ucuyla bazı Kışkırtıcılar dövüşüyordu. Kim olduklarını bilmiyordum ama onlar benim şansım olabilirdi. Halvar ve Siv muhtemelen şu anda ağaçların derinliklerindeydiler. Yokluğum onları geri çektiğinde Ravenspire Kalesi'ne doğru yola çıkmış olacaktım.

Orada, Calder beni aşağılayacaktı. Runa bana işkence ederdi. O zaman beni öldürürler.

"Ari!" Birinin beni duymasını umarak çılglık attım. "Ari!"

"Kapa eneni," diye tersledi bir gardiyan. Yumruğuyla başımın arkasına vurdu.

"*Kvinna!* Hayır!"

ıngıraklı bir nefes verdim. *Ari*. Beni grd. Sesi sıkıntılı geliyordu. Ama risk alıp peşimden gelir miydi? Halvar, belki. Siv ve Mattis, evet. Ama Ravenspire'in tamamına karşı ne yapabilirler ki?

Gardiyan beni arabanın arkasına itmeye çalıştı. Ona karşı mücadele ettim ve ağzıma bir darbe daha aldım.

"İçeri gir seni aptal-" Muhafız hastalıklı bir homurtu çıkardı. Bir anda tutuşu gevşedi ve kuzgun arkadaşları dağıldı.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Alnının ortasında siyah bir savaş baltası kafatasını ikiye ayırdı. Başka biri tepeden atlayıp başka bir muhafızın kanını sıratınca arabaya doğru tökezledim.

Boğazım düğümlendi. O buradaydı.

Kahretsin, ona ulaşmak, onunla dövüşmek istedim. Kanlı Hayalet baltasını muhafızın kafasından çıkardı ve şoförle kalan iki muhafıza yöneldi. Bronz kılıçlarını ona doğru savurdular ama o bacaklarını uyluklarından ya da kollarının altındaki zayıf noktalardan kesti.

şoför, koluna aldığı darbenin ardından kan dökülmesinden sıyrıldı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek arabanın önüne doğru ilerledi.

Yerden bir kuzgun bıçağı aldım ve sürücüyle ön tarafta buluşup ucunu boğazına dayadım.

"Kalk," dedim, karanlık ve alçak sesle.

Sürücü ellerini havaya kaldırarak arabanın altından çıktı ama bir nefes sonra beni itti ve kılıcı elimden almaya çalıştı. Bileğine tekme attım. Öne düştü ama beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Sürücü üzerime yuvarlanmaya çalıştı ama kılıcı aramızda tutmayı başardım. Boğazından boğuk bir nefes çıkana kadar kılıcı yukarı ittim. Arkasından çıkan kılıcın ucu loş ışıktaki kanlı ve ıslak bir şekilde parlıyordu. Adamı üzerimde şişlemiştim; kanı yüzüme damlıyordu. Kılıcı kavrayışım gevşedi ve adamın ölü ağırlığı üzerime düştü.

Ta ki farklı eller onu koparana kadar.

Kapüşonunun altında maskesi olan Valen beni ayağa kaldırdı.

"Valen," diye fısıldadım. O kara gözleri gördüğümde beri sanki üç cehennem geçmişti. "Buradasın."

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Gözleri öfkesini ele veriyordu. Arkasını dönüp kaybolabilirdi. Halvar'ı soracak mıydı?

Baltalarından birini bırakıp avucunu yanağıma bastırduğunda bir anda nefes almayı unuttum.

Kan ve kemik etrafımızı sarmıştı. Ama bir an için hareketsiz kalabildim.

"Elise." Sesi yumuşaktı, altında bir parça çaresizlik vardı. Sonra sertleşti. "Ne yaptın sen? Neden buradasın?"

Ari'nin Blood Wraith'e ihtiyacı vardı. Ben de kabul ettim. Ama şüphesiz, zorlanacaktı. Ari ve adamları bu savaşı beni tehdit edip ona karşı kullanacak kadar çok istiyordu. Belki de Gölge'yi Karıştırıcılar'ın eline teslim ettiğim için Halvar'ı da kullanacaktı.

Kollarını kavradım. "Valen, Kışkırtıcılar saldırdı ama senin için geldiler. Halvar'ı biliyorlardı, bu yüzden onu kaçırmayı planladılar ama sadece sana ulaşmak için."

Gözleri kısıldı. Geri adım attığımda kalbim göğsüme gömüldü. "Onlara benden bahsetmişsin."

"Yapamam. Bunu sen yaptın."

"İstemediğim bir kavgaya girene kadar durmayacaksın." "Hayır, onlar seni görmeden gitmen için söylüyorum. Halvar güvende, Siv ve ben onu dışarı çıkardık. Git, Valen. Gözlerinde burada kalmak istemediğini görüyorum. Git o zaman. Bu toprakları sensiz geri alacağız."

Söylenmemiş o kadar çok kelime vardı ki. Kalması, savaşması, burada benimle olması için yalvarmak istiyordum. Tüm tanrılar, ona öfkeliydim. Kalbim onun için acıyordu.

Arkamı döndüm. Klanlardan gelen tezahürat seslerinden savaşın sona erdiğini anladım. Galip gelmişlerdi ve yakında bitecekti.

"Elise."

Yüzümü buruşturdum ama arkamı dönmedim. Eğer ona tekrar bakarsam, onu ikinci kez bırakmayacaktım.

"Elise! Yere yat." Valen'in elleri kollarımı kavradı ve beni çamura çekti. Vücudu benimkini kapladı. Bağrışmalar koptu, saçaktaki okçu hakkında bir şeyler.

Valen inmeyince dinlemeyi bıraktım.

Nefesleri düzensiz, keskin ve sığdı. Doğrudum, böylece oturabildim. "Ne oldu? Hayır! Valen, hayır!"

Hızla gözlerini kırpıştırarak gözlerimle buluştu. Sırtının alt kısmında bir ok vücudunun derinliklerine saplanmıştı. Yaranın etrafında kan birikmişti.

"Onu çıkarmanız gerekiyor... çıkarmanız gerekiyor."

"Kıpırdama," diye fısıldadım ve alnını kaplayan ok terine nazıkçe dokundum. Tuniğini yırttım ve elimi saklamaya çalıştım.

Korku. Derisinde çok fazla kan vardı. Oku kırarken boğazımda asit yükseldi, sonra kalan sapı kavradım. Valen yere yığıldı ama kıpırdamadan durdu. Üçe kadar sayınca oku çıkardım. İnledi ve omzunun üzerine düştü. Yaradan daha fazla kan fışkırıyordu. Çılgınca bir hareketle tuniğimi atletime kadar sıyırdım ve kumaşı derisine bastırdım.

"Valen, bana bak." Gözyaşlarım gözlerimde bulanıklaştı. Bakışları cam gibi oldu, tıpkı Kara Mezar'da kollarımda öldüğü anki gibi. Tıpkı şimdiki gibi önümde durmuş ve benim yerime bıçağı eline almıştı. "Lütfen uyanık kal."

"Elise." Sesi yumuşaktı. Parmak uçları dudaklarıma dokundu. Gözleri dalgalanarak kapandı.

"Valen? Valen!" Omuzlarını salladım, kulağımı kalbinin üzerine dayadım. Yaşıyordu ama zayıflıyordu. Her nefesi düzensiz geliyordu ve nabızı kararsızdı.

"Ne haltlar oldu!"

Etrafımda döndüm. Ari, Mattis, Ulf ve bir düzine Ajitatör bize doğru fırladı.

Mattis nefesi kesilmiş bir halde, "Kanlı Hayalet," dedi.

"Bana yardım edin," diye yalvardım. "Bir ok yedi ve çok fazla kan kaybediyor."

Ari yanımda diz çöktü ve Valen'i omzuna almamda bana yardım etti.

"Bırakın onu!" Tor ve tanımadığım diğerleri bıçaklarını çekerek bize doğru koştular.

"Sanırım Gölge Loncası?" Ari hala Valen'e yardım ederken sordu. Başımı salladım ve yaraya baskı uyguladım. Ari çenesini Ulf ve Frey'e doğru kaldırdı. "Durdurun onları."

İki muhafız birliklerine işaret verip Tor'un üzerine yürüdü. Sayıca Valen'in birliğinden üçe bir üstündüler ama Tor'un zorlu olduğunu biliyordum.

"Tor," diye bağırdım. "Dur! Onu yakaladık."

"Kim?" Mattis sordu ama elinin tersiyle itti ve yaklaşmakta olan saldırıyla yüzleşti.

Tor dinlemiyordu. Bıçaklarını bıraktı ve lanet kalktığından beri ilk kez Tor'un neler yapabileceğine tanık oldum. Avuç içleri buz mavisi alevlere dönüştü.

"Kanayan Cehennemler," diye homurdandı Ulf, bir ateş akımından kaçarken. "Bir pyre fae!"

Tor ve Halvar'la birlikte diğerlerini tanımıyordum ama onlar da Karıştırıcılara karşı kılıçlarını kaldırmışlardı. Tor kadar güçlü adımlarla hareket etmiyorlardı, paçavralar giymişlerdi ama her şeye rağmen savaştılar.

Arkamı döndüm. Valen'in acilen yardıma ihtiyacı vardı.

Ari onu ayağa kaldırmaya yardım etti ama gözlerini kılıç ve ateş arasındaki çatışmadan ayırmadı. Nefesinin altından küfretti ve bir elini omzuma koydu. "Onu hayatta tut, Elise."

Ari yanımdan ayrıldı. Vekil kralın güçlü bir öfkesi olduğunu biliyordum ve birkaç dakika sonra Tor onlara lanet okudu. Ari bir elini uzattı ve Tor onun başını tuttu. Diğerleri de öyle yaptı. İllüzyonlar, şüphesiz. Mücadele edişlerine bakılırsa, korkunçlardı.

Frey, Ulf ve Mattis hızla hareket ederek Gölge Loncası'nın bileklerine gümüş bantlar geçirdiler.

İçim sertleşti. "Hayır! Ne yapıyorsun?" "Elise, bu gerekli," dedi Ari.

"Bunlar acı verici."

"Farkındayım." Ari bir kadının bileklerine kelepçe taktıktan sonra ayağa kalktı. Kadın irkilmedi ama diğerleri gibi ters ters baktı. Ari yanıma geldi, elinde başka bir bağlama seti vardı. "Anlayın, bunlara ihtiyaç var."

"Onları zorluyorsun, Ari! Ravenspire böyle yapar."

"Biz Ravenspire değiliz!" diye bağırdı. Şakacı tavrının sert ve öfkeli bir Şeye dönüŐtüęünü duymak rahatsız ediciydi. "Onlar Gece Halkı. Onlar Ettan. Eğer bizim yanımızda değillerse, o zaman halkımıza karşıdırlar ve düşmandırlar." Ari gözlerini kapadı ve sesini yumuşattı. "Sana yemin ederim, bu sadece bizi dinlemelerini sağlamak için. Onlara dinlemeleri ve bize katılmaları için bir Şans vereceğim."

"Ya yapmazlarsa? Ne yapacaksın, onları zincire mi vuracaksın? Onları öldürmek mi?"

Cevap vermedi ve bakışlarını tekrar Valen'e çevirdi. Gece Prensi hâlâ nefes alıyordu ama zayıf ve güçsüzdü.

"Őifacılarımıza ihtiyacı var. Hapishane arabasını kullanacağız." Ari parmaklarını tekrar şıklattı. "Ulf, Frey, onu kaldırmaya yardım edin."

Mattis de onlara katıldı. Ulf sırtıarak Valen'in başının yanında diz çöktü. "Bakalım Wraith'in maskesinin ardında kim yaşıyormuş, değil mi?"

"Hayır!" Bağırdım. "Ulf, o-"

Kırmızı bezi ağağı çekti. Mattis ağzı açık, geri sıçradı.

"Bu ... o ..." Sersemletici silahını bana doğrulttu. "Elise, bu Legion Grey."

Ari tek kaşını kaldırdı. "Bu ismi duymuştum." Sırtışı genişledi. "Sevgili *Kvinna*, nerede olduğunu biliyorum. Çeyiz pazarlıklarınızdan sorumlu bu isimde bir adamınız yok muydu?"

"Lanet olsun." Mattis ayağa fırladı. "Artık kimse doğru konuşmuyor mu? Sana yalan söyledi. Kan Hayaleti onca zaman senin odandaydı."

"Kesin şunu," diye çıkıştım, Valen'den kazanılacak ya da öldürülecek bir ödölmüş gibi bahsetmelerini dinlemekten yorulmuştum. "Ben onun adını çoktan kabul ettim Mattis. Ben kabul ettim, o halde ben kabul edebiliyorsa herkes kabul etmeli."

"Neden yapalım ki?"

"Çünkü bu adamda senin bildiğinden daha fazlası var. Ve sizi temin ederim ki bağlanmayı pek hoş karşılamayacaktır."

"O zaman bu kararların bana ait olması iyi bir şey, duyguların ötesini göremeyen sana değil." Ari çabuk sinirlenen biriydi. Dövüşmüştü, üstü başı kan içindeydi. Hepimiz gergindik.

Ari, Calder gibi kötü biri değildi ama Valen'i kendi iradesi dışında hareket etmeye zorlayarak onun gözüne giremezdi. Uzun süre bir lanetin kölesi olduktan sonra Valen, vekil kralı asla bu şekilde dinlemezdi. Beni en çok kızdıran şey ise Ari'ye tüm gerçeği anlatamamış olmamdı. Kan Hayaleti'nin neden asla onun yanında yer almayacağını açıklayamıyordum.

Dudaklarımı kısıtım ve arkamı döndüm. "Bir an için onun yüzünü unut ve onu kurtarmama yardım et."

"Ona dokunmayın!" Tor bağırdı. Ulf onu yere bastırdı, artık bileklerinde bağlar vardı.

"Tor," dedi Mattis. "Legion'la birlikte olan görevli mi? Hapishanenin içinde kim vardı Elise? Diğer Shade kim?"

"Halvar," dedim, Frey ve Ari'nin Valen'i arabanın arkasına taşımalarına yardım ederek. Yanına tırmandım ve elimi yarasının üzerinde tuttum. Tuniğim şimdiden kana bulanmıştı.

"Halvar." Mattis acı acı kıkırdadı. "Elbette öyleydi."

Kışkırtıcılar Tor'u ve onunla birlikte bağlı olanları arabanın arkasına götürdüler. Tor'un maskesi hâlâ yerinde olsa da, arkada baygın yatan Valen'i gördüğünde gözleri korkusunu ele verdi.

Ulf kapıyı üzerlerine kapattı ve Frey'le birlikte sürücü koltuğuna oturdu. Bir kırbaç şakladı ve kısarak öne doğru çekildi.

"Tor," diye fısıldadım o gözlerini kaldırana kadar. "Bunu ben istemedim. O... o benim önüme atladı."

"Her zaman öyle olacak," diye hırladı Tor. "Ya onun yükselişi ya da düşüşü olacaksın. Ve ikiniz de bunu göremiyorsunuz."

Yanağıma bir damla gözyaşı düştü. "Sizi serbest bırakmaları için onları ikna edeceğim. Hepinizi."

"Kendimi pek önemsemiyorum, Elise Lysander," dedi Tor. "Ama uyarayım. Onu kurtarın, yoksa bağlar bile her birinizi öldürmeme engel olamaz."

BÖLÜM 12

--

GECE Prensi

Demir kafeslerin içinde uzun zamandır rüzgâr bize karşı esiyordu. Sert ayazlar toprağı kaplamıştı ve sahte kral Arvad'ın oğullarını soğukta bırakmaktan büyük zevk alıyordu. İnce, yün battaniyeyi omuzlarıma çektim.

"Sol, hiç korkuyor musun?"

Sol başını kaldırdı. Saçlarının telleri ve koyu renk sakalının uçları buzlu kristallerle kaplıydı. Şüphesiz ben de aynı şekilde görünüyordum.

Öksürdü. Sesi göğsünden derin, hırıltılı çekişlerle çıktı. Öksürük geçince kardeşim kafesin yan tarafına doğru yığıldı ve gözlerini kapattı. "Evet. Her zaman korkuyorum."

Sol bunu hiç göstermedi. Dimdik durdu, Timorlu akıncılara asla boyun eğmedi. Hatta bir gardiyanın gözünü bile aldı - kafeslerde olmamızın sebebi buydu.

"Şimdi daha fazla," diye devam etti. "Çünkü beni nasıl kıracaklarını biliyorlar. Zayıf noktalarımı buldular, küçük kardeşim."

"Tor'dan mı bahsediyorsun?"

Sol yüzünü buruşturdu ve kendi zavallı battaniyesini vücuduna sardı. Torsten'in yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Yağmacılar onun Sol'un eşi olduğunu anladıkları anda sürükleyerek götürmüşlerdi. Bir gece boyunca çığlıkları dinledik.

Ertesi sabah Sol muhafıza saldırdı ve onu kör etti.

"Ondan bahsediyorum," diye itiraf etti Sol. "Ama zayıflığım onun da ötesinde. Sevdiklerimle birlikte bana zarar vermeyi biliyorlar. Herja'yı aldılar. Maj'ı. Babama gözüümüün önünde işkence ediyorlar. Seni buraya, benim yanıma kilitlediler ki zayıfladığını görebileyim." Başını eğdi, sesi çatallaştı. "Uyuyamıyorum. Gözlerimi kapatamıyorum çünkü kapatırsam uyanmayacağından korkuyorum."

"Sol," dedim, gözlerimde öfkeli bir yanma vardı. "Ben hiçbir şey değilim. Beni sana karşı kullanmalarına izin verme. Eğer ölürsem, o zaman ben de ölürüm. Sen Etta'nın umudusun. Kader senin doğuştan gelen hakkını uzun zaman önce belirledi ve sen onu geri alacaksın. Ama benim yüzümden direncini kaybetme. Gerekirse kalbini taşa çevir."

"Kalbimi taşa mı çevireceksin? Ne sefil bir varoluş."

"Etrafına bir bak kardeşim. Sefalet içinde yaşıyoruz."

Sol alay etti; ağzının bir tarafı kıvrılmıştı. Benden çok babamıza benziyordu. Kral olmak için doğduğunun bir kanıtı daha. "Bırakın canımı yaksınlar. En azından o zaman hâlâ bir kalbim olduğunu bilirim. Eğer sen ölürsen, benim de bir parçamın seninle birlikte öleceğini söylemekten utanmıyorum. Seviyorum ve bunu bana karşı kullanıyorlar, doğru. Ama sevdiğim için asla pişman olmayacağım. Sen bile, ne kadar aptal olsan da."

Güldüm. Gülmekle kesmek arasında bir sesti.

Yine de kahkahanın en son ne zaman aklıma geldiğini bile hatırlamıyordum.

Bu anı beni irkiltip uyandırdı. Rüzgârın serinliği, buz tutmuş kış gecelerinin yakıcılığını geri getirdi. Biri bedenime ağır bir kürk örtmüştü. Sanki geçmişin soğuk geceleri beni bir kez daha kıracaktı gibi onu etrafıma çektim, inledim, oturmaya çalıştım ama dünya dönmeye başladı.

"Arkana yaslan." Yumuşak bir ses bana emretti. Tanıdık ve nazik. "Çok fazla kan kaybettin."

"O bir katil değilmiş gibi konuşma, Elise. Kaç kişiyi katletti?"

Başımı ovuşturdum, yatakta bile dengesizdim. Ne zaman bir yatak bulmuştum? Kim benden bahsediyordu?

"Sus. Sadece ondan hoşlandığın ve ihanete uğradığını hissettiğin için kızgınsın. Ama bu kadar yeter."

"Ve siz de size yalan söyleyen ve sizi büyük bir risk altına sokan bir adamı savunuyorsunuz."

"O bizi kurtardı, Mattis."

Mattis mi? İsmi biliyordum. Kafatasımdaki bulanıklık adını koymama izin vermiyordu.

"Onu çekici bulduğunuz için kör oldunuz, itiraf edin."

"Mattis, eğer burada yapacak işe yarar bir şey bulamıyorsan, belki de başka bir yere gitmelisin. Belki Siverie'yle konuşursun, çünkü öfke içinde debelenmek sana pek yakışmıyor gibi görünüyor."

Çok geçmeden bir kapı sesi sisi yardı. Soğuk ve ıslak bir şey alnıma dokundu. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama başka biri elimi tuttu.

"Ateşin var," dedi. "Bırak yardım edeyim."

Gözlerimi kıldım. Soluk ışık odayı dolduruyordu. Şafağın ışığı ve komodinin üzerindeki birkaç mum. Sonra mavi gözleri odak noktama geldi; buz gibi saçları omuzlarına dökülmüş ve uzamıştı. Bir an için onu inceledim, göğsümdeki sıkışmayı görmezden geldim, dokunuşunun her şeyden daha iyi iyileştirdiğini görmezden geldim.

"Elise." Sesim kum gibi kuruydu.

"Buradayım Valen," diye fısıldadı.

En tatlı ses onun ağzından çıkan gerçek ismimdi. Yüksek sesle söylediğinde yalnızdık. "Ne oldu?"

Alnıma tekrar bir bez sürdü ve iç çekti. "Yine kahraman olmakta ısrar ettin ve bedeninin kazığa oturtulmasına izin verdin. Bu senin nefret ettiğim bir alışkanlığın."

Sis hâlâ dağılmamıştı ama bir anlık zayıflıkla elimi uzatıp onu aradım. O da bana karşılık verdi, alnını benimkine dayadı. Her ne kadar puslu olsa da parmaklarım çenesini, dudaklarını buldu. Çılgınlık dilimi ele geçirdi ve durduramadan gerçeği itiraf ettim. "Seni çok özledim."

Sıcak bir damla yüzüme sıçradı. Kahretsin, onu ağlatmışım. Kadınlar konusunda yetenekli olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim ve açıkçası, pratikten uzak kaldım. Ama o beni şaşırttı. Sıcak avuç içleri yüzümün iki yanını tuttuğunda ve Elise dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduğunda hislerim sarsıldı.

Onun öpücüğünü hayal etmişim.

Her parçamı çözen bir öpücük. Kaçmam gereken bir öpücük.

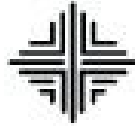
Geçmişten bir şey öğrenmiş olsaydım, en sevdiklerinizi vermektense bir kalbi saklamak daha iyiydi.

Bu yüzden kaçardım. Onun iyiliği için.

Ama ben de onu öptüm. Nazikçe.

Zayıfça. Yarın koşacaktım.

Elise parmaklarını alnımda gezdirdi ve geri çekildi. Koyu siyah tekrar beni ele geçirdi. Bedenim titredi ama kaynadı. Yüzü bir hiçliğe dönüştü ve ben tekrar derin bir uykuya daldım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Tekrar uyandığımda susuzluktan boğazım düğümlenmişti. İnledim ve yönümü şaşırmış bir halde tökezleyerek yataktan çıktım. Yosunlu dallardan yapılmış garip bir odada ve garip bir evde olduğumu anlamak için mumların titremesi yeterliydi. Ve gömleksizdim.

Yumruğum boynumdaki kahin taşının etrafında kıvrıldı. Gücü gitmişti ama garip bir teselliye dönüşmüştü.

Su bulmam gerekiyordu. En ufak bir kıpırdanmada dudaklarım çatlıyordu. Yatağımın başucundaki masanın üzerinde toprak bir kâse duruyordu. Ateşimi düşürmek için kullanılan su olduğuna şüphe yoktu. Pek umursamadım ve ağzıma attım. Tadı berbat ve pütürlüydü ama amacına yeterince hizmet ediyordu.

Yan tarafımdaki bir dikiş, bakışlarımı belime sarılmış kirli bir ketene çekti. Yaradan burnuma kötü bir koku geldi. Sargıyı yavaşça sıyırdım. Kurumuş kan, çürümüş, kahverengi bir macunla kaplı bir yarayı çevreliyordu.

Düşünceler ve anılar arasında gezindim. Hapishane ve ok. Nazik eller. Yumuşak bir öpücük.

Elise buradaydı; hapishanedeydi ve şimdi beni buraya getirdi. Burası her neresiyse.

Bandajı tekrar yerine yerleştirdikten sonra alt tarafıma döndüm. Pantolonum kan ve ter kokuyordu. En azından yıkanmak ya da temiz bir şeyler giymek istiyordum. Bu kadar uzun süre aynı pozisyonda kalınca, kir yeni bir katman gibi tenime yapışmıştı.

Belimdeki kemeri çözdüm ama yeni bir sesle durdum.

"Oh, kahretsin, lütfen dur. Görmek istemediğim şeyler var."

Kan başıma hücum etti ve son sisi de kovaladı. Omzumun üzerinden baktım. Junius içki borusundan bir yudum almış, sırtıyordu.

Yalnız değildi. Casper, Stieg, Tor ve ... Halvar duvara yaslanmış oturuyorlardı.

"Seni yataktan kalkmış görmek güzel," dedi Halvar göz kırparak. "Şişmanlayıp tembelleşmek için istifa ettiğini düşünmeye başlamıştık."

Odayı geçtim; Halvar'a uzandığımda yaram çekildi ama umurumda değildi. Onu sıkıca kucakladım, gülerek. "Yaşıyorsun. Kuzgunların seni öfke yüzünden mi yoksa onları cinayete sürükleyecek kadar çok konuştuğun için mi öldüreceklerinden emin değilim."

Halvar sırtıttı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama sağlıklı görünüyordu. "Onları büyüledim. Ne yazık ki, acınası kurtarma bahanenizde oldukça yavaştınız, bu yüzden başsız ayrılıp ayrılmayacağımı merak etmeye başladım."

Stieg homurdandı. "Seni onlar kurtarmadı. Kız kurtardı."

"Ah, evet. Loncam çok geç kaldı," dedi Halvar. "Gözden düşmüş bir *Kvinna* ve onun Karıştırıcı yoldaşının kurtardığını neredeyse unutuyordum. Belki de gidip onları kucaklamalıyım. Bunun onlar için çok keyifli bir deneyim olacağını biliyoruz."

Alay ettim ve onu göğsünden ittim. "Konuşmaya devam edersen kendini yine hapisanede bulacaksın dostum. Ne zamandır uyuyorum?"

"Günler," dedi Tor. Henüz gülümsememiş ya da herhangi bir rahatlama belirtisi göstermemişti. "Bizi Ruskig'de yakaladılar."

Baskınlardan beri Ruskig'e gitmemiştim. Buradaki sahil her zaman annemin en sevdiği yerlerden biri olmuştu, ama öfke duvarları yükseldiğinde harabeye döndü.

Tor ellerini birbirine kenetledi. Bana bakmıyordu.

"Sıkıntılısın," dedim. "Ne oldu?"

Tor dizlerinin üzerine eğildi. "GörünüŖe göre loncamızın üç yeni üyesi var. En azından buradaki sorumluların gözünde. Eğer size hizmet edeceklerse gerçeği bilmeleri gerektiğini düşünüyorum."

"Kalmalarına gerek yok," dedim. "Halvar'ı bulduk. AnlaŖmamız sona ermiŖtir."

Casper dilini Ŗaklattı. "Her Ŗey aynıysa, kalmayı tercih ederim. Nereye gideceğim ki? Ravenspire benden her Ŗeyimi aldı. Topraklarımı, ailemi."

"Artık kan bağımız var," dedi Stieg. "Birlikte savaŖtık ve kanama kazandı. Bu unutacağım bir Ŗey değil."

Başımı salladım ve Junius'a baktım. "Sen kaçmadın."

"Sözlerimi tutarım," dedi sinsi bir sırıtıŖla.

"Ve sözün yerine geldi."

"Doğru, ama bunlar tehlikeli zamanlar. Burada da evimde olduğu gibi bir kaçağım. Tedbirli olmam gerekiyor. Sen ve senin gibiler tedbirli ve ölümcül olmayı bilen tipler gibi görünüyorsunuz. Ben sizinim. Ŗimdilik."

"Peki ya seni bulmak için dünyanın yanıŖını seyredecek olan kocan?"

Kıkırdadı ve siyah saçlarının uçlarıyla oynadı. "Seni temin ederim ki öyle olacak. Ama Niklas senin için iyi bir müttefik.

asla ihtiyaç duymaz. Eşini koruyan bir lonca gözden kaçmayacaktır. Gördüğünüz gibi o bizim halkımızın lonca lideri."

"Ona haber gönderecek misin?"

Junius alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi. "İstiyorum. Her şeyden çok istiyorum ama bu çok tehlikeli. Düşüncesizce hareket ederse olaklardan korkuyorum. Doğru zaman geldiğinde ona gideceğim."

Kocasına verdiği değere saygı duydum. Kuşkusuz ayrı kalmak acı vericiydi. "O halde doğru zaman geldiğinde tek parça halinde dönmenize yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız."

Sırıttı. "Bir anlaşmamız var. Anavatanıma dönmeme yardım et, ben de bu arada sana yardım edeyim."

"Bu konuşmaları zaten yaptık," dedi Tor hırılayarak. "Eğer bağlılık yemini ediyorlarsa, bunu bilmeleri benim tavsiyemdir."

Halvar, "Elbette onlara söylersek ve gerçeği öğrendikten sonra kaçmaya çalışırlarsa, onları öldürmemiz gerekecek," dedi.

Stieg'in gözleri büyüdü, ta ki Halvar bir kahkaha atıp sırtına bir tokat atana kadar.

Üç yabancıyı loncamıza, gerçeğe getirmenin sonuçları olabilir. Onların ya da bizim hayatlarımız tehlikeye girebilirdi. Dahası, güven zor kazanılırdı. Onlara karşı biraz güvenim vardı ama daha fazlasının kanıtlanması gerekiyordu.

Casper esnedi ve kesilmiş çenesini kaşıdı. "Eğer bize Gece Prensi olduğunu söyleyecekse, biz zaten biliyoruz."

"Hepsi bu kadar mı?" Stieg sordu. "Şimdi hayal kırıklığına uğradım. Yeni bir sır bekliyordum."

Tor ve Halvar'a bakakaldım. Tor katliama hazır görünüyordu. Halver daha keyifli ve eğlenceli bir görünüme büründü.

Junius boğazını temizledi. "Pardon ama Gece Prensi kim?"

Casper bana eliyle işaret etti. "Valen Ferus. Bir Bender. Dünyayı kırabilen biri, benim yabancı güzelim. Yanılmıyorsam kayıtlardaki son kişi. Yüzyıllar önce bu topraklar onun soyuna aitti. Alver halkınız uzun ömürlü mü?"

Junie başını salladı.

"Gece Halkı da öyle. Keşke Timoran'ın tiranlarından daha uzun yaşadığımızı söyleyebilseydik, ama onlar daha fazlasını üretmeye devam ediyor. Ama tahtın gerçek varisi o."

Sessizlik için elimi kaldırdım. "Nasıl... nasıl bildin?"

"Öfkenizden," dedi Stieg sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi.

Tor, "Sana bunun çok şey ele vereceğini söylemiştim," diye ısrar etti.

"Bir sorum var," dedi Casper. "Nerelerdeydiniz Prens Valen? Neden bizi bu kadar uzun süre acı çekmeye terk ettiniz?"

Onları terk ettiğimizi düşünmelerinden nefret ediyordum. Gerçeği biliyorlardı, bu yüzden bir cevabı hak ediyorlardı. Tor ve Halvar'ın yardımıyla onlara her şeyi anlattık. Laneti. Ondakurtulmak için yaptığımız yolculuğu. Aileme ne olduğunu. Haydut Timor prensesi Elise Lysander'ın hikayeleri.

"Neden gerçeği saklıyorsun?" Stieg sordu. "İnsanlara kim olduğunu söyle, onlar da senin yanında dursunlar."

"Ailemin intikamını almalıyım. Bunu yapmak için Ravenspire bunu öğrenmemeli yoksa tüm güçlerini soyumu sonsuza dek bitirmek için gönderirler. Bu yüzden bana Lejyon demeye devam edeceksin, anlaşıldı mı?"

Casper ve Stieg bakıştılar ama sonunda ikisi de aynı fikirdeydi. Junie beni yeni bir ışık altında inceledi.

"Ne oldu?"

"Benim fikirlerime ihtiyacınız yok, ancak her biri Alvers'e karşı kendi vahşetine sahip dört bölgesi bir ülkeden geldiğimi unutmayın. Burada da durum aynı gibi görünüyor. Daha fazlasını yapabilecek durumda olursanız, umarım yaparsınız. Siz ve halkınız yeterince acı çekmiş görünüyorsunuz."

"Boş durmayacağım. Calder'ın adamlarını ona karşı kışkırtmayı planlıyorum. Kendilerini parçalamalarını izleyeceğim. Bunu yapmak için bir taca ihtiyacım yok ve halk bensiz de ayaklanıyor. Ben sadece bir fırsat penceresi açacağım. Belki de sonunda tacı bir başkasının alması kaderdir."

Stieg burnunu kırıştırdı ama itiraz etmedi.

"Yani uğruna ok attığın kadın seni serbest mi bıraktı?" Junius uzun bir aradan sonra sordu.

"Öyle yaptı," diye itiraf ettim. "Yollarımızı ayırdık çünkü benim intikamımda yer almasına gerek yok."

"Bunu anlıyorum ama ne değişti, kafam karıştı? Seni kurtarmak için savaştı ve her şeyini kaybetti, peki şimdi neden sana tuzak kuruyor?"

"Beni tuzağa düşürmek mi?"

"Fark etmediğine göre sırtındaki yara acı veriyor olmalı," dedi Halvar. Kollarını sıvadı. Bileklerinde iki gümüş bant vardı. Tor kendininkini gösterdi. Stieg. Casper.

Junius kıkırdadı ve ellerini kaldırdı. "Onlara defalarca söyledim, bunlar benim büyülerime karşı hiçbir işe yaramıyor. Ama oldukça güzeller, o yüzden bende kalsınlar."

Gözlerim bileklerime kaydı. Bağlar her iki bileğime kilitlenmişti.

Kanım, öfkemi engelleyen büyü'nün nabzıyla ağırlaşmıştı. Halvar haklıydı, fark etmemiştim. Ateş o kadar yakmıştı ki, ağrının muhtemelen prangalarımın kaynaklandığını fark etmemiştim.

Tökezleyerek geri döndüm, kalbim hızla çarpıyordu. Ravenspire'da, taş ocaklarında bağlı ve kapana kısılmış olmanın sefil, şiddetli anıları midemi bulandırdı, ta ki su leğeninin üzerine eğilip kusana kadar.

Zihnim boğucu bir panik, öfke ve hayatta kalma ihtiyacı içinde dönüp duruyordu.

Tuzağa düştüm.

Kan kafatasıma hücum etti. Komodinin üzerine eğildim, ciğerlerim sert nefeslerle yanıyordu.

Tor omzumu kavradı. "Bizi burada tutamayacaklar. Sana yemin ederim."

Zayıflığımdan nefret ediyordum. "Tor... Yapamam-"

"Seni asla almayacaklar. Bir daha asla." Bana doğru eğildi. "Ama senden bir şey isteyeceğim. Eğer beni... geri alırlarsa, beni bitirecek adam sen ol Valen. Onlar fırsat bulamadan."

Talebin dehşeti tekrar öğürmek istememe neden oluyor ama başımı sallıyorum. "Eğer aynı sözü vererseniz. Onurlu bir şekilde ölmek istiyorum, kafeste değil."

"Pekâlâ, yeter. Öldürme anlaşmalarına geçmeden önce," diye başladı Halvar, "bence burada aklımızı başımıza toplamalıyız. Elise'le birlikteydim ve o bu bağlardan pek memnun görünmüyordu. Bunun onun fikri olduğunu sanmıyorum."

"Yine de bağlıyız. Tutsak olmanın bizim için ne anlama geleceğini herkesten daha iyi biliyor," dedim bir tür hırıltıyla. Tenimin nemli ve kirli olduğunu uzun zamandır unutmuştum, belimden yukarısını giymediğimi umursamıyordum. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı kırarak kalabalık, hareketli bir kasabaya açtım.

Beni rehin tutarken, hastalığımda beni yatıştırmıştı. Ondan nefret ediyordum.

Ondan o kadar nefret ettim ki onu sevebileceğimi düşündüm. Ve bundan daha çok nefret ettim.

"Valen." Halvar aceleyle ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun? Dışarıda kimin olduğunu bilmiyoruz."

Gözlerimi kısmıştım. "Bizi esir alan kişiye gidiyorum. Elise Lysander yakında nasıl bir hata yaptığını anlayacak."

BÖLÜM 13

--

Haydut Prenses

Salon insanlarla doluydu. Ettan ve Gece Halkı. Erkekler ve Kadınlar. Bazıları lirler ve davullar eşliğinde dans ediyordu. Diğerleri ise Ari'nin ortadaki uzun masasında gülüyor, yiyor ve içiyordu. Saçak kemerleri parlak kurdeleler ve yaşlı Etta için kuzgun amblemi taşıyan sancaklarla süslenmişti.

Hiçbir şey yiyemediğim için tırnağımın ucunu ısırdım ve Ari'nin koltuğunun etrafında bir daire oluşturdum. Mattis ve Frey, Gece Halkı'nın yeni kralıyla birlikte gülüyor, bunca gün sonra hapishanelerdeki başarının tadını çıkarıyorlardı.

Oyunlar ve entrikalar dönüyordu ve ben bunların hiçbirine odaklanamıyordum.

Valen iyileşiyordu ama şifacılar onu uyku getiren güçlü bir bitki olan nightelm ile ıslatmaya devam ediyorlardı.

Onunla konuşmam, burada tamamen özgür olmadığı konusunda onu uyarmam gerekiyordu.

Ari, Blood Wraith'i takip eden yeni mahkumlar da dahil olmak üzere loncasının

Bağlama bantları, Tor ve Halvar sanki onları omuzlarından bıçaklamışım gibi bana baktılar. Arkadan bir atış. Korkakça bir yol.

"Sanırım bu adil, sevgili *Kvinna*," dedi Halvar. Her zamanki gibi gülümsemişti ama sesinde tehdit vardı. "Bizimle gelmek istemediğin halde seni yanımıza aldık."

Tor'un sessizliği daha tehlikeliydi. Prensine ve loncasına zarar verirse tehdidini yerine getirecektir.

Yeterince kötüydüler, ama Valen bunu fark ettiğinde ...

Gözlerimi kapattım ve Ari'yle tekrar konuşmak için bir fırsat kollayarak ortama sarıldım.

"Yemek kabul ettiler," dedi Siv yanımda. Şimdi temizlenmiş ve bir elbise giymiş olduğu için kimse onun sadece iki gün önce öfke ocaklarına sızdığından şüphelenmezdi. Ben de uzun bir elbise ödünç almıştım ama hançerimi kemerime asmıştım.

"Bir gelişme," dedim. Günün büyük bölümünde Gölge Loncası her şeyi reddetmiş ve Valen'le birlikte kapıların ardına saklanmıştı. "Seni tehdit ettiler mi?"

Siv sıırttı. "Hayır. Yeni adamlardan biriydi. Bana teşekkür etti, hakkımızda kötü konuşmak için geri dönmesi gerektiğini söyledi ve kapıyı kapattı."

"Legion'dan haber var mı?" Bu kadar çok kişinin arasında onun gerçek adını düşünmekte zorlanıyordum. Dilimi koruyan öfkeyle değil.

Siv başını salladı. "Ben bir şey görmedim ya da duymadım. Ama eğer yiyecek alıyorlarsa, belki de uyanmaya başlamıştır."

Göğsüm beklentinin sıcaklığıyla kabardı. "O zaman Ari ile konuşmam gerek."

Siv, Ari'nin çemberinden geçerek beni takip etti. Frey bir masal anlatmanın ortasındaydı. Yüzündeki kızıl tüyleri temizlemişti ve toprak rengi gözleri kahkahalarla parlıyordu. Alışık olduğum ciddi ve öfkeli adam değildi. Ama buradaki çoğu kişi gibi, güven arttığında savunmalar incelir ve gerçek doğalar parlar.

Mattis Siv'e baktı. İlk kez ona bir nehir çürüğü gibi bakmamıştı. Bakışlarında daha çok hüznün, bir özlem vardı. İnatçılığını bir kenara bıraksa, bedeninde her zaman sıkılı duran gerginlikten kurtulacaktı.

"Ari," dedim.

Kral beni duymadı ve Frey hikâyesini bitirirken güldü.

"Ari." Koluna dokundum.

"Ah, Elise," dedi sırtarak. "Bu gece iyi ve güzel görünüyorsun. Bu salon hakkında ne düşünüyorsun? Belki alıştığın kadar büyük değil ama sanırım Ravenspire'ın büyük salonunu alma yolundayız. Orada gerçek eğlenceler, danslar ve ziyafetler için yerimiz olacak."

"Kulağa hoş geliyor," dedim. "Ama salonların büyüklüğü hakkında konuşmak istemiyorum. Blood Wraith'in tedavisini konuşmamız gerekiyor."

"Evet, şifacılar iyileştiğini söylüyor. Tanrılara şükürler olsun. Onu buraya getirmek için çok uğraştık.

ölecekti."

"Ari, eğer bilmek istersen, duygusuz bir kral gibi konuşuyorsun."

Kıkırdadı ve borusundan bir yudum aldı. "Pratik yapıyordum." Bana baktı ve bir iç geçirdi. "Elise, bunun için üzülme."

"Onu tanımıyorsunuz. Zorlandığımız için gücenecektir." "Bağlar onun öfkesine karşı güvenliğimiz için."

"Öfke kullandığını gördün mü?"

"Ben yapmadım. Buna eğitilmiş bir tahmin diyebilirsiniz." Ari kendi kulaklarının uçlarına dokundu.

"Evet," dedi Mattis. "Kendisini müzakereci olarak tanıtırken Gece Halkından olduğunu nasıl gizledi? Hiç böyle bir şey görmedim."

"Bu bir gizem," dedi Ari. "Ama Wraith'in tanımlayıcı Gece Halkı özellikleri olmasa bile, sen Elise, bana onun gücüyle ilgili hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap vermedin. Loncası nadir bulunan fae'lerden oluşuyor. Liderleri de o. Aralarındaki en güçlü kişi olması gerektiğine inanmak için çok zeki olmaya gerek yok."

Ari sandalyesinin koluna yaslanarak bana baktı. Gözleri entrika ile parlıyordu. Daha iyi bir karar vermeme rağmen adamdan hoşlanmıştım. Doymak bilmez bir merakı vardı ve Etta için en iyisini istediğine inanıyordum. Ama burada yanılıyordu. Valen onun planını hoş karşılamayacaktı.

"Elise, şimdi bana Wraith'le olan ilişkiden biraz daha bahseder misin? Kılık değiştirerek arabulucunuz olarak görev yaptığını öğrendiğimde şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Onun gerçek kimliğini biliyor muydun?"

Hep ailenize karşı savaşmayı mı planladınız? Sizi ayıran neydi? Hapishaneden kurtardığınız Gölge neredeyse sizin kadar belirsiz. Konuşuyor ama aynı anda hiçbir şey söylemiyor."

Alay ettim. "Bu sizin için Halvar."

"Gördün mü?" Ari beni işaret etti. "Tam şurada. Sanki en yakın arkadaşlarınızmış gibi onlara kendi isimleriyle hitap ediyorsunuz."

"Çünkü onun hayatına sızmışlar. Onlar arkadaştı. Hepimiz için," dedi Mattis. "Öyle değil mi, Elise?"

Ona bir bakış attım. Hâlâ kızgındı ve ona her şeyi anlatamamaktan nefret ediyordum. "Bu doğru. Halvar, Legion gelmeden önce neredeyse bir tur boyunca topraklarımızdaydı."

"Ama neden?" Ari sordu. "Neden sizin hayatına girmek istediler?"

"Bağlantılarıma ihtiyaçları vardı," dedim. "Hepsi bu. Ailemin onlardan çaldığı bir şey. Değerli bir madalyondan başka bir şey değildi. Onu geri almalarına yardım ettim."

Yalan değildi. Tam olarak değil.

Ari güldü ve başını sandalyesinin arkasına yasladı. "Pekâlâ, Elise. Bir aile yadigârı için sizin hayatını ele geçirmeyi planladıklarına inanacağım. Böylesine karmaşık bir plan için çok fazla zamanları olduğundan canları çok sıkılmış olmalı."

"Yalan söylemiyorum. Kız kardeşimin darbesinden sonra planlar daha aceleci hale geldi ve aldatıldığımı öğrendiğimde mutlu olduğumu söylemiyorum, ama

Ailemin hatasını anladım. Blood Wraith'in bir iblis olmadığını fark ettim ve işimiz bittiğinde yollarımızı ayırdık."

"Değil a iblis mi?" Mattis dedi ile a huff. "O acımasızca öldürür."

Hüzünle gülümsedim. "Hayır, Mattis. Gerektiğinde öldürür."

Ari dudaklarına dokundu, gözleri kısıldı. "Onun için bir şeyler saklıyorsun. İlginç. Böyle bir adamın diğerlerinin sadakatini nasıl kazandığını bilmek isterdim. Taş ocaklarındaki mahkûmlar bile bizimle özgürce yaşamak yerine onu seçti."

"Gölge Loncası onları kurtardı. Bu tür şeyler sadakat getirir," dedi Siv.

Ari başını sallayarak söylemeden onayladı. "Onun sadakatini mi istiyorsun, Ari?" Yumuşak bir sesle sordum. "Doğal olarak."

"Onu alamayacaksın. Onu burada olmaya zorlarsan alamazsın."

Ari parmağındaki gümüş yüzükle oynadı. Çenesi seğirdi. "O zaman planlarımızı dinlemeli ve bize katılmalı."

"Yapmayacak," dedim, hayal kırıklığım yüzeye çıkmıştı.

Ben Ari'nin bakışlarını tutarken salon gürültülü değildi, neredeyse sessizdi. Gözleri başımın üzerinde gezindi. "Eğer birini dinleyecekse, sanırım o kişi sen olacaksın."

"Ben öyle düşünmezdim."

"Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz." Ari sandalyesinden kalktı, dudakları konuşmak üzereymiş gibi aralandı.

Bakışlarını takip ettim ve içim düğümlendi. Valen tek kelime etmeden kalabalığı yarmıştı. Tek yaptığı ileriye doğru yürümekti. Gömleksizdi, yüzünde çatık bir ifade vardı.

Dudaklarımı yaladım. Gözümü kırpmadım.

Hışımla ilerlerken benden başka hiçbir yere bakmıyordu.

"Blood Wraith," diye denedi Ari. "Konuşmak için bekliyorduk-"

"Elise," diye tersledi Valen, sesi alçak ve çığdı. "Ne oldu da yaptın mı?"

Çemberin içinden itti. Ulf ve Frey kılıçlarını kınlarından yarıya kadar çıkarmış bir halde Ari'nin önüne çıktılar. Ama Wraith krala nişan almadı. Bana döndü, beni duvara yasladı.

Eli omzuma gitti, parmaklarının ucu boynuma değdi. Yüz ifadesinden tehditkâr olduğu anlaşılıyordu ama Valen'in dokunuşu hiçbir zaman nazik olmamıştı.

"Ondan uzak dur." Mattis Valen'in boğazına bir bıçak dayadı.

Gece Prensi ilk kez yalnız olmadığımızı fark etmiş gibiydi. Mattis'i tepeden tırnağa inceledi, sonra kılıcı savurdu. "Bizi yalnız bırak, marangoz."

"Yapmayacağım, *Legion Grey*," dedi küçümseyerek.

"Mattis," diye tısladım. "Lütfen. Bana zarar vermeyecek." Bakışlarımı bir tür meydan okumayla Valen'a çevirdim. "Yapacak mısın?"

Gümüş bantlı bileklerini havaya kaldırdı. "Neden?"

Ari boğazını temizledi. "Bu benim verdiğim bir karardı. Sizi tanımadığımız için gerekli ama sizinle konuşmaktan memnuniyet duyarız."

Valen Ari'ye bakmadı. "Beni bağlayacak mısın? Her şeyden sonra."

Adı dilimde şekillenmiyordu, en azından gerçek adı. "Lejyon, başka bir yerde konuşalım."

"Dediğim gibi, seni bağlayan Elise değildi Wraith," dedi Ari. "Ama otur, yemeğini ye. Sana bir teklifimiz var."

Valen'in başparmağı çenemde gezindi. Vücudu öfkeyle titredi. Zıtlıkların çatışması gibiydi, sanki bana dokunmak istiyor ama dokunmaktan nefret ediyordu.

"Bir daha *köleleştirilmeyeceğim*," dedi, Ari'ye değil. Benimle konuştu. "Söyleyecek başka bir şey yok."

"Köleleştirilmiş mi?" Mattis tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Mellanstrad'da zengin bir tüccar hayatı yaşadın. Bir mevkiin vardı. Buradaki insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Timoran'da acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Mattis," diye uyardım.

"Cesur iddia, marangoz," diye kaba bir ses tartışmaya katıldı. Bütün gözler salonun arka tarafına çevrildi. Tor, Halvar ve diğer üç kişi kalabalığa katıldı. Beklendiği gibi, Tor'un elinde bir kılıç vardı ve Halvar bir bira boynuzuna uzandı. Tor öne çıktı, bakışları Mattis'in üzerindeydi. "Bir tüccarın himayesi ve lütfuyla yaşarken böyle konuşuyorsun."

bir *Kvinna*'nın. Belki de acı çekmeyi anlamayan sizsiniz."

"Bırak kalsın, Tor," dedi Valen. "Bu insanlara söyleyecek başka bir şeyimiz yok."

Bana son bir kez bakarak gitmek için döndü ama Ari dışarı çıkıp geri çekilmesini engelleyince durdu.

"Çekil."

Ari hınzırca sırıttı. "Yapacağımı sanmıyorum."

Dilim ağzımın üstüne yapıştı. Endişemi paylaşan tek kişi Siv'di ama aynı zamanda lonca dışında kime saygısızlık ettiklerini bilen tek kişi de oydu. Gerilim biraz daha artarsa öğürebileceğimi düşündüm.

Valen yumruklarını sıktı ve göğsünü Ari'ye dayadı. "Çekil yolumdan. Kan dökülmesinden korkmuyorum."

"Anlaşıldı," dedi Ari. "Ama hareket etmeyeceğim. Siz beni duyana kadar olmaz. Ne de olsa seni kurtaran biziz."

"Yolumuza çıkan aptallar sizlersiniz. Gölgeyi aldınız, Ravenspire ile ne ile savaş başlattınız? Mültecilerden ve sürgünlerden oluşan acınası bir orduyla. Çekilin yolumdan."

"Burada hiçbir gücün yok, Wraith. Bağlısın, silahsızsın ve yaran yüzünden güçsüzsün. Bizi duymanın ne zararı olacak?"

"Konuşma şeklinden hoşlanmıyorum. Bu yeterli mi?"

Ari kuru kuru güldü. "Emredebilirim. Bunu yapmamayı tercih ederim. Müttefik olmamızı tercih ederim."

"Komuta mı?" Valen güldü ve loncasına baktı. "O bana komuta edebilir. Söylesene Fae, sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun?"

"Kralınız."

Odadaki mırıltıların dalgalanmasına karşı gözlerimi kapattım. Frey ve Ulf, Valen'e Ari'nin çizmeleri altında ezilecek bir böcekmiş gibi bakıyorlardı.

Aptallar. Tanrı'nın cezası aptallar.

Valen'in ifadesi değişti. Bir zamanlar lanetlendiği yaratığın izleri kayboldu ve gözleri parladı. Alaycı bir şekilde. "Kralım mı?" Işıl ışıl parladı ve tekrar Gölge Loncası'na baktı. "Bunu duyuyor musunuz? Bir kral geri geldi. Hangi soydan geliyorsun?"

"Toprak onu seçti," dedi Frey. "Burada ölmüş olan hayatı geri getirdi."

"Ah, anlıyorum. Evet, kimin yöneteceğini Etta seçiyor ama siz hangi hayatı geri getirdiniz?"

"Etrafına bak Wraith," dedi Ulf. "Burada geri dönen bir güç var."

Valen Ulf'u inceledi. "Seni tanıyorum. Kervandaki aptal sendin."

"Gitmelerine izin vermemeliydin."

Valen parmağını Ulf'a doğru uzatarak, "Bu senin hatan," dedi. Adamı boğazlamaya hazır görünüyordu.

"Lejyon, lütfen," dedim nefesimin altında.

Bana baktı. "Bu kralı destekliyor musun? Onun iddiasını mı destekliyorsun?"

"Ari iyi bir lider. Bu insanları korudu ve onlara ilham verdi. Onun planlarını dinlemenin sana zararı olmaz. Burada bir rolün olabilir."

Tekrar aramızdaki boşluğu kovaladı. "Sana sorduğum bu değil. *Bu* kralı destekliyor musun?"

Güçlükle yutkundum, sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Onun yerini almak isteyen başka birini göremiyorum. Destek olacak başka kimse yok."

Ari homurdandı. "Teşekkür ederim, Elise. Co kulu bağlılığın çok büyük."

Valen'in gözleri beni içine çekti. Ari sandalyesine dönüp boğazını temizleyene kadar gözlerini kırpmadı.

"Kral olarak se ildiğime inansen da inanmasan da Wraith, umurumda değil. Gerçek  u ki bir ayaklanma başlattık. Çocukça bir savaş çağrısı, doğru, ama yine de bir  ağrı. Çoğu savaşta olduğu gibi, seçilecek taraflar vardır. Bu savaşta iki taraf var. Ya halkınızın -Gece Halkı'nın- yanında yer alırsınız ya da Timorluların ellerinde katlandıkları şeyleri görmezden gelirsiniz.

"Bu durumda sen bizim d  manımızsın. Bu yüzden, sadakatiniz belli olana kadar bağlı kalacaksınız." Ari yüzüğü tekrar parmağının etrafında döndürdü. Tavrı sakın ve tela sızdı ama ses tonunda bir tehdit vardı. "Gözlerindeki cinayeti görüyorum ama seni temin ederim ki beni öldürürsen o prangaları asla  ıkaramayacaksın. Onların anahtarı sadece bende var. İyi saklanmış."

Valen'in yüzü hafifçe soldu. Baltalarını arar gibi beline uzandı ama bir Şey bulamadı. "Ellerimizi zorluyorsun. Ne kadar da Timorlu'sunuz."

Ari dilini Şaklattı. "Dostça oyunlar oynamak için tehlikede olan çok Şey var."

"Benden ne istiyorsunuz kralım?"

"Sadakatini, kılıcını ve itibarını istiyorum. Tüm Mellanstrad'ı ve bir kraliyet hanedanını kandırdıysan, plan ve komplo kurabildiğini biliyorum. Taş ocaklarına sen ve bir adamla girdin. Benim için o adam ol. Sahte kraliyet ailesine korku salan birkaç kiŐiden birisin. Bize yardım et, bizim için savaş ve aramızda zgr ol."

Valen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki ya reddedersem?" "ZincirlenmiŐ olarak kalırsın. Tutsağımız olarak."

"Sanırım seni öldürmeyi tercih ederdim. Sen uyurken yapardım. Acı çekmeden. abuk ve hızlı."

"Sana ulaŐamıyorum gibi görünüyor." Ari durakladı, sonra sırttı. "İŞte olacaklar, Blood Wraith. Loncan gibi sen de koruma altında olacaksın. Bize direnirseniz, bize zarar verirseniz, burada baŐlattığımız Şeyi geri almak için plan yaptığınızda dair bir fısıltı bile duyulursa, bir kişi bunun bedelini ödeyecek."

Ari bana baktığında kalbim durdu.

Bu Valen'in gözünden kaçmadı. "Açık konuŐun kralım."

Ari parmaklarını vücudunda gezdirdi. "fkeniz, Elise'in yakalanmanızdaki rolü için hissettiğiniz acıyı ele veriyor. Bu acı

"Bu da ona gösterdiğinden daha fazla değer verdiğini kanıtlıyor."

"İstedığınızı elde etmek için bir kadına zarar verirsiniz." Valen inanmayarak kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar cesur bir adamsın."

"Krallar genellikle zor seçimler yapmak zorunda kalırlar."

"Ari?" Yüzüm hastalıklı bir sıcaklıkla çakıllaştı. Böyle bir şey olamazdı.

"Elise Lysander bunun bedeli olacak,
Wraith." "Önce ben seni öldüreceğim," diye
homurdandı Valen.

"Ve sen benim ne demek istediğimi kanıtladın. Zırhında yumuşak bir nokta buldum. Bunun bedelini Timorlu bir kraliyet mensubu ve sarayımıza ve halkımıza düşman olarak sunulmakla ödeyecek-"

Salonun önüne geldim. "Sadakatimi birden fazla kez kanıtladım."

Ari elini kaldırdı. Sözcükler benim için anlamını yitirmişti zaten.

"Ya da eski Kraliçe Lilianna gibi Elise de halklar arasında bir köprü görevi görecek. Onu eşim ve kraliçem olarak kabul edeceğim."

Valen annesinden bahsedilince yüzünü buruşturdu, sonra Ari beni Kraliçe Eşi yapacağını söyleyince kızardı.

"Oldukça sinsisin," diye seslendi Halvar. "Genelde buna saygı duyarım ama küçük *Kvinna*'mı seviyorum ve onun hakkında böyle konuşman hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gidip gitmemesi beni ilgilendirmez," dedi Ari. "Bu senin seçimin Kanlı Hayalet. İtaat et. Bizi dinle, yoksa bedeli Elise olur."

Valen bana bir bakış attı. Çenemi kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "Buna tahammül edemem. Bir piyon olmayı reddediyorum. Arzularınızı söyleyin ve beni düşünmeyin."

"Bu imkânsız," diye fısıldadı, sadece en yakınındakilerin duyabileceği kadar alçak sesle. Valen Ari'yle yüzleşti. "Sana hizmet etmiyorum. Etta'ya layık olduğunu kanıtlayana kadar seni kral olarak kabul etmeyeceğim. Ama seni katletmeyeceğim de. Henüz."

"Bizi duyacak mısınız? Bize katılır mısın? Bağları kaldıracağım."

"Onları ortadan kaldırırsanız sizi yok etme arzusu sizi ele geçirir."

Ari iç çekti. "Ve sonuçlarına katlanacaksınız."

"O zaman beni bağlı tutmanızı öneririm. Sana katılmayacağım, ama sana direnmeyeceğim de. Haklısın, zırhımda yumuşak bir nokta bulmuşsun. Loncamı köpekler gibi bağladın. Ve Elise'i tehdit ediyorsun. Hayatımı kurtaran, borçlu olduğum bir kadın. Senin adına yapacağım herhangi bir eylem, sana katıldığım ya da hizmet ettiğim için olmayacak. Ama itaate zorladığın için olacak. Nasıl bir hükümdar olacağınıza zemin hazırladınız, *Kral*."

Valen kinci bir selamla çenesini eğdi ve salondan hışımla çıktı. Gölge Loncası kaldı ve en yakınındakilere ters ters bakarak onları takip etti.

BÖLÜM 14

--

Haydut Prenses

"BANA KIZGINSIN."

Soluk ayın huzurundan döndüğümde Ari'yi kapımın önünde dikilirken buldum. Elleri kenetlenmişti ve arkasında iki muhafız vardı. Küçük gecekonduma adımını attığında muhafızlar dışarıda kaldı ve kapıyı üzerimize kapattı.

Cevap vermedim ve tekrar aya baktım.

"Seni suçlamıyorum. Bu tür konuşmalar asla hoş değildir."

"Bağışlayın Majesteleri ama bu gece oldukça yorgunum."

Ari yanıma geldi, dudaklarında temkinli bir gülümseme vardı. Çenesini kaplamak için biraz koyu renk tüy bırakmıştı. Kulaklarında altın yüzükler vardı ve gözleri sürmeliydi. Birisi saçlarını yanlardan örmüş ve yarıya kadar toplamıştı. Muhteşem ve yakışıklı görünüyordu ve çığlık atmak istedim.

"Elise, seni bir hain olarak mahkemeye çıkarmayacağım." "Neden söyledin o zaman?"

"Çünkü içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini anlamasına ihtiyacım vardı."

Başımı iki yana salladım. "Yönetici ve lider olmanın asla basit olmadığını biliyorum. Öyle ya da böyle değildir. Bu toprakların liderlerinin yaptığı sefil seçimler var, hatta acımasız olanlar. Ama ben bu oyunun bir parçası olmayacağım."

Ari'nin gözleri ay ışığını emdi. Başını salladı. "İlk tehdidi kastetmemiştim ama ikincisi... o kadar da kötü bir fikir değil. Aslında oldukça iyi bir fikir."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Kraliçen olmamla ilgili kısım mı?"

"Neden olmasın? Ben sana düşkünüm, sen de bana tahammül ediyorsun." "Pek sayılmaz."

Kıkırdadı ve pencere pervazına doğru eğildi. "Daha da önemlisi siz Timor kraliyet ailesindensiniz ve her iki taraftan da insanların gözdesisiniz. Buraya, resmi olarak taç giydikten sonra sizden kraliçem olmanızı istemek niyetinde olduğumu söylemek için geldim."

"Neden bekliyorsun? Beni şimdi zorlayabilirsin."

"Elise, aşıkları zorlamama gerek yok." Başını öne eğdi. "Ve henüz taç giymedim çünkü tahtı hak etmek istiyorum. Etta'nın yöneticilerini seçtiğini biliyorsun. Ben... haftalar önce ay kanadına dokunduğumda yaptığım gibi hayatı geri getiremedim. Bu toprakların ihtiyacı olan kralın ben olduğumdan emin olmak istiyorum."

Ari'ye biraz sempati besliyordum. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Aradığı güç değildi, ama elinin altında çiçek açan ayvanın tesadüfünün öfkesinden kaynaklandığına gerçekten inanıyordu. Sorumluluğu bir görev olarak üstlenmişti, heves olarak değil.

Sadece gerçeği duyma fırsatını yakalaması için dua edebilirdim. Gece Prensi'nin geri dönmesi için. Valen Ferus'un hayatı geri getirmesi için. Ve o şu anda sadece aynı görevi üstlenmeyi reddeden inatçı bir katırdı.

"Ari..." Düşüncelerim kafamın içinde sıçradı. "Beni kraliçen olarak istemiyorsun."

"İstiyorum."

"Beni sevmiyorsun."

"Bunun stratejik bir eşleşme olduğu bir sır değil, ancak zamanla duygular güçleniyor, sevgi artıyor. İkimiz de bu toprakları, adaleti ve tüm insanları önemsiyoruz. Birlikte iyi işler yapabiliriz."

Pencereden döndüm, böylece göz göze gelebilecektik. "Ari, neredeyse her konuda sana meydan okurdum. Seni çıldırtırdım. Sessiz kalmak benim doğamda yok."

"Sessizliği hiç sevmedim."

Kıs kıs güldüm ve bir elimi göğsüne dayadım. Genç ve hırslıydı. İsteddiği şeyde samimiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. "İkinci *Kvinna* olarak amacım Mellanstrad'da avantajlı bir eşleşme sağlamaktı. Bundan kaçtığımda, eğer bir daha yemin edersem bunu aşk için yapacağıma dair kendime söz verdim. Rütbe için değil. Strateji için değil."

Ari yere baktı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Bu harika bir düşünce, Elise. Ama bu kadar çabuk reddetmenin beni henüz sevmediğinden değil, kalbini çoktan başkasına vermiş olmandan kaynaklandığını düşünüyorum."

Bir kızarıklık tenimi okşadı. Yavaşça uzaklaştım ve aya döndüm. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Valen Ferus Ruskig'e götürüldüğünden beri korktuğum, kaçındığım bir itiraftı bu.

Ari parmaklarını saçlarımın uçlarında gezdirdi. O kadar nazik bir dokunuştı ki neredeyse hiç yoktu. "Bizden Legion Grey ve ikinizin arasında gerçekte ne olduğu hakkında sır saklıyorsun. Onun neden Blood Wraith olduğunu biliyorsun. Neden Ravenspire'ı küçümsediğini ama bizim yanımızda durmadığını."

"Lütfen bana sorma. Size söyleyemem."

"Sormayacağım. Umarım zaman içinde bana güvendiğin için kendi isteğinle söylersin." Ari bir adım geri çekildi. "Şimdi seni yalnız bırakacağım. Ama bilmelisin ki Elise, senden kraliçem olmanı isteyeceğim. Umarım bunu düşünürsün. Daha önce kalbini verdiğini anlıyorum ama bu jسته karşılık vermesinin mümkün olacağından emin değilim. İstese bile. Senden vazgeçmeyeceğim. Seni asla susturmam."

Göbeğime sarıldım. Kan kulaklarıma hücum etti.

Ben sessiz kaldığımda, "Yeterince konuştum," dedi. "İyi uykular, Elise."

Ancak o gittikten sonra bir damla gözyaşı dökébildim.

Şafak serin sisler getirdi. Kendi barakamdan çıktığımda ağaçların ve barakaların etrafında nem şeritleri kıvrılıyordu. Soğuklar çok uzakta değildi ve yiyecek depolamak için çalışmazsak Ruskig'deki insanları doyurmaya çalışacaktık.

Omuzlarıma tilki kürkünden bir şal örttüm ve dokuma bir sepeti ağaçların gölgesine götürdüm. Ruskig'in etrafı çitlerle, ağaçlarla, böğürtlen ve ayvanın oluşturduğu duvarlarla çevriliydi. Kendi dünyası.

Çimenler sabah çiğiyle canlı yeşile, akşam karanlığında ise gece yarısı moruna dönüşüyordu. Yeşil ve sarı yosunlar siyah ağaçları benekliyordu. Dereler ve çaylar masmaviydi ve yataklarında beyaz taşlar vardı. Geyikler otliyordu. Kuzgunlar ağaç tepelerinde izliyordu. Yakındaki bir çayırdaki mavi, eflatun ve parlak siyah çiçekler esintiyle uçuşuyordu.

Ruskig'de sihir vardı. Bu topraklar böyle olabilirdi. Olması gereken.

Yayılan bir cloudberry çalısının yanında diz çöktüm. Altın rengi meyveler dolgundu ve koparılmayı bekliyorlardı. Güneş sisleri kovaladığında sepetin yarısı böğürtlen, üvez, otlar ve baharatlarla dolmuştu.

Garip mor meyveleri olan bir çalıya uzandım. Hocalardan aldığım tüm sıkıcı derslerde, bir görüntü ya da isim hatırlayamadım.

"Yerinde olsam onlara dokunmazdım." İrkilerek geri sıçradım. Şaşkınlığıma güldü. Valen'i takip eden mahkûm. Kadın ağzını açtı, çalıya doğru eğildi ve derin bir nefes aldı. "Evet. Toksik, emin olmak için."

Kaşlarım çatıldı. "Nereden biliyorsun? Ne yaptın?" "İçlerindeki zehrin tadını alabiliyorum."

"Ama sen onları yemedin." "Gözlemci."

Alay ettim. "Senin bir Alver olduğunu duydum. Bu terimle yeni tanıştım. Eski kâhyam kendine Alver derdi."

"Evet, bana öyle söylendi. Alversler kendilerini Türler olarak sınıflandırır. Her Tür, beden ve zihnin bir kısmını kullanan farklı bir büyü türüne sahiptir. Bana Profetik deniyor, bu yüzden duyularım gelişmiş durumda. Genellikle benim gibi biri imkansız mesafeleri ya da gece karanlığını görebilir. Ya da bir kurttan daha iyi duyabilir. Hatta bazıları vizyonlar ya da uyarılar görür. Tadına bakıyorum. Ve bunlar -meyveleri işaret etti, "çok zehirlidir." Çalıdan geri çekildim.

"Senin sözüne güveniyorum."

Kadın başıyla küçük bir selam verdi ve yaprakları başım kadar büyük olan sade bir çalıya döndü. "Bunlar öksürüğe iyi gelir. Ezildiğinde yayılan bir koku var, bu da rahatlatıyor."

Sırıttım ve birkaç yaprak kopardım. "Sihrin sahip olmak için faydalı bir numara."

"Gıpta edilen biri. Profetikler tüm krallıklarda kullanılır."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Yetenekleri için kullanılması haksızlıktı ama krallar ve güçlüler yüzyıllardır kendilerini halktan üstün görüyorlardı. Bu kadın da tıpkı Calista'nın kaderin cilvelerine maruz kaldığı gibi alınıp kullanılmıştı.

Sepeti kalçama dayadım ve kadının dereden su alıp içmesini izledim. Çok hoş bir kadındı. Bir bakıma egzotikti. Teni yumuşak kahverengiydi ve siyah saçlarını karmaşık örgüler halinde tutuyordu.

"Ben Elise."

"Biliyorum." Koluyla ağzını sildi. "Ben Junius. Bana Junie diyebilirsin."

"Nerelisin sen?"

"Skítkast adında bir gecekondu mahallesi. Doğu'da."

"Ah, kâhyam Bevan, Skítkast'a yelken açmayı planladığını söyledi. Alvers için kaçakçılık yapan bir çetenin arasında yaşamak."

Junie'nin yüzüne bir gölge düştü. "O zaman Niklas'a gider. Ona iyi göz kulak olunacak."

Çenesi titredi. Arkasını döndü ve tırnaklarının altındaki kiri yıkamaya başladı. Tereddüt ettim ama bir süre sonra yanına diz çöktüm.

"Seni üzme istememiştim. Niklas kim?"

Junie'nin yanağı seğirdi. Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Benim kocam."

Kadını tanıımıyordum ama yine de elim omzuna gitti. "Ne zamandır ayrısınız?"

"Neredeyse bir tur," dedi parmaklarını daha bir gayretle ovarak. "Olayın olduğu gün beraberdik, sadece erzak alıyorduk ve o bir tüccarla pazarlık yaparken ben kaçırıldım. Arkasını döndüğü anda, sokak ortasında. Deniz uçsuz bucaksız, sayısız krallık ve bölge var. Serbest bırakılmamış olsaydım, beni asla bulamayacağından eminim."

"Ama şimdi?"

Gözlerime baktı. "Şimdi, onu tekrar bulmama yardım edecek yeni arkadaşlarım var. Bu arada ben de burada hizmet edeceğim."

"Kan Hayaleti," diye fısıldadım.

"Kral. Gelecekte sahip olacağımız güzel bir bağlantı olacak."

"Seni tutan Ari-"

Kıs kıs gülerek beni susturdu. "Hadi ama, ikimiz de Ari'den bahsetmediğimi biliyoruz."

Ağzım açık kaldı. "Tüm tanrılar, sana söyledi mi?"

"Loncası kime hizmet ettiğimizi bilmemiz gerektiğini düşündü. Benim sadakatimi kazandı ve karşılığında eve dönmeme yardım edeceğine söz verdi."

"Sadık olduğunuz için minnettarım, ancak hizmet etmekten korkuyorum ... L-Legion
... sizi kendinize ait olmayan bir mücadelenin içine sokacaktır."

Şaşkın bir bakış attı. "Neden ona gerçek adını söylemiyorsun?"

"Yapamam. En azından senin yanında," dedim hışımla. "Aptalın öfkesi kanayan dilimi kilitliyor. Hiçbir şey konuşamıyorum."

Junie güldü ve ayağa kalkarak bana yardım etti. "Şimdi anlaşılıyor. Onu kurtarmak için her şeyi göze aldığını öğrendikten sonra, bildiklerini neden sır olarak sakladığını anlamamıştım."

"Elimden gelse bile onun adını anacağımdan emin değilim. Açıkça görülüyor ki, kral rolünü istemiyor ve bu kadar uzun süredir kapana kısılmış durumda; istemediği halde neden onu taç gibi bir kisveye bürünmeye zorlayarak cezalandıralım ki?"

Ben sepeti toplarken Junie benimle kaldı. Birlikte kasabaya doğru yürümeye başladık.

"Söyle bana," dedim tahtanın kenarında. "Tadabildiğin tek şey toksinler mi? Yoksa her şey artmış mı?"

Omzunun üzerinden baktı, sonra sesini alçalttı. "Sahip olduğum başka bir hileli yetenek daha var. Henüz kimseye söylemedim ama iyi biri olduğunu ve sadece Valen'e yardım etmek istediğini hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ona hiçbir şeyin zarar vermesini istemiyorum." Junie sırtıttı. "Yalanların tadını alıyorum."

"*Yalan* mı? İmkansız."

Kıs kıs güldü. "Tam olarak değil. Mesmer beden büyüsüdür, sizin toprak büyüünüzden farklı olarak. İnsanlar yalan söylediğinde vücutlarında bir tepki oluşur. Belki bir kan hücumu. Nabız hızlanır. Ter. Farkı tadıyorum."

"Bu inanılmaz."

"Evet. Kralların beni aramasının bir başka nedeni. Piçler. Sanki içlerinde bir hain olduğunu onlara ben söyleyecekmişim gibi. Suikaste uğramaları için dua ederdim."

Sepeti sıkıca kavradım. "Legion'la planın bu mu?"

Gülümsedi. "İşte bu yüzden Elise, sana söyledim. Belki de ona en sadık olan sensin. Hayır, ona yeteneğimi söylemedim, ona güvenmediğimden ya da ona karşı komplo kurduğumdan değil. Daha çok sır olarak saklamaya alışkınım ama bunu kurnazca kullanıyorum. Şimdiye kadar buradaki halk Ari'ye ve planlarına oldukça sadık görünüyor. Kimseye söyleyecek misin?"

"Yalan söylersem anlarsın

herhalde?" "Oh, anlarım."

"Legion'a söylemem gerektiğini hissediyorum."

Tekrar sıırttı. "Ona söyleyeceğim. Yine de neden herkese söylemediğimi anlayın."

"Seni ele vermeyeceğim. Yararlı olacağını inkar edemem. Çok faydalı."

Junie başını onaylarcasına salladı ve sepetin diğer tarafını almama yardım etti.

"Bence tahtını almalı," dedi bir süre sonra. "Doğruyu söylemek gerekirse, bence bunu kendisi gerçekleştirecek. Loncamın içinde en acımasız insanları gördüm. Ama onurlu insanlar kaderlerinin farkına vardıklarında neler olduğunu da gördüm. Yerini almak için bir sebep bulacaktır. Ve dediğim gibi, bir kral sahip olunması gereken hoş bir dost olacaktır."

Sepetten bir böğürtlen çaldı ve sırtarak diline attı.

"İşte buradasın, yabancı güzel." Hantal mahkûm, diğer adam, Tor ve Halvar'la birlikte bir fiçinin üzerine oturdu.

Junie gözlerini devirdi. "Casper, sana adımı söyledim." "Ama yabancı güzel daha gizemli."

Tor gözüme takıldı, bir nefes tuttu ve sonra uzaklaştı. Kalbim göğsümün derinliklerine gömüldü. Halvar sırttı ve fiçinin üzerindeki boş alanı okşadı.

Ben de kabul ettim ve yanına oturdum.

"Sıkıntılısın, *Kvinna*. Moralini düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle bana."

Kendi omzumla omzunu dürttüm. "Korkarım son zamanlarda beni etrafında isteyen tek kişi sensin."

Halvar, Tor'un gittiği yöne doğru baktı. "Şimdiye kadar onun iğrenç bir mizaçla doğduğunu anlamış olmalıydın. Hiç eğlenceli değil."

"Ve sen de onun zıttısın."

"Bunu iltifatların en büyüğü olarak kabul ediyorum." Halvar bir kolunu omuzlarıma doladı. "Doğrusu, onu yanlış anlama Elise. Sana kızgın değil. Nasıl kızabilir ki? Sen bizi özgür bıraktın. Onda gördüğün şey endişe. Neler olabileceği, muhtemelen neler olacağı ve burada kontrolün bizde olmadığı endişesi. Tor kontrol dışı kalmaya dayanamaz."

Halvar'ın dizini okşadım. "Sana yemin ederim, bağlardan kurtulman için savaşmaya devam edeceğim."

"Lanet olsun, onlardan asla kurtulamayacağız," dedi Halvar. "Eğer *efendimiz* bu kanayan kamptaki herkesle savaşmayı bırakmazsa."

Ayağa kalktım. "O şimdi nerede?"

"*Dövüşmek*." Halvar ahırı işaret etti. "Sanırım daha yeni başladı, eğer durdurmak isterseniz. Tabii izlemek istemiyorsanız. Oldukça eğlenceliler."

Sinir kanımı yaktı. Valen'in öfkesi beni öldürecekti. Bunlar *onun insanlarıydı*.

Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde kıstım ve küçük ahıra doğru yürüdüm.

Ben yaklaştıkça bağırışlar daha da netleşiyordu. "Söyle, ben de düşüneyim."

"Onları bana ver." Valen'in sesi alçak ve karanlıktı.

"Gece Halkı olduğunuzu nasıl sakladınız? Bana söylemenin ne zararı var?"

İnledim. İşte bu hale gelmiştik. Didişen çocuklar.

Omzumla iterek kapıyı açtım. Mattis arabalardan birine yaslanmıştı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Valen beş adım ötede duruyordu. Saçlarını arkaya toplamış ve siyah bir tunik giymişti. Bir an için Ravenspire'daki darbeden önce benim muhafızım olarak görevlendirildiği gecelere geri döndüm.

Eski okul binasında beni öpüp dokunduğu zaman. Her şey nasıl da değişmişti.

Valen'in hayal kırıklığının ardındaki nedeni gördüm. Mattis'in elinde siyah baltalarından biri vardı. Baltayı elinde evirip çevirmesi ve bir hazine gibi incelemesine bakılırsa, Mattis'in bunu Valen'i kızdırmak için yaptığından hiç kuşku yoktu.

"Seni marangozken daha çok seviyordum. Oldukça sinir bozucusun ve hiç havamda değilim."

"Bir yalancı, hırsız ve katil olduğunu öğrenmeden önce seni daha çok seviyordum." Mattis usulca güldü. "Ne yapacaksın Blood Wraith? Elin kolun bağlı, silahın yok ve bana dokunursan zarar görecektir Elise olur."

Valen'in yumrukları sıkıldı. "Bu her zaman böyle olmayacak ve beni gücendirenleri unutmam."

Mattis bir parmağını baltanın arka kenarında gezdirdi. "Bunlar inanılmaz. Böyle bir işçilik. Gerçek bir savaş baltası. Sanırım bunu alabilirim. Gereksiz yere kan dökmek yerine iyi bir amaç için kullanabilirim."

Valen marangoza doğru sert bir adım attı.

"Yeter," diye bağırdım.

İkisi de döndü. Mattis'in yüzü pembeleşti ve Valen bir zamanlar Gri Lejyon olarak yaptığı gibi sırıttı. Her zaman sakın, her zaman entrikacı.

"Elise," dedi. "Burada yanlış bir şey yok, ama marangoz arkadaşın aniden giderse sana söylemem gerektiğini hissediyorum."

Kayıp, benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Onu ortadan kaldıramayacaksın." Kaşlarımı çatarak Mattis'in yanına gittim ve baltayı elinden aldım. "Kes şunu."

"Onları zaten kullanamaz. Boşa gitmelerine izin vermek yazık olur."

Valen, "Onlara dokunulmamalı," dedi.

Mattis'e vurmasını engellemek için bir kolumu uzattım. "Mattis, ihanete uğramış gibi hissettiğin için üzgünüm," dedim. "Ama yüzünü

Ravenspire Kalesi'ne öfke. Hepimize zarar verdiler; Legion'a kim olduğunu saklaması için sebep verdiler. Size işkence edenler onlardı, Legion ya da Siv değil."

"Bana ihanet ettiği için değil, sana zarar vermek için geldi."

"Ona zarar vermezdim," diye ısrar etti Valen. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle değil, değil mi?" Gece Prensi arkasını dönene kadar ona sert bir bakış attım. Başımı sallayarak arkadaşıma döndüm. "Onun beni kurtardığını, benim de onu kurtardığımı ve sen anlamasan da birbirimize güvendiğimizi bilmek yeterli olabilir mi?"

Mattis çenesi gergin bir şekilde yerdeki samana baktı. "Boğazını kesmeyeceğine inanmam yeterli. Ama ona güvenmiyorum ve süresiz olarak bağlanması gerektiğine inanıyorum. O tehlikeli biri, bunu gözlerinde görüyorum. Sanki tekrar öldürmek için sabırsızlanıyor."

Mattis bununla birlikte döndü ve başka bir kapıdan çıktı.

Sessizlik etrafımızı sardı. Kalbim ağrıyordu; hızla çarpıyordu. Valen'e baktım. Bana bakmadı. Onun yerine bir omzunu eğdi.

Bir direğe yaslanmış, şaşı gözlü iki keçiye bakıyordu.

"Haksız değil," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne hakkında?"

"Kana susamışlık. Hala var."

Baş aşağı dönerken bir elimi karnıma bastırdım. "Hâlâ lanetli misin?"

"Hayır," dedi bana bakarak. "Artık değişmiyorum, ama sanki katliam çağrısı hâlâ orada. Ağza alınmayacak şeyler yapmam için beni çekiyor."

Uzun zamandır ona dokunmak istiyordum. O ateşlendiğinde yaptığım gibi değil, öfkeyle değil, sadece ikimizin olduğu bir anda, sakın ve yalnızken.

Elimi koluna koydum. Geri çekilmedi.

Valen bana dönüştü. Çok yakınlaşmıştık. Parmak uçları yanağıma dokundu, temkinli bir şekilde, sanki geri çekilme dürtüsüne karşı savaşıyormuş gibi. Pes edip yüzümün bir tarafını kavradığında, elinin sıcaklığına, tenindeki sert nasırlara yaslandım.

Ağzını açtı, sonra ne söyleyeceğini düşünerek tekrar kapattı. Gece Prensi alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Burada senin istediğin gibi liderlik yapamam Elise. Karanlık hâlâ içimde yaşarken olmaz."

"Sen karanlık değilsin Valen."

Yine kayıp gidiyordu. Çok geçmeden elleri tenimi terk etti. "Seni şimdi bırakacağım."

"Ne kadar şaşırtıcı. Benden kaçmaktan başka bir şey yapmadın."

Koyu renk gözleri yıldızsız bir gece gibi beni içine çekti. "Ve bu en iyisi."

Zar zor iyileşen kalbim paramparça oldu. Valen kendini kan ve ölümden başka bir şeye layık görmeyi reddetti.

Bir keresinde bana kalbinin benim için attığını söylemişti. Benimki de onun için aynısını yaptı.

Ahırdan çıkışını, aramıza mesafe koyuşunu izlerken, onu istediğim için kırıldım.

Gece Prensi'nin daha fazlası olabileceğini görmesi için elimden geleni yapacaktım. Etta'nın ihtiyaç duyduğu adam olarak yükselebilirdi ama kalbimi kendi kalbi olarak kabul etmeyen bir adam için yaralamaya devam edemezdim.

BÖLÜM 15

--

GECE Prensi

ARI'NIN İNANÇLI, BÜYÜK KORUMASI gecekonduunun tüm kapısını kaplamıştı. Ulf. Müdahalesiyle bu çılgınlığı başlatan sefil.

Sakalı iki tel halinde örülmüş, kemik ve gümüşle bezenmişti. Ulf heybetli bir Ettan'dı ama onun huzurunda kıpırdamadığımızda kaşlarını çatarak bize baktı. Eğilmemi mi istiyordu? Tetikte durmamı mı? Bu hem gülünç hem de eğlenceli bir düşünceydi.

Ulf ikinci kez boğazını temizledi. "Kral sizi çağırdı."

"Eminim öyledir," dedim ve Ruskig'in sulu birasından bir bardak daha doldurdum.

"Ona geleceksin."

"Gelecek miyim?"

Halvar ve Stieg kıs kıs güldüler. Junius bana yorgun bir bakış attı. İsmimi gizli tutmamı kabul etmedi. Cehennemler,

Neredeyse Elise kadar kötüydü. İkisinin eski dostlar gibi geçinmesine yardımcı olmadı.

İkinci *Kvinna* bir kez daha tüm loncamın gönlünü kazanmıştı. Onlara gizlice tatlı kekler, fazladan bira ya da yatakları için kürkler getiriyordu. Sahte kral Ari'nin önünde onlar adına konuşuyordu. Çileden çıkarıcıydı.

Bir hayvan gibi bağlandığımdan, çeliğe dokunamadığımdan, öfkenin yakıcılığını tatmin edemediğimden beri geçen haftalarda, mesafeyi korumak için savaştım.

Ama kanın çağrısı gibi, ona doğru çekildim.

Tüm yargılarıma rağmen Elise Lysander'a bakışlar fırlatırdım. Yakın durur, teninin tenime değdiğini hayal ederdim. Bunun gerçek olması için gereken tek şey tahtta hak iddia etmek ve gerçek ismini açıklamaktı. Omuzlarım çöktü. Hayır. O zaman bile bana bağlanamazdı.

Ettan tahtının kraliçelerine ne olduğunu ilk elden biliyordum.

Elise'in benim kraliçem olmak isteyeceğinden değil.

Onu kraliçe olarak istemedim. Kanayan kral olmak istemedim. Ben sadece Etta'yı Timoran yönetiminden temizlemek istiyordum. Aramızdaki bir diğer sorun da -parçalara ayırmayı planladıklarım-onun kanıydı.

Henüz bilmiyordu ama ailesi ne kadar korkunç olsa da, onların ölümünü izlemek onun için büyük bir zorluk olacaktı.

Ulf kapı aralığında kıpırdandı, bıçağını çekti ve düşüncelerimi Elise'in mavi gözlerinden uzaklaştırdı. Adam bıçağının ucunu küçük masaya sapladı. Casper alay etti. Tor

savaşa atılmaya hazırđı. Öfkesi benimkine çok benziyordu, her zaman yüzeyin altında kaynıyordu.

Ulf dilini şaklattı, sonra sandalyelerden birine oturdu ve Stieg'in bira borusunu çaldı. "İstersen burada kal Kanlı Hayalet. Bunu tercih ederim."

"Bugün reddederse tehdit nedir?" Halvar sordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı; ayak bilekleri masanın üzerinde çapraz duruyordu. "Yaratıcılığın tadını çıkarıyorum."

"Tehdit yok," dedi Ulf, dilinin üzerine kavrulmuş bir ceviz atarak. "Ama kralımızın planını dinlemeye gitmezseniz, korkarım Elise bunu kendi başına gerçekleştirmek zorunda kalacak."

Uzun bir inilti çıkardım ama daha çok hırlamaya benziyordu. "Özür dilerim, Halvar. Tehdit tamamen orijinal değıl."

"Öyle," diye mırıldandı Halvar. "Bu sefer ona karşı Tor'u ya da Stieg'i kullanmalısın. Beni değıl, çünkü burada çok uzun zamandır sıkışık durumdayız ve sanırım şimdiye kadar beni sana seve seve teslim ederdi."

"Yapardım."

"Kahretsin, ben olsam dün yapardım," dedi Casper. "Aklın ve ağzın hiç durmaz mı?"

Halvar güldü ve Casper'ın omzuna, neredeyse sandalyesinden düşmesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdi. Kavga ettiler, sırtttılar ve birbirlerine meydan okudular. Tor homurdandı ve Junius, içki borusunu neredeyse elinden düşürdüklerinde gecekonduyu terk etti.

Hepimiz biraz huzursuzlanmaya başlamıştık.

Ulf acı acı kıkırdadı. "Beni yanlış anladın. Kral Ari onu senin yerine bir tehdit olarak göndermedi. Hayır, bu Elise'in seçimi. Yine de eğer Gri Lejyon ona eşlik ederse hayatta kalma şansı daha yüksek olacaktır."

Çoktan kazanmıştı. Ama Ulf daha gecekonduya adımını atmadan kazanacağını biliyordu. Ari bıçağı sırtımın derinliklerine nasıl sokacağını biliyordu. Beni nasıl yıkacağını biliyordu.

Kurnazdı.

Bir kral için iyi bir kalite.

Yine de keşke baltalarım yanımda olsaydı. Belki Ulftan bir kulak alırdım. Bir göz mü? Kibirliydi ve ondan hoşlanmıyordum. Doğrusu, Ari'yi Ulftan daha çok seviyordum. İnanması zordu ama doğrudu ve bu serseriye dikkatle izlemeyi planlıyordum.

Tor benim yerime, "Kralınıza geleceğimizi söyleyin," diye cevap verdi. O da diğerleri gibi, Elise'in huzurunu biraz olsun koruyacaksa benim de karşılık vereceğimi biliyordu.

Ulf ayağa kalktı, kendisi için bir içki daha aldı. Abartılı bir şekilde soludu ve koluyla ağzını sildi. "Ona söyleyeceğim. Ama o senin de kralın. Burada gücün kimde olduğunu hatırlasan iyi edersin."

Kapı kapandıktan sonra Tor bakışlarını bana dikti. "Evet, burada gücün kimde olduğunu hatırlamak isterim."

"Açık konuş, Tor. Kelimelerini küçümseme."

"Açıkça mı? Pekâlâ. Seni taşaklarından yakalamışlar Valen. Dikkatini, hizmetini talep ediyorlar."

sözleşmeli hizmetçi. Sen, Gece Prensi. Bunu izlemeye dayanamıyorum."

"Sol yem olarak kullanılıyor olsaydı sen de aynısını yapardın," dedim nefesimin altında.

Tor'un parmakları seğirdi. İddiaya itiraz etmedi.

"Sonunda onun senin *hjërta*'n olduğunu kabul ediyorsun," dedi Halvar. "Kısa süre içinde sana bunu söylediğimi anlatacağım."

"O değil," diye ısrar ettim ve kapıya doğru yürüdüm. "Ama benim yüzümden acı çekmeyecek."

Yeterince doğru. Etrafımdakileri, bizi lanetten kurtaran Elise olduğu için buna uyduğuma ikna etmek için çok mücadele ettim. Borcun çok büyük olması ve ödenmesinin bir ömür sürecek olmasından başka bir nedeni yoktu.

Kendimi de aynı şekilde ikna etmek için çok mücadele ettim.

Ari konseyini kasabanın merkezindeki bir ateş çukurunun etrafında topladı. Büyük bir toplantı değildi. Muhafızları, Elise, Mattis, Siv ve biz vardığımızda benim loncam.

"Bize katılman ne güzel, Blood Wraith." Ari baş köşeye oturdu. Birisi kral için üvez yapraklarından bir kolye yapmıştı.

Onu görünce göğsüm sıkışmaya başladı.

Annemle babam resmi bir görevde olmadıkları sürece nadiren taç takarlardı ama taktıkları taçlar Ari'ninkine benziyordu.

İntikam duygusuyla yanıp tutuşuyordum ve onları düşünmek için kendime nadiren zaman ayırıyordum. Gülüşmeleri ve şakalaşmaları. Onların

Babamın bana dövüşmeyi öğretme şeklini. Annem bana şifalı otları ve şifacılığı öğretti.

Gözlerimi halkadan kaçırdım ve ateşin kenarına yerleştim.

"Dediğim gibi," diye devam etti Ari. "Fiyordun karşısında bir mülteci kervanı var. Açıkta ve zayıf düşmüş durumdalar. Ama habercileri, yardımlarına gelirsek ellerinde değerli bir şey olduğunu söyledi. Açıkta oldukları için yakında Ravenspire Kalesi onları bulacak ve yok edecek. Kurtarma ekibimize yolculuklarında eşlik edecek adamlara ve Gölge Loncası'na ihtiyacım var."

Ari, Elise, Mattis ve Siv'i işaret ettiğinde midemde iğrenç bir burkulma oldu. Kurtarma ekibi onlar mıydı?

"Peki bu mültecilere fark edilmeden ulaşmayı, sonra da onları fiyorttan geçirip Ruskig'e geri getirmeyi nasıl bekliyorsunuz?" dedi Halvar, ses tonunda huysuzluk vardı.

Ari ayağa kalktı, bir kürk çuvalını açtı ve bir parşömen çıkardı. "Biz toprağı kullanırız." Kral, tepeler ve yer işaretlerinden oluşan bir harita olan parşömeni alevlerin yakınındaki bir kayanın üzerine yaydı. Güney kıyılarına yakın bir uçurumu işaret etti. "İşte bizi bekledikleri yer burası."

Sven'in birahanesinde yarım günlük mesafedeydi ama denizde mağaralar ve koylar vardı. Siper almak için tehlikeli ama kurnazca bir yer.

Halvar masada Ari'ye katıldığında, zihnimde unutulmuş bir anı şekillendi.

Masa örtüsünün kenarını kaldırdık. Birçoğumuz arka masanın altına çömelmiştik. Dizlerim ağrıyordu ama onları düşünmemek için yanağımı ısırdım.

Odanın diğer ucunda babam alnını ovuşturdu ve gözlerini kapattı.

"Kahretsin, Daj yorgun görünüyor."

Sol bana dirsek attı. "Küfür etme Val. Herja her zaman yaptığı gibi Maj'a söyleyecektir."

Dilini ablama doğru uzattı. Ona ters ters baktı, çirkin, düz suratlı kedisi gibi pençe şeklinde sivrilttiği tırnaklarını kıvırdı ve tısladı.

Sol ondan uzağa eğildi.

Elimin arkasından kıs kıs güldüm. Herja'nın kendisinden daha sert olduğunu asla kabul etmezdi ama... öyleydi.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı Halvar. Kurumuş bir ringa balığı şeridini kemirdi. Berbat kokuyordu ama sanırım bizi rahatsız etmek için yapıyordu. "Duymak istiyorum."

"Başımız belaya girecek," dedi aramızdaki en küçük boylu Tor. Benden dört tur büyüktü ama boy olarak onu daha bu turda, on yaşına girdikten hemen sonra geçmiştim.

Sol, Tor'un sırtına bir tokat attı, gözlerindeki altın rengi gün doğumu parçaları gibi parlıyordu. "Neden burada olduğumuzu unutma. Ödül büyük olacak dostum. Hal-stratejisi."

Halvar yer değiştirdi. Bu dönem en çok kas yapan oydu. Yine de, artık on dört yaşında olduğuna göre

şövalyelerle eğitime başladı. "Sütunları kullanırız. Valen en sıksa olan-"

"Hayır!" İtiraz ettim. "Tor-" Tor koluma yumruk attığında homurdandım. "Kes şunu. Senden üstünüm."

"Aptal olma, küçük kardeşim," dedi Sol bana.

"Val en zayıfı," diye devam etti Halvar, durumu daha da kötüleştirerek. "O yüzden yem olacak. Kurnazmış gibi davranıyorsun, benim küçük prensim, ama öyle olmayacaksın. Sen yakalanıp azarlanırken, biz de ballı keklere doğru yol alacağız."

"Ama o zaman bir tane alamam!" Mızımızlandım.

Herja gözlerini devirdi. "Tanrılar adına, sana bir tane ayıracağız."

"Maj'a yemin ettiğini söylüyorum," dedi Sol dizlerinin üzerinde kayarken. "Bu sağlam bir plan, Hal."

"İlk şövalyeni seçme zamanı geldiğinde beni hatırla," dedi Halvar, uzun buklelerini yüzünden uzaklaştırarak. "Hazır mısın? Ve..."

Masa örtüsü kalktı. Hepimiz şaşkınlık çığlıkları attık. Dagar, Halvar'ın babası ve gerçek birinci şövalye kaşlarını çatarak bize baktı.

"Ah, kalede sinsilerimiz var." Dagar önce Halvar'a uzandı, tuniğini yakasından kavradı ve onu masanın altından çekti. "Pekâlâ, çık bakalım."

Bir sonraki dolunaya kadar hiçbirimiz ballı kekin tadına bakmadık.

Sırıttım, Halvar'ın harita üzerinde toplanmış, ayakları üzerinde düşünmesini, bir hevesle strateji oluşturmasını izledim. Bana çok fazla Dagar'ı hatırlattı. Kurnaz ve stratejik düşünen adil bir adam.

yaptığı her hareketi. Dagar olmasaydı, Ruskig de olmazdı. Baskınlar sırasında halkımızın çoğunu tahliye etmişti. Öfke duvarlarının inşasına yardım etmişti. Buradaki hiç kimse Halvar'ın kim olduğunu ve ne kadar değerli olduğunu anlamadı bile.

Sadece Halvar'a hak ettiği krediyi vermek için bile olsa, gerçeği itiraf etmek için yarım aklım vardı.

Ari, "Sadece geceleri seyahat ederek zaman kaybedersiniz," diye karşı çıktı.

"Evet, ama hayatları koruyacağız. Kuzgunlar karanlık çöktükten sonra ormanın derinliklerinde nadiren devriye gezerler." Halvar acı acı güldü. "Gece Halkı'ndan, Nyks ve Wolvyn masallarından korkuyorlar. Onları bu efsanelere tüm kalbimizle inandıracacağız."

Ari sırtıttı. "Yani, gitmeyi kabul ediyor musun?"

Halvar dil sürçmesini fark etmiş olmalı ki gözlerini bana çevirdi.

Kaşlarımı çattım. Bir yanım Ari ya da muhafızları tarafından verilen emirlere uymak istemiyordu ama Elise koyu renk giysiler giymişti. Belinde bir hançer vardı. Gidiyordu ve bana bakmıyordu.

Tanrılar aşkına, bu kadın beni öldürecekti. Zaten bir kere olmuştu.

Böylesine çileden çıkarıcı, gözü kara, güzel bir yaratığın her kararımı kontrol altına alacağını hiç tahmin etmemiştim. Adil bir mesafeyi korumaya çalıştım, uzak durmaya çalıştım ve yine de ona zarar gelebileceğine dair en ufak bir düşüncede çatladım.

Öfkesi yoktu ama olsa da olurdu. Elise Lysander üzerime bir büyü yaptı. Bozamayacağım bir büyü.

"Gideceğiz," dedim ateşin kenarına doğru adım atarken. "Ama bağlarımızı çözeceksin."

Ari bana bakmadan, "Kesinlikle olmaz," dedi. "Ne yapacağını bilmediğim bir ortamda seni adamlarım ve muhafızlarımla birlikte riske atamam."

Elise hâlâ bana bakmadan, "Kusura bakma Ari," dedi. "Öfkelerine izin vermen senin yararına olacaktır."

Sanki onunla aynı fikirde olmasını istiyormuş gibi sırtarak kollarımı açtım. Doğrusunu söylemek gerekirse, sözümün hüküm sürdüğü günlere dair anılarım geri geldiğinde, topraklar tarafından gerçekten seçilmemiş bir krala itaatkâr rolü oynamak giderek zorlaşıyordu.

"Anlayışın için teşekkür ederim Elise," dedi Ari. "Ancak Kan Hayaleti ve loncası yüzlerini neredeyse hiç göstermedi. Haftalar sonra bile onları tanımıyoruz. Bağlar hâlâ duruyor." Ari dikkatini haritaya geri verdi. "Eğer bu durum kurtarmamıza yardım etme kararlılığınızı değiştiriyorsa, o zaman sanırım sizi evlerinize dönmeniz için mazur görmeliyiz."

Kan beynime sıçradı. Ne kadar kendini beğenmiş, kibirli ...

"Cehennemler," diye tısladım nefesimin altında. "Gideceğiz ama silahlı olacağız ve muhafızlarınız, *herkes*, Halvar ne derse onu yapacak. Kimse onun strateji yeteneğiyle boy ölçüşemez."

Ari'nin ağzının bir köşesi sırtarak kıvrıldı. O kazanmıştı ve bunu bana söylemekten çekinmiyordu. "Anlaştık. Dinlen, Wraith. Hava kararınca yola çıkıyorsun."

BÖLÜM 16

--

Haydut Prenses

HALVAR, en yüksek aydan önce Ruskig'den ayrılmamızı istedi. Günün son ışıkları tepelerin ardında kaybolmadan hemen önceki an. Damarlarımda soğuk bir heyecan dalgası dolaşıyordu. Bu gece gergin ve tehlikeliydi ama öfke ocaklarından bile daha ileri bir adım gibi hissettiriyordu.

Mültecilerin gözcüsünden gelen mesajda kampta değerli bir şey olduğu yazıyordu. Ravenspire'a zarar verebilecek bir şey.

Kapıdan çıktığımızda parmaklarımı şaklattım. Aslında heyecanım daha çok huzursuzluktan kaynaklanıyordu. Ruskig'deki günlerim Ari'yle ve onun Valen konusundaki inadıyla mücadele etmekle ya da Valen'den kaçmakla geçti çünkü bu kadar yakınımda olması kalbime bir diken gibi batıyordu ama o sanki ben önemsiz biriymişim gibi davranıyordu.

Birbirimize çok az şey söylemiştik.

Çoğunlukla Halvar, Stieg veya Junius ile konuşurdum. Tor her zaman gergindi ve Casper zamanının çoğunu Valen ile geçiriyordu.

Ama bu gece, *bu, bu* biraz işe yaramak için yapabileceğim bir şeydi. Kız kardeşimden kaçan insanlara Timoran'da bir müttefikleri olduğuna dair güvence verebilirdim. Sadece ismim kullanılsa bile, en azından *bir şeyler* yapıyordum.

Halvar'ın sözüyle, kıyı kayalıklarına en yakın ağaçlık ve çalılıklar arasında sabit bir hız tutturduk. Denizi göremeyecek kadar uzaktaydık ama havanın tuzlu su ve sisle dolmasına yetecek kadar yakındık. Sadece su tulumlarımızdan birkaç yudum içmek ve ayaklarımızdaki ağırları dindirmek için dinlendik.

Yollar engebeliydi. Kayalar ve kenarlar botları kesiyor ve birden fazla tökezlemeye neden oluyordu. Mattis bile inatçı bir tempo tutturmaya çalışmayı bırakmış, yanımda yürüyor, dik bir orman patikasını tırmanırken attığı her adımı izliyordu.

Dizlerim yandı. Tırnaklarımın altında kir birikti.

Ama neden daha kolay yollara saptığımızı hiç sormadım. Halvar'ı izlemek etkileyiciydi. Ara sıra durup başını gökyüzüne kaldırıyor, yaprakları, ağaç kabuklarını ya da toprağı inceliyor, sonra bize hangi virajı alacağımızı, hangi tepeye tırmanacağımızı söylüyordu.

Ayrıca Ulf ve Frey'le yeterince tartışmıştı. Benimkine ihtiyacı yoktu.

"Sence onları görmezden geldiğini hiç fark edecekler mi?" Mattis mırıldandı. Ön tarafı işaret etmek için çenesini kullandı. Ulf -Halvar'ın bizi suya yaklaştırması için ısrar ediyordu. Daha yumuşak bir zemin ve içecek için.

Cevabı ne oldu? Halvar yıpranmış bir savaş baltasını elinde yuvarladı ve omzuna astı, bıçağı yukarıdaydı. Tek bir vuruşla

Ulf'un boynunu kesmek için mükemmel bir şekilde hizalanmış olmalı.

Kraliyet muhafızının çenesinde bir kas titreşti. Başını salladı ve geri adım attı.

Sırıttım. "Sanırım Ari'nin mahkûmlarından birini başa getirmeyi kabul etmesi Ulf'u rahatsız ediyor."

Mattis gözlerini ön tarafa çevirdi. Gülümsemesi soldu. "Wraithleri terk edeceklerse tutsak olmalarına gerek yok."

Mattis her türlü hileyi kişiselleştirirdi. Keşke yapmasaydı. Doğrusu, onlara güvenemezse, kini yüzünden ölebilirdi.

"Halvar onu asla terk etmeyecek, sen de etmemelisin." Gözlerim Valen'e kaydı. Halvar'ın bir adım gerisinde, Tor'un yanında duruyordu. Bu gece Kan Hayaleti oydu. Kırmızı maske, siyah başlık. Tek eksik parça siyah çelik baltalarıydı.

Korkunç ve tehditkâr bir görüntüsü vardı. Onu özledim.

"Sana bakmadığı halde neden onun yanında duruyorsun?"

Yüzümü buruşturdum, sözleri kesik, hızlı ve sertti. "Biri sana kırılmış, parçalanmış parçalarını ortaya çıkaracak kadar güvendiğinde, onları göremezsin. Onlara yardım edersin. Sen de kendininkileri paylaşırsın."

"Ve sana gerçekten neyin kırık olduğunu gösterdiğine inanıyor musun? Sadece görmek ve inanmak isteyeceğinizi bildiği şeyleri değil?" Mattis elimi tuttu ve patikanın sivri bir yerinde dengemi sağlamama yardım etti.

"Evet. Her sefil parçasını gördüm. İstese bile saklayamayacağı parçaları. Benimle bir daha asla konuşmayabilir ama bu bana asla zarar vermeyeceğine olan inancımı değiştirmez." İçgüdüsel olarak parmaklarımın eksik uçlarını ovuşturdum. "Kasıtlı olarak."

Mattis kaşlarını çatarak bana baktı. "O zaman anlamama yardım et, Elise. Hapishaneye götürüldüğümde tek tesellim senin, Siv'in ve... Mavs'in Legion Grey'le birlikte kaçtığını bilmektir. Güvenimi çok kolay kaybettiğimi fark ettim. Yine de, bu kadar acımasız olduğun için, anlamak istiyorum."

"Mattis, sana daha fazlasını anlatamam. Sana onun neden Kan Hayaleti olduğunu söyleyemem. Hayatıma sızma nedeninin derinliğini sana anlatamam. Sana onun öfkesinden bahsedemem."

"Neden?" Daha hızlı bir yokuş çıktığımda adımlarını hızlandırarak bana ayak uydurmaya çalıştı. "Bunun hepimizin onu anlamasına ve ona daha iyi güvenmesine nasıl yardımcı olacağını görmüyor musun?"

Acı acı güldüm. "Ah, evet. Bunun ne kadar yardımcı olacağını anlıyorum."

"O zaman o asil dudaklarını aç ve bana söyle."

Yüzümde hayal kırıklığına uğramış bir sırıtışla ona doğru döndüm. "Mattis, yapabilseydim yapmaz mıydım sanıyorsun? En azından sana, çünkü onun gibi ben de sana *güveniyorum*."

"Anlamıyorum. Neden-"

"Tüm tanrılar!" Siv'in sesi arkamızda yankılandı. Mattis'le konuşmak için yolundan sapmadı. Onun bu sessizliğinin

onu daha fazla kızdırmaktan kaçınmaktı, ama bu gece ona ters ters baktı. "*Yapabilseydi* yapacağını daha kaç kere söylemesi gerekiyor? Yani *yapamaz*. Bu konuda konuşmamızı yasakladı. Yeterince güçlü bir fae'nin içindeki öfke onu zorlayabilir."

Başını salladı ve bizi itti. Mattis'in dudakları aralandı. Anlayışı yerine gelmeden önce birkaç kalp atışı boyunca ona baktı.

"Cehennem." Bana baktı. "Bana söyleyemezsin."

Öfkelendim. "Dediğim gibi."

"O lanet olası bir herif. Siverie biliyor da ben bilmiyor muyum?" Mattis söyledi. Tam olarak kızgın değildi, daha çok kıskanıyordu.

Kıkırdadım. "O da oradaydı. O da benim gibi tanık oldu. O da öfkeyle kilitlenmiş durumda, bu yüzden denemeyin."

Mattis homurdandı. "Seni sessizliğe zorluyor, senden kaçıyor ve sen sadık kalıyorsun. Tam bir aşık olmalı."

Göğsüm sıkıştı. Omzuna vurdum. "O benim... sevgilim değil."

Mattis ilk kez sırtıttı. "Doğru. Her iki durumda da, artık onu savunmanıza gerek yok. Gitmek istiyor ve eline geçen ilk fırsatta da gidecek. Kendini koru, Elise. O burada olmak istemiyor."

Bana söylemesine gerek yoktu. Valen Ferus'un neden ayrılmak istediğini çok iyi biliyordum. Bir zamanlar yaşadığımız her şeyin onu kana olan çağrısından vazgeçirmeye yetmeyeceğini biliyordum. Ama onun getireceği acıya karşı duvarım kırılğan ve zayıftı.

"Biliyorum," diyebildim. "Onunla aynı fikirde değilim ama sanırım ona göre mesafe hepimizi daha güvende tutacak."

"Ben bilemem. Görünüşe göre sadece sen ve Siv biliyorsunuz. Ondan uzakta daha mı güvendedeyiz?"

Başımı salladım. "Hayır. Bence ona burada ihtiyaç var. Ama bunu sadece kendisi görürse. Yalnız bir hayat yağadı ve güvenilebileceği çok az insan var." Dirseğimle Mattis'in kaburgalarını dürttüm. "Tuhaf, güven eksikliği konusunda pek çok ortak noktanız var gibi görünüyor."

O cevap vermeden önce Halvar duraklama çağrısında bulundu.

Ormanın içinde düz bir yere ulaşmıştık. Ağaçlar her yanımızı sarmıştı. Gölgeler yeni mürekkep kadar kalındı.

"Burada uyuyacağız," dedi Halvar. "Alev yok. İlk nöbeti Tor ve Legion tutacak."

Muhafızların arasından birkaç inilti geçti. Deniz bu kadar yakinken, gece rüzgârları iliklerine kadar kesecekti. Şafak yaklaşıyordu ama güneş doğmadan önceki anlar en soğuk zamanlardı. Çantamdan iki rulo yün parçası çıkardım ve Mattis ile Siv'in yanına kıvrıldım. Mattis sessizce, Siv'in yakınımda kalabileceğini söyledi. Bu gece kimsenin donmasına gerek yoktu.

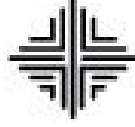
Burnumun altındaki yünü çektim. Gözlerim yorgunluktan yanıyordu. Ama uykuya teslim olmadan önce, ilk nöbet için kampı geçerken Valen'le göz göze geldim.

Sanki beni inceliyormuş gibi bir an durakladı.
Beni ezberliyorsun.

Birkaç sabit nefes için tüm kırık parçaları yüzeye çıktı. Kendine karşı savaştı. Kayıtsız mı? Buna inanmamıştım.

Kendini buna inandırmaya çalıştı.

Sırıttım. Şüphesiz, Gece Prensi fena halde başarısız olacaktı.

Sol bu akşam Arvad ile konuştu. Görüşmeden yeni bir gülümsemeyle ayrıldı. Memnuniyetle.

İlk çocuğum ne zaman bir eş alma yaşına geldi? Onun seçimi sürpriz olmadı ve ben çok sevindim. Torsten çocukluğundan beri onun ikinci yarısı oldu. Yine de Güneş Prensi'ni koridorlarda koşuşturan neşeli, sakar bir çocuktan daha fazlası olarak göremiyorum. Şimdi, herkesin bilmesi için onun hjärta'sının bir bildirisini kaleme alıyorum.

Herja'nın eşlere, yeminlere ya da aşka ilgisi yoktur. O kılıcına odaklanmış. Güzel. Yakın zamanda başka bir çocuğu paylaşmak gibi bir niyetim yok. Her zamanki gibi ağabeyine benzemek isteyen Valen, kalbini fethedecek kişiyi arıyormuşçasına gözlerini saray mensuplarına ve soylu kızlara diyor. Gece Prensi'nin henüz on iki yaşına bastığına dair hatırlatmalarımı duymaya hiç niyeti yoktu...

Gözlerimi sayfalardan kaldırdım ve sabahın solgun ışığına kırptım. Gözyaşları yumuşak yazıyı bulanıklaştırdı. Nedenini bilmiyordum.

Olay yeri çok derindi ama kimsenin beni görmemesi için dua ederek sırtımı kampa döndüm.

Hiç şansım yoktu.

"Okuduğun şey gözyaşlarına sebep oluyorsa çok kötü bir şey olmalı." Halvar bir ağaca yaslanmış, sırıtıyordu. Midem bulandı. Arkasında, ilk nöbetten dönen Tor ve Valen belirdi. Stieg, Mattis ve Frey bir sonraki nöbeti devralmak üzere ağaçların arasında kayboldular.

"Hayır," dedim. "Korkunç değil."

"Ne oldu?" Halvar kayanın üzerinde yanıma oturdu.

Ensemde hissetmeme rağmen Valen'in bakışlarından kaçındım. "Lilianna'nın günlüğü."

"Ah," dedi Halvar kıkırdayarak. "Sevgili prensimizle o sayfaları karıştırdığı için o kadar dalga geçtik, şimdi onların bizim için yazıldığını biliyoruz ve onlara yeni bir ilgi duyuyorum. Bugünkü giriş nedir?"

Tor suratını ekşitti ve Valen'den daha az konuştu. Yine de belki bilmek isterdi. "Güneş Prensi'nin eşini ne zaman seçtiğini okumuştum."

Halvar'ın sırıtışı seğirdi ve gözlerinin önünden bir gölge geçti. Birlikte dikkatle Tor'a baktık.

Sıkışmış, acı dolu bakışları gitmişti. Yüzü daha yumuşak, gözleri zift gibi karaydı. Dudaklarını yaladı ve bana doğru bir adım attı. "Görebilir miyim?"

Günlüğü ona uzattım ve birkaç eklemimi kırarak sayfayı taramasını izledim. Dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde kalbim hafifledi. Yorgun, mesafeli bir gülümsemeydi ama yine de oradaydı.

"Bunu hatırlıyorum," dedi ve başıyla teşekkür ederek bana geri verdi. Valen'in kolunu dürttü. "Ve derslerimizdeki her kıza bir prensi sevmeyi kaldırıp kaldıramayacağını sorduğunu hatırlıyorum."

Halvar, "Kimse ilgilenmeyince çok hayal kırıklığına uğradı," dedi.

Cıvıl cıvıl bir kahkaha atınca elimle ağzımı kapattım. Valen onlara ters ters baktı ama dudaklarının kasılmasından gülümsememek için kendini zor tuttuğunu tahmin ettim. Bu an çok gerçek, çok kolaydı. O kadar uzun süre duvarların ardında yaşamıştık ki, Gece Prensi'nin hâlâ Legion Grey olduğu zamanlarda hayatın nasıl olduğuna dair bir fikir edinmek beni tedirgin etmişti.

O an çok çabuk geçti.

"Dinlenmeye çalışmalısın," dedi Valen, gözlerini benden ayırmadan. "Yakında yola çıkacağız."

"Gece seyahat ettiğimizi sanıyordum?" Açıklama için Halvar'a baktım.

"Öyleydik," dedi. "Ta ki o kanayan kervanlardan birinin Ravenspire Kalesi'ne doğru gittiğini fark edene kadar. Çok yakındalar. Bir an önce harekete geçmeli ve bu mülteciler açıkta yolculuk etmeye kalkışmadan onlara ulaşmalıyız."

"Ne tür bir kervan?"

Halvar omuz silkti. "Muhtemelen yaklaşan yeminler için."

Yüzümü buruşturdum. Runa ve Calder abartılı bir yemin töreni yaratmak için bu toprakların hazinesini harcamıştı. Haftalardır tüm kasabalardan Ravenspire'a mal götürmek için arabalar ve at arabaları yola çıkmıştı.

Blood Wraith ve Guild of Shade'in birçok kişiye saldırdığını biliyordum.

"Geçmelerine izin mi vereceksin?" diye sordum.

"Başka bir yere odaklanmalıyız," dedi Valen. Bir adım uzaklaştı, sonra ifadesini yumuşattı. "Gerçekten dinlenmelisin."

Denedim ama uyku gelmeyi reddetti. Halvar ormanın derinliklerine doğru ilerlememiz gerektiğini işaret ettiğinde, yorgunluktan gözlerim yanıyordu.

Kıyıdaki vahşi, evcilleşmemiş kayalıklara yaklaştıkça rota patıkaya dair tüm ipuçlarını kaybetti. Kayalık, kayrak taşları ayaklarımızın altında kırılıyordu. Denizin temiz havası duyuları canlandırıyor. Ağaçlar seyrekleştirdi ve sivri koyları ve mağaraları olan siyah çakıllı kumsallara dönüştü.

İnsanların burada saklanması akıllıca ve tehlikeli. Bir yandan, Ravenspire Kalesi muhtemelen devriyelerini onları avlamak için riske atmayacaktır. Onları açlıktan öldüreceklerdi. Öte yandan, bu çıkıntılar garip gelgitler ve sert rüzgârlarla ünlüydü.

Halvar kurtarma ekibimizi durma noktasına getirdi. Boş kıyı şeridini tararken kaşları çatıldı. Burada bizi ölü ateşlerin dumanı ve deniz sisinden başka bir şey karşılamadı. Bir tedirginlik

kollarımın arkasına tırmandı. Yanımda duran Siv, bıçağını beline bağlayan ipi kopardı.

Kanım ısındı. Çok geç kalmıştık. Tek açıklaması buydu. Çoktan kaçmışlardı, ya da daha kötüsü. Ravenspire Kalesi onları yakalayabilirdi.

Her konuda yanılmışım.

Akıbetlerini düşünmekle işimiz bitmeden, çığlıklar ve haykırışlar arkadakileri pusuya düşürdü. Mağaraların karanlığından, eski püskü pelerinler ve şapkalar giymiş figürler fırladı. Bir sonraki nefeste biri bıçağını boğazıma dayadı. Zihnim, kurtulmak için kıvırmam ya da vurmam gereken yollarla dönüyordu.

Yanımdaki sesler ele veriyordu; Siv, Frey, Casper ve muhtemelen Mattis de benim gibi yakalanmıştı.

Sıcak nefesi boynumu tırmıkladı. "Kıpırdamadan dur ve-"

Beni tutan adam sözünü bitiremedi. Küçük, sabit ağızlı bir bıçak kulağımın dibinden ısıklık çalarak geçti. Adam küfretti ve darbeden kıl payı kurtuldu. İki nefes daha aldı ve haykırdı. Valen ve diğerleri pusudan kurtulup gölgelerin etrafını sardılar.

Gece Prensi'nin elinde bir bıçak daha vardı -bunu nereden bulduğunu bilmiyordum- ve eli boğazımda, bıçağı ensemden olan adama gözlerini dikti.

Valen, "Ellerini onun üzerinden çek," diye uyardı.

Adam beni canlı kalkan olarak kullanarak kamburunu çıkardı. "Yaklaşmayın yoksa onu keserim."

"Buna fırsatın olmayacak."

Bir ıslık sesi geceyi böldü. Bir deniz mağarasının ağzında, sert eklemlerden ve sanki kemiklerinin üzerine örtülmüş gibi gevşek bir deriden yapılmış bir adam gün batımına doğru adım attı. "Bu kadar yeter. Yanılmıyorsam bu ziyaretçiler Ravenspire'dan değil. Bakın, yanlarında Kjell'i de getirmişler."

Gözcü, Ulf'un bedeninin etrafından dolanıp ellerini kaldırdığında bizi esir alanların içinden rahat bir nefes geçti.

"Bizim için geldiler," dedi. "Crispin, bizim için geldiler."

Crispin -sanırım kemikli bir adam- sırttı. Elini sallayarak bıçağı boğazımdan çekti ve ardından mırıldanarak 'özür dilerim' dedi. Valen öne doğru sert bir adım attı ve beni yakalayan adam küfürler ederek çakıl taşlarının üzerinde debelendi.

"Iskaladın," diye fısıldadım yerdeki bıçağa bir bakış atarak.

Gece Prensi bileğimi kavradı ve beni geri çekti. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim. Yüzünde belli belirsiz bir sırtıtış belirdi. "Özlemiyorum."

"Buraya hoş geldiniz. Size borçluyuz," diye seslendi Crispin. Bize mağaralara doğru el salladı. "İçeri gelin ve Gece Halkı'nın yeni kralı için neler kazandığımızı görün."

BÖLÜM 17

--

GECE Prensi

MAĞARALAR NEMLİ VE SOĞUKTU ve titreyen insanlarla doluydu. Kimse uzun zamandır doğru düzgün beslenmemiştir ve çoğunun derisi eski dayaklardan dolayı çatlamış ya da yara içindeydi.

Onlara bakmamak için elimden geleni yaptım.

Crispin mülteciler için bir tür ihtiyar olmalıydı. Saçları inceydi ve şafak gibi ağarmıştı. Sakalı sakal bile sayılmazdı. Yamalı ve pürüzlüydü. Lekeli kumaşlar ayaklarını sarıyor, tabanlardaki deri parçalarını derme çatma botlarda tutuyordu. Ayaz geldiğinde, bu kıyafetlerle bizimle dönmezlerse buradakilerin çoğu hayatta kalamazdı.

"Bu taraftan," dedi Crispin, bizi bir mağaraya yönlendirerek.

Taşlar ve dip denizin püskürmesiyle kayganlaşmış ve ıslanmıştı ama ağız kısmı suya bakıyordu. Doğal ışık loşluğu dağıtıyor, dizlerine bağlanmış iki hırpalanmış Ravenspire muhafızını net bir şekilde görmeye yetiyordu.

Crispin bir parça delilikle sırttı. "Size yolculuğun buna değeceğini söylemiştik."

Ulf ve Frey birbirlerine mırıldandılar; Ulf bu acınası manzaradan memnundu. Frey daha tedirgin görünüyordu. Köşedeki hareketlilik dikkatimi Elise'e çekti. Yüz ifadesi aynı anda hem kızgın hem de kırgındı. Yanına gitme isteğime karşı koydum, çenemi sıktım ve arkamı döndüm. Ravenspire benim düşmanımdı. Onlar onundu ama aynı zamanda onun halkı olduklarını da unutamazdım.

Bu muhafızları tanıyor olabileceğini biliyordum.

Ari'nin planlarına devam ederse başına geleceklerden onu korumak istedim. Tanıdık yüzlerin ölümünü izleyecekti. Ya da bir zamanlar sevdiklerinin eline düşecekti. İçindeki iblis böyle bir aptal olduğu için onu lanetledi. Kendini bu duruma soktuğu için. Kan ve savaş çağrısı, sürgün edilen *Kvinna*'ya kayıtsız kalmam için bana yalvardı.

Ama daha büyük bir kısmı çatışmayı ortadan kaldırmak ve daha önce defalarca olduğu gibi içimde eriyene kadar ona dokunmak istiyordu.

Halvar kıkırdadı ve bağlı muhafızlara doğru bir adım attı. "Bu serserilerle ne yapmamız gerekiyor? Bir haftadır yemek yememiş gibi görünüyorlar."

"Aynen öyle," dedi Crispin.

"Onları aç mı bırakıyordun?" Elise iğrenerek sordu.

"Ya biz ya onlar," dedi Crispin ve muhafızlardan birine doğru bir adım attı. "Özgür olmak istiyorlar, yiyecek istiyorlar daha doğru, bu yüzden

konusmaya ve sahte kralın planlarından vazgeçmeye hazır olduklarını söylediler."

Halvar belinden eğilerek bir kuzgunun gözleriyle buluştu. Muhafızın yüzü çatlamış ve kabuk bağlamıştı. Gözlerinin kenarları kırmızıydı ve kusmuk kokuyordu.

"Kolayca yalan söyleyebilirler."

"Olmayacak," diye mırıldandı muhafız. Öteki Dünya adamın birkaç santim uzağındaydı şüphesiz.

"O kadar aç mısın?"

Muhafız gözlerini kapattı. Nefesleri sert ve z o r geliyordu. "Biz... planları biliyoruz."

"Ama sürünerek kampınıza dönebilir ve hakkımızda bildiklerinizi anlatabilirsiniz."

"Tepeyi aşamazlar," dedi Elise ve kaşlarını çattı.

"Kadın bu piçlere sempati duyuyor mu?" Crispin Tor'a fısıldadı. O fısıldadığını sanıyordu ama hepimiz duyduk.

Elise bakışlarını daralttı. "İnsanlığa sempati duyuyorum."

"Ravenspire Kalesi'nin yapacağından daha azı değil. Yaptıkları şey," dedim daha iyi düşünmeden.

Elise bakışlarını bana dikti, kimseye duymadığı acı gözlerinin parlayan mavisinde gizliydi. "Bağışlayın beni," dedi öfkeyle titreyerek. "Ama Ravenspire Kalesi gibi olmak istemiyorum."

Crispin homurdandı. "O zaman savaş gibi şeylerden uzak durmalısın, *de h n*. Ortalık karışabilir."

Muhafızlardan biri öksürmeye başladı. Ses maĒarada yankılandı. Elise hepimizi görmezden gelerek çenesini kaldırdı ve ona doĒru gitti. Cildini ve nabzını kontrol ettikten sonra Crispin'le yüzleşti. "En azından onlara biraz temiz su getirebilirsin. Konuşmalarını istiyorsan o zaman kanayan aĒızlarını ıslat."

Crispin kızardı ama kızgınlıktan deĒil, daha önce fark etmediĒi için utandıĒından. Mülteci arkadaşlarından birine baktı ve başını salladı.  ocuĒun bir kova ve kaşıkla dönmesi birkaç dakika sürdü. Elise kovayı aldı ve kuzgunların aĒzına dikkatlice su doldurdu.

Biri  Ē rd  ve neredeyse boş midesini kusuyordu. Tüm saĒduyuma raĒmen onun yanına gittim ve kařıĒı aldım. Bu an çok tanıdıktı. " ok hızlı gidiyorsun," dedim alçak sesle.

Her iki muhafıza da kaşıkla az miktarda su i irirken dikkatini ellerime yöneltti. Parmaklarını kucaĒında sıktı ve fısıldadı, "Sanki deneyimliymişsin gibi söylüyorsun."

Durakladım. Karanlık anılar nefesimi kesti. A lıĒın beni içten dışa kemirdiĒi geceler. SusuzluĒun konuşamayana kadar yaktıĒı geceler.

"  nk  tecr belisin," dedi daha çok kendi kendine. Gözleri kayalık maĒara zeminine düştü, yumuşak yüz hatlarına sefil bir acı ifadesi kazınmıştı.

Ne düşünüyordu acaba? Sormak istedim ama yüzümü çevirdim, onun yerine dışarı çıkmasını engelledim. Ben bitirdim kaşıklamayı iki daha

Muhafızlar için yutkunduktan sonra ayağa kalktı. "Calder ne planlıyor?"

Kuzgunlardan biri, en güçlüsü, gözlerini kaldırdı ve beni içine aldı. "Ben bir şey söylemeden önce kız kardeşimin hayatını bağışla."

Kardeşin mi? İkinci kuzgun eğildi. O kadar kalın kürklerle bağlanmıştı ki, saçları yüzüne keçeleşmişti, kadın olduğunu hiç düşünmemiştim. Gözleri şişmişti; parmakları sanki birden fazla kez kırılmış gibi morarmıştı.

Crispin sanki soracağımı biliyormuş gibi aceleyle, "Biz yapmadık," dedi. "Uçurumdan kıyıya doğru düştüler. Biz de onları böyle yakaladık."

"Uçurumdan mı düştüler?" Tor bastırdı.

Crispin şiddetle başını salladı. "Gece çöktüğünde, taşın nemli ve karanlık olması nedeniyle görmek zorlaşıyor. Bu kuzgunların aptal olduğunu düşünmediğim anlamına gelmiyor ama sanırım çok yaklaşan herhangi biri yuvarlanabilirdi."

İki bitkin muhafızla tekrar yüzleştim. "Siz konuşursunuz, o bakım alır."

"Söz veremezsin Wraith," diye homurdandı Ulf. "Burada yetkili sen değilsin."

"Ama ben öyleyim koca ayı," diye karşılık verdi Halvar. "Eğer birinden bilgi almak istiyorsan, bunu Kanlı Hayalet yapabilir."

Tek dizimin üzerine çöktüğümde kuzgunun gözleri büyüdü.

"Blood Wraith." Sözleri nefes nefese bir fısıltı halinde geldi. "Tüm tanrılar."

"Adın ne senin?"

"Brant. O Kari," diye boğuk bir sesle

konuştı. "Birliğinizin geri kalanı

nerede?"

Brant dizlerinin üzerinde süründü ve yüzünü buruşturdu. "Biz... ayrıldık. Devriyemiz güney kıyılarını ve kasabaları ele geçirdi."

"Ayrılmışlar. Pek olası görünmüyor."

Kuzgun bizden uzağa baktı. Burun delikleri alevlendi.

"Yalan söylemenin sana bir faydası olmaz," dedi Elise. Bana bilmiş bir bakış attı. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyordu - Junius'un yeteneğini kullanabilirdik ama bilmelerine gerek yoktu. Elise boğazını temizledi ve sanki yalanların tadını alma yeteneği varmış gibi daha sert bastırdı. "Dürüst davranmıyorsun ve bir süredir seyahat ediyoruz. Öfkelerimiz kısa ve sabrımız tükeniyor."

Göğsümde bir parça gurur yandı. *Zeki Kvinna*. Gerçek olmayan şeylerin işaretlerini buradaki herhangi bir savaşçı kadar iyi biliyordu. O her zaman diğer Timorlu soylulardan farklı olmuştu ve ne kadar denesem de ona doyamamıştım. Geçmiş dönemlere ait anılarım vardı ve Eski Etta'nın soyluları arasında bile beni Elise Lysander gibi heyecanlandıran, bana meydan okuyan, beni zincirleyen bir kadınla karşılaştığımı hatırlamıyordum.

Brant endişesini kız kardeşine yöneltti. "Birliğimizdeki yüzbaşılardan biri... ben... onu Kari'yi zorlarken yakaladım. Ben... Ben ona saldırdım."

Brant'ın anlattıkları bir öksürük nöbetinin içinde kaybolunca Halvar, "Su," diye emretti.

Junius öne çıkıp kuzgunun dudaklarını ıslatan kişi oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Devam etmesi için yanağına dokundum. "Memurunuza mı saldırdınız? Bu bir ölüm cezasıdır."

"Bir kız kardeşin var mı, Wraith? Belki bir erkek kardeşin?"

Elise dudaklarını büzerek istemeden de olsa keskin bir nefes aldı. Sıcak çelik göğsümü deldi, kazdı ve oydu.

"Ben yaptım."

Brant başını salladı. "O zaman bilirsin. Kanayan bir kral da olabilirdi ve ben onu parçalara ayırırdım. Timoralı kadınların savaşçı olarak hizmet etmesi nadirdir, genellikle alay edilir, tecavüze uğrar ve hatta öldürülürler. Ama başka kimsemiz yoktu, ben katıldıktan sonra onun gidebileceği hiçbir yer yoktu. Gücünü kanıtladı ve benimle kalması şartıyla kabul edildi. Benim sorumluluğum olarak. Onu bağışlayın, ben de konuşayım."

Ona inandım. Herja'yı ve annemi koruyamamanın acısı hâlâ içimdeydi. Onları kurtarmak için yapabileceğim, yapmam gereken onca şeyle ilgili sayısız kâbus beynime kazınmıştı.

"Yaşayacağına söz veriyorum. Sen ne bilirsin ki?"

Brant yatışmış ya da belki de tartışamayacak kadar yorgun görünüyordu. Boğazını temizledi ve yavaşça konuştu. "Kral - Calder- Gece Halkı'nı avlıyor. Kanlarının... Timoran halkı tarafından kullanılacak iksirler, zehirler ve büyüler yaratabileceğine inanıyor. Onları silah olarak kullanmak istiyor. Şimdiden onları zehirledi bile.

Gece Halkı. Onları karanlık, sapkın bir öfkeyle manipüle etti, sonra da kendisine hizmet edemeyecek kadar zayıf olanların kanını emdi. Çalışmak ve deney yapmak için kanlarını alıyor."

"Bu imkânsız," dedim.

"Öyle mi?" Brant alay etti. "Ben gördüm. Onlara hizmet eden Gece Halkı var. Güçlü olanlar. Şimdiden dünyayı öfke gibi büyüten, bazıları zehirleyebilen garip iksirler yaratmayı başardılar."

"Gece Halkını nasıl manipüle ediyorlar?"

Brant birkaç nefes için gözlerini kapattı. "Bu garip bir öfke. Gece Halkı'ndan değil, en azından ben öyle düşünmüyorum. Kalede yaşayan bir cadı var. Onun türünün her arzuyu, her dileği yerine getirebileceğine dair hikâyeler var. Tek yapması gereken yazmak ve kader yolunu değiştirecek. Hatta Gece Halkı'nın sadakatini bile değiştirir."

Elise'in eli omzuma dayandığında kaskatı kesildim. Gözleri dehşete benzer bir şekilde açılmıştı.

"Calista," diye fısıldadı. "Büyücü kadın."

Yüzümden kan çekildi. Daha fazla Gece Halkı'nı mı lanetliyorlardı?

"Ne büyücüsü?" Ulf öne doğru itti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Elise sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. "Kraliçe Annika'nın bir cadısı vardı, ona öyle derdi. Kader hikayeleri yazabiliyordu."

Brant gülümsemeye çalıştı. "Evet. Evet, bu duyduklarımıza benziyor. Anladığım kadarıyla Ravenspire Kalesi başından beri bu cadıları saklıyor. Kim bilir kaç tane var."

Bir. Elise bana baktı. İkimiz de bir tane olduğunu biliyorduk. Diğerleri, beni lanetleyen kişi çoktan ölmüştü. Ama biri kalmıştı, onların emirlerini yerine getirmeye zorlanmıştı. Yine de kız beni garip bir şekilde kurtardı. Beni Kara Mezar'a çağırarak bir masal yazdı. Ama Öteki Dünya'yla karşılaşmadan önce onlara karşı ne kadar savaşabilirdi?

"Gece Halkı'nı avlamaktan daha fazlası," diye devam etti Brant, "her birime yeni kraliçenin kız kardeşini bulma emri verildi."

Mağarayı gergin bir sarsıntı kapladı. Ayaklar taşa sürtündü. Nefret duyularımı tıkadı. Elise'e dokunmaya kalkarsa çocuk kralı öldürmekten büyük zevk alırdım.

"Onu neden istiyorlar?" Sesim sert ve tamamen Wraith'e aitti.

Brant omuz silkti. "Cadıları onun öldürülemeyeceğini ya da ona ihtiyaç olduğunu söyledi. Bir şeyler. Her şeyi bilmiyorum. Tek bildiğim onu bulup götürmemiz gerektiği. Canlı olarak."

Yani kader cadısı hâlâ bir şekilde Elise'i koruyordu. Çok cesurca. Runa ve Calder'ın planları ne olursa olsun, onları mahvedeceğimizden hiç şüphem yok.

Ayağa kalktım ve Crispin'e baktım. "Söz verdiğiniz gibi yararlı bir şey sağladınız. Şimdi pazarlıklarını yerine getirdiler. Onları serbest bırak ve biraz kanlı yiyecek getir."

"Sen kim oluyorsun da emir veriyorsun?" Ulf dedi ki. "Kral Ari'yle zar zor konuşuyorsun, şimdi de her emrini yerine getirmemizi istiyorsun."

"Kapa çeneni ayı," dedi Halvar küçümseyerek.

"Bağlandınız," dedi Ulf. "Hepiniz. Frey ve ben kraliyet tarafından atanmış muhafızlarız. Söylediklerimiz kralımız içindir. Daha tarafınızı bile seçmediniz. Kuzgunları beslememize gerek yok."

"Onlar kaçak," dedi Elise. "Birimlerine geri dönmeyecekler."

"Umurumda değil," dedi Ulf. "Onlar düşman."

"Savaşın bile bir adabı vardır," dedi Halvar, sesi babasına çok benziyordu. "Kralınız bir avuç Gece Halkı'nı zincire vurdu diye sizlanıp durmayı bırakın. Bizi siz besliyorsunuz, isterseniz kuzgunlara esirinizmiş gibi davranın. Ben bunu oldukça katlanılabilir buldum. Sizin tarafınıza geçebilirler."

"Onları istemiyorum," diye homurdandı Ulf.

Frey muhafız arkadaşını arkasından iterek, "Yeter," dedi. "Ari adil bir kraldır. Düşmanlarına karşı bile. Onları bu lanet su birikintisinden çıkarın ve yiyecek ne varsa onlara verin."

"Fazla bir şey değil," dedi Crispin.

"Ruskig'den hepiniz için birkaç erzak getirdik," dedi Siv.

Crispin başıyla onayladı ve mülteciler öne çıkıp iki kuzgunun deri bağlarını kesti. Kız kardeşi öne doğru yığıldığında Brant güçsüz bir halde aceleyle Kari'nin yanına gitti. Kari'nin saçlarını yüzünden çekince kadınlığı ortaya çıktı.

Zayıftı, burnunun üzerinde bir tutam çil vardı ve uzun kirpikleri vardı.

Halvar onu kollarının arasına aldı. Başı arkaya düşmeden önce gözleri fıldır fıldır açıldı. Frey ve Mattis, Brant'in mağaradan sendeleyerek çıkmasına yardım ettiler ve geri kalanımızı sessizlik içinde bıraktılar.

Birkaç dakika sonra Crispin ellerini çırttı. "Sanırım gitmeye hazırlanmalıyız."

Takip etmek istediğimde Ulf parmağını yüzüme doğru itti. "Kendine dikkat et Wraith. O karanlık kafanın içinde planların var ve ben sana güvenmiyorum."

"Aynı şekilde." Hınzırca sıırttım, muhafızın bağırsaklarını deşme arzusu mantığımı bastırdı.

Ulf hışımla çıktı. Junius dirseğime dokundu, gözlerinin arası endişeyle çatılmıştı. "Öfkesinin tadı ekşi."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

Başını iki yana salladı. "Henüz emin değilim. Ama bu genellikle yakında ona olan güvenimi kaybedeceğim anlamına gelir. Onu gözümün önünde tutacağım."

Ben de öyle.

Diğerleri ana mağaraya süzüldü. Elise bakışlarımdan kaçarak kayaların üzerinde sendeledi.

Bir şeyler söyle. Ondan bahsedilmişti, kız kardeşinin planının bir parçasıydı ve bir tür düşüncüyü hak ediyordu. Başka kimse tek kelime etmemişti.

Onunla konuşmaya, onu itip kaktığımı bir anlığına unutmaya ihtiyacım vardı. İntikamı ve kanı unutmak ve anları hatırlamak

gizlice girdiğimizde, dünyada her şey yolundaydı.

"Kuzenin seni bulamayacak." Boş sözler ve yarı yarıya söylemem gereken şeyler değil.

Elise durakladı, gözleri parlak ve çok canlıydı. Çok yakın.

"Olabilir." Bir adım daha yaklaştım. "Hayır, yapmayacak."

"Eğer o-" Tereddüt etti, sinirlerini dudağına gömdü. "O zaman beni almadan önce öldür."

"Elise-"

"Ben kuzgunlara bakmaya gidiyorum," diye araya girdi. "Onların hayatlarını kurtarmak için üzerinize düşeni yaptığınız için teşekkür ederim. Timorluları bu kadar hor görürken bunun kolay olmadığına eminim."

Gitti. Tek kelime etmeden. Bir bakış bile atmadan. Genellikle bana özlemle, öfkeyle ya da hayal kırıklığıyla bakardı. Bunlardan herhangi birini *hiçbir şeye değişmem*.

Neden şaşırmıştım? Beni hayatından çıkarmasını istememiş miydim? Başarmıştım ve artık intikamcı bir prensle bağlantısı olmadığı için daha güvende olacaktı.

O zaman neden boş bakışları kalbime inen bir yumruk gibi acıtiyordu?

BÖLÜM 18

--

Haydut Prenses

Deniz mağaralarında fazla kalmadık. Biraz dinlenme, yarım sert ballı ekmek ve biraz sulandırılmış şarap ve Halvar Ruskig'e gitmemiz için ısrar etti.

Mültecilerle birlikte yolculuk daha yavaş olacaktı ve kullandığımız yollarda stratejik davranmamız gerekecekti. Daha önce kayalık yollardan şikâyet ettiysek de, bunlar öfke ocaklarına yakın bataklık ve bataklıklardaki çamur ve kaygan çamurla kıyaslanamazdı. Bize fazladan bir gün kazandıracak ve bizi Ravenspire Kalesi'nin arkasına götürecek bir rota izleyecektik.

Ulf, Halvar'a birden fazla kez aptal olduğunu ve muhtemelen bizi böyle yollara sürüklediği için ölmemizi dilediğini söylemişti.

Mağaralardan ayrıldıktan sonraki sabah, grubumuzdaki birden fazla kişi ona inanmıştı. Hatta bazıları Halvar ve Kan Hayaletleri'nin bize karşı komplo kurduğunu ve kuzgunların temizlemesi için bizi kalenin yakınlarında terk edeceklerini mırıldandı.

Homurdanmalarından bıkmıştım ama Valen'in yanında durmak da istemiyordum. Hem sinir bozucu hem de güzeldi.

hiçbiri tarafından rahatsız edilmek istemiyordu.

Adımlarım yavaşladı, ta ki Brant'in dün gece bilinci yerine gelen ve sonra tekrar sıkıntılı bir uykuya dalan kız kardeşini taşıyan arabanın arkasında bileklerinden bağlı olduğu sıranın arkasına gelene kadar.

Brant'in yüzü temizdi ve sakalları ter ve kalıntılardan arındırılmıştı. Benden çok büyük değildi, belki birkaç yaş büyüktü. Yakışıklıydı, keskin buz gibi gözleri vardı ve omuzlarında sanki dünya sırtını ezmiş gibi bir kavis vardı.

Bir çakıl taşına tekme attım. Arabanın tekerleğine çarptı. Brant onu takip etti, sonra bakışlarını bana doğru kaldırıp profilimi inceledi.

"Sen Timorlusun," dedi kısık bir sesle.

"Öyleyim."

Ağzının köşesi seğirdi. "Tahmin etmem gerekirse, herhangi bir Timorlu olmadığınızı söyleyebilirim."

"Ben hiç kimseyim."

Kıkırdadı. "Evet ve ben ölüme sürüklenmiyorum."

"Değilsin," dedim.

"Gerçekten mi? Blood Wraith öyle dedi diye mi? Kendisi de bir katil; onun sözlerine pek itibar etmem, *Kvinna*." Ben irkildim ve Brant alay etti. "Dediğim gibi, herhangi bir Timorlu değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Ravenspire'in seni aradığından bahsettiğimde tepki gösterdin. Halkınızın yarısı da öyle. O zaman fark edemeyecek kadar kafam karıştı ama

Belli ki sen de onların arasındasın. Neden ailenden uzaklaştın?"

"Çünkü kız kardeşim ve Calder masum insanları katletmeye hazırlanıyorlar. Bir darbe ile tahtı çaldılar. Bu topraklar onları seçmedi." Saç örgümü çekiştirdim ve iç çektim. "Bu topraklar benim soyumdan kimseyi seçmedi."

"Haince konuşuyorsun, *Kvinna*," dedi. Tehditkâr değil, daha çok şakacıydı, sanki daha azını söylemeyeceğimi bekliyormuş gibiydi.

Ona sinsi bir sırıtış attım. "Katılmıyor musun?"

"Hayır," dedi Brant. Kari uykusunda titrediğinde arabanın kenarından baktı. "Hayır, aynı fikirde değilim. Timorlular yağmacıdır. Atalarımız çoğu şeyi çaldı, biz de onları elimizde tutmak için savaştık."

"Ya zorunda olmasaydık? Yani savaşmak. Ya hepimiz birlik olabilseydik? Kral Arvad ve Kraliçe Lilianna'nın yapmaya çalıştığı şey buydu."

"Gece Halkı Kralı mı?"

"Kraliçesi Timoralıydı."

Brant bana kaşlarını kaldırarak baktı. Bir süre sonra başını salladı. "Haklısın. Neredeyse unutuyordum ama bize buz diyarının sihirle nasıl birleştiğinin hikâyesini anlatan bir amma vardı. Amma Pjoke her zaman Kari'yi romantik hikâyelerle şımartır ve onların birleşmesi üzerine tanrıların onaylarını göstermek için gökyüzünü böldüklerini ve yeryüzünü salladıklarını söylerdi." Kıkırdadı ve gökyüzüne baktı. "Barışın mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Calder'in kazandığı gücü bilemezsiniz. Desteği var

Bazıları doğu krallıklarından, bazıları da batı krallıklarından. Gece Halkını kendisine hizmet etmeleri için yönlendiriyor."

Midem ekşidi. Şüphesiz Calder, Valen'in bile karşı koymakta zorlanacağı müthiş bir ordu toplayacaktı. Keşke Ari onu bağlarından kurtarabilseydi. Keşke Gece Prensi bu kadar inatçı olmayı bırakıp onun yerini alsa.

Onunla ilgili düşüncelerimden sıyrıldım. Şimdi olmaz. Henüz değil. Temkinli bir sırtışla, Brant'le omuz omuza durmak için yanından geçtim. "İyi misin? Dinlenmeye ihtiyacın var mı? Dinlenirsen Halvar seni dinler."

"Liderlik eden o mu?" Brant ayağı kalın, pis bir çamur çukuruna gömüldüğünde küfretmeden önce sordu.

"Evet, Gölge Loncası'ndan."

"Bir başka sürpriz. Blood Wraith ve loncasının insanlığı var."

"Öyle."

Brant uzun bir iç geçirdi. "Ben iyiyim. Ve bu Shade, bu Halvar, Kari'yi birkaç kez sordu. Hatta bazı yaralarının enfeksiyon kapmasını önlemek için şifalı bitkiler hakkında bir şeyler bilen yaşlı bir kadın bile buldu."

Kalbim ısındı. Halvar iyi bir adamdı. Hepsi öyleydi. Basitçe... kaybolmuş.

"Onlar tutsak mı?" Brant sordu.

"Durum biraz karışık," dedim. "Kanlı Hayalet Ravenspire'a karşı tek başına savaşmak istiyor ve Kral Ari onu müttefik olarak istiyor. Öfke kullanmaları yasak ama mültecileri bulmalarına yardım etmeleri için izin verildi."

Ari'nin Valen'in önüne attığı yem olduğumu ona söylemeye gerek görmedim. Bu sadece daha fazla soru çekti.

Brant boynundaki ağırları gererek homurdandı. "Blood Wraith gibi adamları anlamadığıma karar verdim."

"Denemesem daha iyi," dedim sırtarak.

Bir düdük sesi durmamızı işaret etti. Lyx'in çıkıntılarına ve kraliyet kasabalarına bu kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim.

"Şimdi işin eğlenceli kısmı geliyor," diye mırıldandı Brant.

Halvar ve Tor bir sonraki hamlemizle ilgili talimatlar vererek sırayı takip ederken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Lilianna'nın yazısını okuduğundan beri yüzü hafifçe parlayan Tor yanımızda durdu.

"Eski mezarların arasından geçen arka yollara çıkmak üzereyiz." Tor bana bilmiş bir bakış attı.

Kara Mezar. Nefesimi bıraktığımda titriyordu. Valen Ferus'un öldüğü ve sonra yeniden doğduğu yerden geçecektik.

Tor'un koluna dokundum ve sesimi alçalttım. "O... iyi mi?"

Çenesi irkildi. "Hayatta kalıyor. Her zamanki gibi. Gözlerini açık tut, Elise. Buraya güvenmiyorum."

Hançerimi çıkardım ve Brant'e baktım. "Sana güveniyorum."

Deri bantlar çözüldüğünde rahatlayarak inledi ve şişmiş bileklerini ovuşturdu. Mattis'in Ari'nin erzağından aldığı sustalıyı ona uzattım. Kuzgunun yüzündeki rahatlamayı görmek için değerdı.

Kara Mezar'ın arazisi pek değışmemiştı. Çamurla kaplı tepecikler ve uzun otlar dümdüz ilerliyordu. Alanın her iki köşesinde de kalın ayvane sarmaşıkları bulunuyordu. Çalılardan oluşan duvarların arasında, tüm büyülü alanı büyük bir meydana dönüştüren acınası, tahrif edilmiş kuleler vardı. Ortadaki tümsekler ve patikalar, kuzgunların bu kulelerin tepelerine tüneyip alanı oklarıyla doldurması durumunda bir ölüm bölgesi. Ya da, tanrılar adına, eğer o gölge muhafızları geri dönerse.

Kara Mezar'a oyulmuş bir mehtap. Mehtabın etrafında Lysander soyunun armaları vardı. Ürperdim. Ailemizin rünlerini ve sembollerini açıkta görmek rahatsız ediciydi. Daha önce orada değillerdi. Runa buraya mı gelmişti? Calder ne yaptığımı biliyor muydu? Lanet olsun! Valen'i biliyorlar mıydı?

Hayaletli tepelerden yuvarlak çimen mezar odalarına döndüm. Odaların etrafında tanrıların yeni totemleri ve totemlerin etrafında da başları olan sivri uçlar vardı. Sıradan kafalar değil, kuzgunlar.

Midem, öğürmemek için ağzımı kapattığım kadar sertleşti. İlk aklıma gelenin Valen olmasından biraz utandım. Bunu o mu yaptı? Beni dışarı itmişti çünkü

Ravenspire muhafızlar gönderiyordu. Yoksa bunlar yeni krallarını hayal kırıklığına uğratan zavallı savaşçıların kuşkuları mıydı?

Sorma şansım oldu. Valen, sık çalıların arasından geçip Kara Mezar'a doğru ilerleyen temkinli insan kuyruğunun arasından kendine yol açtı. Gözleri karanlık ve kederliydi. Kırmızı maskesi bir kez daha burnunu ve çenesini örtüyordu.

Yanımda öne doğru döndü ve hiçbir şey söylemeden yürüdü.

Hızımı yavaşlattım. Elbette Gece Prensi de öyle. Brant ve at arabası on adım ilerideyken, gözlerim kısılmış bir halde onunla yüzleştim. "Buradaki katliamın arkasında sen mi varsın?"

Verdiği duraksama beni tedirgin etti, ama bir süre sonra Valen eğildi ve "Hayır. Ama bedenlerinden üzücü bir şekilde ayrılan dostlarımız için sizinle birlikte geçeceğim" dedi.

"Oh, şimdi çok önemsiyorsun." Belki küçüktü ama çılgılık atabilecek kadar öfkeliydim. Kelimeler kendi iradeleriyle geldi.

Beni daha da sinirlendirmek için Valen kıkırdadı. "Beni özlediğini söyleme şeklin bu mu?"

O Gece Prensi'ydi. Ettan tahtının varisiydi. Lanetlendi, kullanıldı, dövüldü, aç bırakıldı. Bana yalan söyledi. Ama her zaman o esprili, kibirli, çileden çıkaran dili, isteğim dışında gülümsememe neden olurdu.

"Yokluğunu pek fark etmedim." Gözlerinin kenarları kırıştı. Keşke sırtışını kendi gözlerimle görebilseydim. Ben arkamı dönerken iki dar kılıcını çekti. "Görüyorum ki Wraithlere silah konusunda güvenmişler. Senin için ne gurur verici bir şey."

"Oh, hayır, *Kvinna*. Burada bana güven yok. Onları ben çaldım."

Valen beni ileriye doğru yönlendirdi, bir ayvanın dalını tutuyordu, bir çiçeği incelerken gözlerinde özlem dolu bir bakış vardı.

"Neden aile armamın burada olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Valen. "Ama bu ya kız kardeşinin buranın ne anlama geldiğini bildiğine ve senin geri dönmeni beklediğine dair bir alay ya da daha basit ve Calder bu toprakları müstakbel kraliçesine hediye etti."

"Umalım da ikinci seçenek olsun," dedim.

Valen çenesini eğdi. "Umalım da öyle olsun."

Gece Prensi'nin gergin olduğunu bilmek pek yardımcı olmuyordu. Bunu hafif tonlara ve rahat bir konuşmaya gömdü ama Valen'in bakışları alanı taramayı bırakmamıştı. Dikkatli bir şekilde ay fanusundan geçtik. Sınırın kenarında Brant'in sırtına çarptım. Kuzgun mehtap çitini geçmemişti ve Kara Mezar'ın genişliğine bakıyordu.

"Brant?"

"Burası kan getiriyor," diye fısıldadı. "Destanları inceledim. Burası lanetli."

Valen ve ben birbirimize baktık. Kuzgunun ne bu toprakların sırlarından ne de ne kadar haklı olduğundan haberi vardı.

"Sanırım bir zamanlar lanetliydi," diye denedim, "ama şimdi mezarlıktan başka bir şey değil."

"Hayır," dedi Brant. "Bu toprakta bir şey var. Bunu biliyorum. Kral Calder buraya bir şeyler yaptı. Kan istiyor." "Sen ne biliyorsun ki?" Valen sertçe sordu.

"Hiçbir şey, sadece burası insanları tuzağa düşürüyor ve Ravenspire Kalesi kısa bir süre önce buraya geldi. Burada bir şey yaptılar, bundan eminim. *Hissediyorum*."

"Brant," dedim, onu ileriye doğru itmeye çalışırken yatıştırmaya çalıştım. Zihin sersemletme diye bir şey duymuştum ve Brant bir kuzgun olsa bile büyük bir sınavdan geçmişti. Hata yok, zihni dönüyor olmalıydı. "Yavaş gidelim. Bak, Kari arabada ve mezara girdiler. Hiçbir şey olmadı."

"İçgüdüsel bir his diyelim."

"Belki de içinde biraz Gece Halkı vardır," dedi Valen, elindeki kılıcı yuvarlayarak.

Valen muhafızla alay ediyordu ama Brant başını salladı, sesi düzdü. "Sanırım öyle. Her zaman başkalarının hissetmediği şeyleri hissettim, bir tür durumlarda ne yapacağımı bilmek ya da kötü şeylerin ne zaman olacağını bilmek gibi. Ve kötü şeyler olacak."

Tenim karıncalandı. Saklamaya çalıştı ama Valen sertleşti. İkinci kılıcını nasıl çıkardığını kaçırmadım.

"*Kvinna*," dedi Brant. "Kendine iyi bak."

Hiçbir şey söylemedim. Brant'ın bana bakışı, sanki bu yerle olan bağlantımı biliyormuş gibi, sinir bozucuydu. Gardiyan gözlerini kapadı ve açık alana doğru adım attı.

Hiçbir şey olmadı.

"Aklını kaçırıyor," diye mırıldandı Valen.

Belki de. Akıl sersemliğinin yerleşmiş olması mümkündü. Ama kollarımda bir ürperti vardı. Brant'ın uyarısı, içgüdülerinin tipik olmadığını itiraf etmesi beni germişti.

"Hazır mısın?" Valen

sordu. "Sen hazır

mısın?"

Gözlerini ileriye dikti. "Hayır, ama başka ne seçeneğimiz var ki?"

Nedenini bilmiyordum ama dürüst cevabı kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Eğer Gece Prensi tereddüt ettiyse -belki de biraz korkudan- o zaman belki de o kadar da korkak değildim. Valen elini uzattı. Tuttum, sıkıca tuttum.

Birlikte bir kez daha Kara Mezar'ın topraklarına geçtik.

Yıldızlar tepemde parıldıyor; esinti saçlarımı okşuyordu.

Hiçbir şey değişmedi.

Bu kadar aptal olduğum ve bu kadar korktuğum için utanarak gergin bir şekilde kıkırdadım. Lanet kalkmıştı. Brant'e de söylediğim gibi, burası artık bir mezarlıktan başka bir şey değildi.

İki adım daha attı ve yer titredi. Valen durdu. Elimi sıkıca kavradı. Esinti azalırken bedenim hareketsiz kaldı. Siyah yıldızların üzerini örttü.

Çığlık atamıyordum, hareket edemiyordum.

Gölgelerden oluşan duvar tek tek görüntülere dönüştü. Ateşli kılıçların altın parıltısı karanlığa karşı yandı.

Öfke muhafızları çığlık attı. E t r a f ı m ı z ı sardılar. Sonra saldırdılar.

BÖLÜM 19

--

GECE Prensi

Muhafızlar çok çabuk geldiler. Bıçağımı kaldırıp birinin karanlık taşlığını deşmeye vakit bulamadan bir diğeri arkamızdaydı. Elise bıçağını çıkarmak için çabaladı, kabzası deri kılıfına takılmıştı. Sırtı bana dönük olacak şekilde manevra yaptım ve muhafızları ona yaklaşmadan kestim.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı marangoz kılıklı salak. Mattis aklımızı kaçırmışız gibi bize baktı.

"Neye benziyor bu?" Ben de hırladım. "Bir bıçak al ve onlarla savaş."

"Kiminle savaşayım?"

Tanrılar aşkına, Mattis ve onun sürekli sorularıyla uğraşacak zaman yoktu. Elise arkamda doğruldu, silah nihayet elindeydi ve öfkeli bir muhafız kalbine doğru uçtuğunda bir öfke çılgılığı attı.

"Çok fazla var!" diye bağırdı.

Nefesimin altında küfrettim. Gölgeleer benimle savaştı. O lanetli ateşli kılıçlar yüzüme sefil bir sıcaklık çizdi. Ama bir an sonra muhafızların gerçekte kimi istedikleri anlaşıldı. İçim soğuk bir dehşet içinde kıvrıldı. Elise. Saldırılarını ona yöneltmişlerdi.

Bağlantıyı kurduğumda her şeyden daha netti. Bir şekilde bu piçler tüm dikkatlerini ona yöneltmişlerdi. Ben sadece onlara engel oluyordum.

Savurduk ve sapladık. Bazı mülteciler aklımızı kaçırmışız gibi bize bakıyordu. İçimizdeki yaratığın karanlık kalıntıları, bakmayı bırakıp bize yardım etmeleri için boğazlarını kesmek istiyordu.

Tor ve Halvar kılıçlarını kaldırarak bize doğru koşmaya başladı. "Ne oldu?" Tor bağırdı. "Ne oldu?"

"Ne..." Bir muhafıza vurduğum darbeyle homurdandım. Vuruşumla birlikte soğuk bir sise dönüştüğünde uhrevi bir çığlık kanımı titretti.

Tor ve Halvar'ın elinde silahlar vardı. En az yirmi adım uzakta duruyorlardı ama nereye saldıracaklarını bilmiyormuş gibi davranıyorlardı.

"Onları görmüyor musun?" Bağırdım. Kestik. Kaç. Vur. Elise arkamdan çığlık attı. Hançerini bir muhafıza sapladı ve eğer bir boğazı olsaydı, parçalanırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Halvar. Stieg, Casper ve Junie de aynı şaşkınlıkla onlara katılmıştı.

"Lanet olası muhafızlar!"

Tor kılıcını amaçsızca sallayarak yaklaştı. Şans eseri bir muhafızı vurdu. "Bize nerede olduklarını söyle! Neden onları göremiyoruz?"

"Onlar..." Soluklaştım ve kanatlarımdan gelen iki muhafıza odaklandım. Her iki kılıç da elimde yanıyordu. Ari'ye lanet ettim. Öfke bu gölgeleri katledecekti, hiç şüphesiz ve bir kralın aptallığı ve onun sefil bağları beni bizi korumaktan alıkoyuyordu. *Onu* korumama.

"Her yerdeler!" Elise bitirdi.

Tor ve Halvar devreye girdi. Diğerleri de öyle. Junie gözlerini kapattı. Ama bir süre sonra muhafızlara dönmeye ve neredeyse mükemmel bir nişanla saldırmaya başladı. Onların *tadına* bakabilir miydi?

Frey ve Ulf şaşkınlıkla bize baktılar. Kanları beş para etmiyordu. Siv, Elise'e doğru koştu ama bir muhafız onu geri itti. Elise şaşkınlıkla çığlık attı, şüphesiz onu durduran gücün ne olduğunu göremiyordu. Mattis aptalca sorularına son verip bir savaş baltası kaldırdı ama kimse nereye saldıracağını bilmiyordu.

"Sanırım bu kan," diye bağırdı deli bir gardiyan bize.

Onu zar zor duydum. Kollarım ağrıyordu. Elise ağır ağır nefes aldı. Daha fazla muhafız yükseldi. Yakında bizi tamamen yutacaklardı. Neredeyse burada ölmesini izliyordum, bunu tekrar yapmayı reddediyorum.

"Bu kan!" diye bağırdı kuzgun yine. Gülümsüyordu, aptal. "Wraith, onun kanını istiyorlar."

"Sen ne halt ediyorsun-" Bitiremedim. Nefesimi korumam gerekiyordu.

"Bir Lysander için işaretlenmişti!" Brant tekrar söyledi. "Bu topraklar onun için lanetlendi. Onun kanını istiyor!"

"O zaman onları nasıl görebiliyor!" Halvar bağırdı.

Fark etmezdi. İster içgüdü deyin, ister çaresizlik, bir fikrim vardı ve beni terk etmeyecekti. Burası bir zamanlar bir laneti kaldırmak için kan istemişti. Muhafızlar her yere kan dökebilirdi ama biz öfkenin bağlarını kırmak için belirli bir noktaya kan dökmüştük.

Elimdeki tek şans buydu.

Onu uyarmadan Elise'in bileğini yakaladım ve yokuş yukarı koşmaya başladım.

"Valen..." Nereye koştuğumuzu fark etmiş olmalı ve adımlarını hızlandırdı.

Arkamızda, ağaçlardaki hayaletler gibi feryatlar ve çığlıklar yükseldi. Tepenin zirvesindeki taş sembolün yükseltilmiş dudağına tırmanarak ilerledik. Bir kılıcın kabzasında sarmal yılanlar ve çalılardan oluşan bir küre. Elise'i merkeze doğru sürükledim. Lanetimi bozan arma taşın bir parçası olarak kalmıştı.

"Elin!" Bağırdım.

Elise avucunu uzattı. Bir nefeste onun açık teninde geniş bir kesik açtım ve kanı taşın üzerine akıttım.

Hiçbir şey.

Kanayan cehennemler. Hiçbir şey.

Muhafızlar bize doğru koştu. Ona. Çok fazla vardı ve başka planım yoktu. Yapacak başka bir şeyim olmadığından

Elise'i kollarıma aldım, göğsüme bastırdım ve taşa doğru çektim. Vücudumla onunkini kapladım. Bana sarıldı ve ben de gözlerimi kapadım. Elise yüzünü göğsüme gömdü. Bir elimi başının etrafına doladım, onu sıkıca tuttum ve o ateşli bıçakların darbesini bekledim.

Sıkılmış gözlerimin arasından ışık parlıyordu. Tıslamalar ve hırıltılar rüzgârdaki duman gibi kayboldu. Bir an sonra tek duyduğum kendi nefes alışlarımız ve kafamın içindeki nabzımın gümbürtüsüydü.

"Bu da ne?"

Sanırım soran Frey'di. Bir gözümü kırdım. Etrafımızı belli belirsiz bir ışık kubbesi sardı, sonra da sise dönüştü.

Bir an daha geçti ve Halvar kayarak yanıma geldi. "Gittiler mi?"

Başımı salladım, hâlâ Elise'e sarılıyordum. Titriyordum. Ya da belki de titreyen bendim.

"O geceyle aynıydı," diye fısıldadı Halvar, sadece bizim duyabileceğimiz şekilde. "Kan parladı, sonra ışık geldi."

"Kuzgunu getir." Brant'e soracak sorularım vardı. Oturmaya alışmıştık ama ben Elise'i bırakmamıştım, Brant dizlerinin üzerine çöktüğünde o da beni bırakmamıştı. Ona ters ters baktım. "Onun için lanetli olduğunu söylemiştin. Nereden biliyordun?"

"Sana söyledim," diye mırıldandı. "Bu hislere kapılıyorum ve öfke lanetleri hakkında çoğunun sona ermesi için kan gerektiğini bilecek kadar bilgim var. Bu topraklar gerçekten lanetliyse, kan gerekeceğini düşünmüştüm. Lysander armaları, bana bunun muhtemel olduğunu söylediler.

Kvinna Elise'in kanının peşindeydim. Büyük bir büyü kullanmadım, sizden hiçbir şey saklamıyorum, sadece hislerimi çıkardım."

"Ama eğer Elise'i istediye," dedi Frey, "neden Blood Wraith onları gördü de başka kimseyi görmedi?"

Brant bakışlarını bana dikti. "Bilmiyorum. Vardığım tek sonuç, bu toprakların Kan Hayaleti'ni tanıdığı. Ondan saklanamazdı."

Kanım bu toprakları kurban olarak lekeledi. Bunu yüksek sesle söylemezdim ama Brant haklıysa, bu biraz mantıklı geliyordu. Ne yazık ki, varsayımı herkesin dikkatini çekti. Frey ve Ulf beni yeni bir düşman gibi görüyordu. Siv alt dudağını ısırды ama bu toprakların beni neden tanıdığını o da bizim kadar iyi biliyordu. Mattis başını eğip önce beni, sonra Elise'i inceledi.

Tor bir adım öne çıktı. "Öfke lanetlerini anlamak için hepimiz daha sonra tahminlerde bulunabiliriz. Ben derim ki bu kanayan topraklardan defolup gidelim ve açık alana çıkalım."

Gölge Loncası diğerlerini taştan uzaklaştırıp aşağıdaki mültecilere geri götürdü. Elise ve ben de onları takip ettik ama ağaçların gölgelerine girdiğimizde onun elini tuttum. Muhafızlardan sonra istesem de ellerimi ondan uzak tutamazdım. En azından önümüzdeki birkaç dakika boyunca.

Yalnız başıma Elise'le yüzleştım. Elim kolunun üzerinde gezinirken bana doğru eğildi. "Buradan nefret ediyorum."

Güldü ve alnını benimkine bastırды. "Tüm tanrılar, ben de öyle. Ve vücudunu sürekli olarak kişisel kalkanım olarak kullanmakta ısrar etmenden nefret ediyorum."

Elise bir elini kalbimin üzerine koydu. Ben de benimkiyle kapattım. "Sen benden daha küçüksün. Benim kalkan olmam mantıklı."

"Hayır, boyutun bununla bir ilgisi yok. Benim kahramanımı oynamak için hastalıklı bir ihtiyacın var."

"Ben senin kahramanın mıyım?"

Göğsüme vurdu. Güldüm ve kolumu beline dolayarak başlarımızı bir arada tuttum.

Gülümsemesi solarken Elise'in parmak uçları yüzümün yan tarafını okşadı. "Aptal bir kahraman olmaktansa nefes almaya devam etmeni tercih ederim."

"Ben asla aptal bir kahraman olmam. Büyük bir kahraman olurdum." "Sanırım senden nefret ediyorum."

Güldüm ve daha iyi düşünemedim dudaklarımı onunkilere bastırdım. Keskin bir nefes aldı ama bu kısa sürdü. Elise de beni öptü. Nefeslerimiz birbirine karıştı, ta ki tek bir nefes alana kadar. Saç örgüsünü sıkıca kavrayarak vücudunu kendime doğru çektim. Sırıttım. "Eğer bu nefret etmekse, hoşuma gitti."

Koluma vurdu ve parmaklarını tuniğimin boynuna geçirdi.

"Seni çok fazla düşünüyorum," dedi nefes nefese. Dişleri dudağımı sıyırdı.

Aramızda bir inilti uğuldadı - ondan ya da benden, umurumda değildi.

-Damarlarımda gümbürdüyordu.

"Ah?" Boynunun pürüzsüz teni görmezden gelinemeyecek kadar baştan çıkarıcı, cazip gelmeye başlamıştı. Onu oradan öptüğümde boğazını çıkardı. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Neden bunun devam etmesine izin veriyordum? Durmalı ve çekip gitmeliydim. Mantığım, korkularım, hepsi onu bir an önce bırakmam için bana bağıırıyordu. Ama mantığım zihnimin en derin yerlerine kaçtı. Neredeyse unutulmuştu. Bunu çok istemiştim. Yanlış ve zayıftı. Hayatına hoşnutsuzluktan başka bir şey getirmeyecektim, muhtemelen ölümüne sebep olacaktım.

"Düşünüyorum," dedi Elise, nazik dokunuşuyla çenemdeki kirli sakalın izini sürerken, "ne kadar aptal olduğunu."

"Hmm." Ağzına karşı gülümsedim. "Ne kadar romantik."

"Bana nasıl yalan söylediğin hakkında. Beni kandırdın." Parmakları sanki hiçbir şey yokmuş gibi saçlarımın terini ve kirini taradı. "Okul binasındaki gece hakkında."

Midem kasıldı. O gece olduğu gibi onu altımda yaymak için karanlık, şehvetli bir ihtiyaç içimi çalkaladı.

"Düşünüyorum da," diye fısıldadı, "bana seni getirseydi her şeyi nasıl tekrar yapardım."

Etta'nın tacını hak etmedim. Çünkü mantıklı, makul bir kral, bencilce istediğini almak yerine, daha basit içgüdülere kapılmak yerine aklını en önemli şeylere verirdi.

Onu öptüm, sert ve muhtaç bir şekilde, tüm bunların o karanlık, özel gecelere dönmesini istiyordum. Ellerim vücudunun kıvrımlarını, tadını, dilini ü z e r i m d e hissetti. Zamanın dönmesini istedim

Geri. Onun için Blood Wraith olmadan önce; Gece Prensi olmadan önce. Sadece Legion ve Elise olduğumuz zamanlara.

Bu iş istediğimiz gibi bitmeyecekti; bundan emindim. Ravenspire Kalesi'ni yok etmek için her türlü planı yapmıştım ve buradan nefes alarak çıkacağıma dair çok az umudum vardı. Kan içinde yuvarlanan bir adamdan daha fazlasını hak ediyordu. Elise uzun ve sakin bir hayat yaşamalıydı. Ve bundan sonra, eğer Ari başarılı olursa, kendi seçtiği bir aşka sahip olabilirdi. Benim gibi karanlık ve kayıp birine değil.

Çenemi eğdim ve ayrıldım. Ona bakmadım ama yakınımda tuttum.

"Valen," diye fısıldadı kaşlarımın arasındaki çatlağı okşayarak. "Bana sırtını dönmene gerek yok."

"Anlamıyorsun," diye itiraf ettim, kaburgalarımı biraz kırdım ve onu içeri aldım. "Sahip olduğum anılar - onların sana yapacakları - Elise, en berbat anıdan bile daha kötü olurdu."

"Sen olsan da olmasan da risk altındayım."

Bunu biliyordum, bir seviyede, onun benim için değil ismi için avlandığını biliyordum. Ama buna bir de *Kvinna* Elise'in Gece Prensi'ni serbest bıraktığı gerçeğini ekleyin; Ravenspire için benden daha büyük bir ödül olabilirdi. Gerçek bir hain. Ravenspire'in hainlere ne yaptığını biliyordum.

Sessiz kaldım.

Elise iç çekti. Başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Sana musallat olan dehşeti anlayamıyorum Valen Ferus. Keşke bazen onları bana yüklesen, kendi yükünü hafifletsen. Ama şunu bilmelisin ki, ben hiçbir zaman

İntikamdan daha fazlası olduğuna inanarak. Burayı iyileştirecek güç sizsiniz."

Bir kulağımın ucuna hafifçe dokundu, sonra kollarımdan kurtuldu. Elise beni düşüncelerim ve tatmin edemediğim bastırılmaz bir özleminden başka bir şeyle baş başa bıraktı.

BÖLÜM 20

--

Haydut Prenses

BU GECE, Sven'in birahanesinin acımasız kokusu içimizi rahatlattı. Halvar bizi sarsılmış bir halde Kara Mezar'dan çıkardı ve birahaneenin etrafındaki çalılıkların kamp yapmak için yeterince temiz olduğuna karar verdi. Sven, Ari'nin muhafızları içki salonuna sığındığında kasasına eklenen paraya aldırmadı. Yaşlı meyhaneci Valen'i Lejyon olarak selamladı, işlerine ne zaman döneceğini sordu, ardından pencere açmak ya da masalarına ayaklarını uzatmak gibi aptalca şeyler için ücret eklemekle meşgul oldu.

Ağaçların kenarında ateş yaktım, muhafızların ve Crispin'in adamlarının Sven'in masalarında oynayıp içerken attıkları kahkahaları dinledim.

"O iyi mi?" Halvar'a sordum. Kari'nin alnını serin bir havluyla sildi.

"Ateşi yanıyor," diyor. "Ama savaşıyor."

"Onun bakımıyla ilgilenmeye başladın," dedim. "Neden?"

Halvar omuz silkti. "Bilmiyorum. O bir savaşçıdır ancak iradesi dışında bir şeyler yapmaya zorlanmıştır. O bir savaşçı

Kötü muamele gördü ve Timorlu olsa bile bunu hak etmedi."

Sıcak tenini ıslatmaya geri döndüğünde ona gülümsedim. Demek istediği, onun da kendisi gibi olduğuydu. Valen acı çekmişti ama Tor ve Halvar da çekmişti. Hepsi de taş ocaklarında mahsur kalmış, halklarına ve ailelerine karşı yapılan zulümleri görmüş ve tanıklık etmişti.

Lanet olsun onlara.

İntikam istediler ama Ferus sarayının üçünün de çok büyük kalpleri vardı. Planlarında asla başarılı olamayacaklardı. Çok fazla önemsiyorlardı.

"Elise." Mattis ağaçların arasından cisimlendi ve Brant'i arkasından sürükledi. Arkadaşım kuzgunu yere attı.

"Mattis, ne yapıyorsun?"

"Cevap istiyorum," dedi, çenesi gergindi. "Bu herif o yer hakkında bir şeyler biliyordu. Sen ve Blood Wraith bizim göremediğimiz bir şey gördünüz. Bilmek istediğim şey, bu kuzgunun da aynı şeyleri nasıl bildiği."

"Mattis, onun gerekçelerini sen de benim gibi duydun," dedim. "Tahmin etti."

Brant, "Bundan biraz daha yetenekli olduğunu düşünmek istiyorum," dedi ama Mattis ona ters ters bakınca sustu.

"Onu tanıyor musun?" Mattis gözlerini kıstı.

"Hayır." Kaşlarımı çatmıştım. "Deniz mağaralarından önce onunla hiç karşılaşmadım."

Mattis sanki kendi derisini parçalayacakmış gibi görünüyordu. "Blood Wraith de kim! O iğrenç yerde ikinize neden bir Gey saldırdı? Bu sırlar beni deli ediyor. Sana değer veriyorum Elise, ama seni ve S...'yi nasıl koruyacağımı bilmiyorum." Başını sallayarak sözlerini bitirdi.

"Sakin ol." Junius ateş ışığına doğru adım attı. "Sanırım buradaki küçük muhafızımız hakkında en azından biraz cevap verebilirim." Junius yanına diz çöktüğünde Brant merakla doğruldu. Küçük bir bıçak çıkardı. "Elini uzat."

Brant soru sormadı ama avucunun üzerinde küçük bir kesik açtığında yüzünü buruşturdu. Junius kan kabarcığının üzerine eğilip kokladığında burnumu kırıştırdım.

Brant elini çekti. "Uh, ne yapıyorsun?"

Junius sırtarak başını kaldırdı. "Siz Gece Halkı değilsiniz. Sen yarı Alver'sin."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve yaklaştım. Havada yeni bir koku asılı duruyordu. Sert ve keskin, hastalıklı tatlı bir çürük gibi.

"Hiç kanını koklamadın mı?" Junius sordu. "Çoğu kişinin görmezden gelebileceği bir koku değil."

Brant'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ailem her zaman kanımın zayıf olduğuna ya da bir tür rahatsızlığım olduğuna inanırdı. Alver nedir?"

"Ben," dedi. "Ben bir Alver'im. Sizin Gece Halkı gibi bizim de büyümüz var. Duyguların olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını salladı. "Onlardan kurtulamıyorum."

"Evet. İnanılmaz duyuları olan Alver Halkı var. Görme, hissetme, içgüdüler. Hatta önsezileri bile vardır. Siz benim türümdensiniz. Bir tür Profetik - tuhaf duyuları olan halka böyle diyoruz."

"Bir Profetik mi?"

"Evet, senin gibi duyuları olan pek çok kişi tanıyorum. Etkileyici bir yetenek. En güçlü büyücünün sen olduğunu söyleyemem.

."

"Mesmer?"

Brant'e "Buna öfke diyorlar," dedim.

Junie çenesine vurdu. "Ailen bu topraklardan mı?"

Brant kıpırdandı; parmakları kucağında birbirine dolandı. "Babamın karısının çocuğu olmuyordu, bu yüzden birçok eş aldı. Bazıları bir zamanlar serfti. Ama bize annelerimizin kim o l d u ğ u hiç söylenmedi ve karısı tarafından sanki annemizmiş gibi yetiştirildik. Sanırım önemli olan yönleriyle öyleydi."

"Ah, ama o eşlerden biri yabancı bir ülkeden gelmiş olabilir."

Brant sadece omuz silkti.

Junius kollarını kavuşturdu ve kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "İyi haber şu ki sen kesinlikle bir Alver'sin. Kötü haber ise artık halk seni geceleri bir kurt gibi avlayacak. Büyü dünyasına hoş geldin."

Ulf ve Frey çemberimize katıldı. Ulf, Junius'un önünde çömelmiş, ters ters bakıyordu. "Senin sapkın öfkeni taşıdığını nereden biliyorsun?"

"Mesmer," diye düzeltti. "Ve biliyorum çünkü onun kanı çok güçlü."

"Ve Kara Mezar'da bizi kurtaran da oydu," dedim.

Mattis, "Nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye dudak büktü.

"Sihir, marangoz." Junie güldü. "Bu kadarla bırakamaz mısınız? Muhtemelen kafasında bir imgelem gördü ve bunu kendi düşünceleri olarak yazdı."

"Bu ..." Brant başını salladı ve kız kardeşinin uyuduğu yere baktı. "Kari, o bir Alver değil mi?"

"Hayır," dedi Junie. "Her zaman değil. Bazen iki Alver'den Alver yavrusu çıkmaz. Kader kimi seçerse o olur sanırım."

Ulf hayal kırıklığıyla Junius'un bileklerindeki bağları işaret etti. "Hâlâ sihrini kullanabiliyor musun?"

"Oh, evet. Sana hepsini anlattım. Benim için bunlar güzel bileziklerden başka bir şey değil."

Ulf tehlikeli ve zalim bir sırıtışla bir çizme bıçağı çıkardı. "O zaman boğazını keselim derim. Bize sırtını dönmeyeceğini kim söyleyebilir? Önce sen, sonra kuzgun."

"Geri çekil Ulf." Valen ve loncasının geri kalanı ağaçların arasından çıktı. "Ona dokunmayacaksın."

Ulf bir kahkaha attı. Nefesi ekşi bira gibiydi. "Peki beni durdurmak için ne yapabilirsin, Blood Wraith? Elinde o güzel

Bağlar takılı. Sevgilin elimizde-" Bana eliyle işaret etti. Hiç irkilmedim. "Sen Ari'nin itinden başka bir şey değilsin."

"Lejyon," diye uyardım.

Yeterince hızlı değildim ya da umursamıyordu, bunu söylemek zordu.

İsim ağzımdan çıkmadan önce Valen düz ağızlı bir bıçak fırlattı (silahlarını nereden bulduğunu bilmiyordum) ve ucu Ulf'un boynunu kıl payı sıyırdı. Birahanenin köşesindeki direğe çarptı.

Ulf sarhoş sessizliği içinde sersemlemişti. Valen aralarındaki boşluğu geçti, yüzünde soğukkanlı, sakın, sinsi bir sırıtış vardı.

"Senden bıktım." Derin bir nefes aldı ve Ulf'un yanağını okşadı. Sertçe. "Ben it olabilirim ama değerli kralınız her fırsatta öldürmekle tehdit ettiğinizi ya da yetki verdiği kişilere itaatsizlik ettiğinizi öğrendiğinde ne düşünecek merak ediyorum. Onun sözüyle buradayız, değil mi? Kuzgunu bırak, loncamı rahat bırak ve-" Valen yüzünü Ulfunkine yaklaştırdı, dilerse yanağından öpebileceği kadar yakındı. "Benim önümde *Kvinna* Elise'i tehdit etmeyi bırak."

Kalın muhafız gerildi. Kollarındaki damarlar şişti. Valen, loncası arkasında, gözden kaybolurken öfkesini zorlukla zapt ediyordu. Frey, Ulf'a doğru gitti ama iri yarı muhafız Gölge Loncası'nın gittiği yönün tersine doğru fırlamadan önce geri itildi.

Gece Prensi bana hiçbir şey söylemedi ve ben onu boğmak istedim. Dün gece uykuya dalarken onun ağzının benimkinin üzerinde olduğunu düşündüm. Elleri bedenime sahip çıkıyor. Onun arzusu

bana direndi. Tanrım, ben de ona direndim ama başarısız olmaya devam ettim.

Sempatik olmaya çalıştım. Şu anda kafasında hangi berbat anıların yaşadığını bilmiyordum ama gözlerindeki korkuyu gördüm. Ravenspire'in bana ne yapacağına dair kâbuslar gördüğünü itiraf ettiğinde sesindeki acıyı duydum.

Fark etmediği şey, benim de aynı kâbusları paylaştığımdı.

Gece Prensi'nin döndüğünü öğrenen Calder'ın neler yapabileceğini hayal ederek birden fazla kez uyuyakalmıştım. Valen'in tekrar yakalanması durumunda nasıl bir işkenceye maruz kalacağını.

Yine de korku, ona duyduğum özlemin acısını dindirmiyordu. Özgürce yürürken tek istediğim onunla geçireceğim anlardı. *Bu uzun sürmeyecek.* Soğuk, davetsiz düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım. *Hayatta kalsan bile, o bir prens. Sen bir hiçsin.*

Biri koluma dokunduğunda sarsıldım. "Ah, Siv," dedim göğsümü tutarak. "Beni korkuttun."

"Nasılsın?"

Gözlerimi omzunun üzerinden kaydırdım. Mattis sırtını Brant'in yakınındaki bir ağaca dayamış somurtuyordu ama bizi duyacak kadar yakın değillerdi. Frey, omurgasında mağlup bir eğrilikle Ulfu takip ediyordu. Yine de sesimi yumuşak tuttum. "Gerçek varisin aramızda olduğunu bildiğimiz halde, konuştuğu herkesi kızdıran bir krala hizmet etmeye daha ne kadar devam edeceğiz?"

Siv'in yüzü seğirdi. Ah, komik olduğunu düşündü. Hiçbirinde mizah bulamadım.

"Elise," dedi ben arkamı döndüğümde. "Onu zorlayamayız. Doğru zaman geldiğinde, kaderin onun için seçtiği yolu kabul ederse daha fazlasını yapabileceğini, daha fazlası olabileceğini fark edeceğine inanıyorum."

"Keşke seninle aynı iyimserliği paylaştaydım."

"Benimle gel. Seninle konuşmak istediğim bir şey *var*." Siv beni büyük beyaz bir kavağın gölgesine çekti. "Kara Mezar yine lanetlendi ve sanırım bunu tanıştığın cadı kız yaptı."

Başımı salladım. "Hayır, Calista özgür olmak istedi."

"Bunu isteyerek yaptığını söylemiyorum, sadece Ravenspire'in onun neler yapabileceğini daha iyi anlayabileceğini söylüyorum."

"Sence Valen hakkındaki gerçeği biliyorlar mı?"

Siv omuz silkti. "Bilmiyorum ama Elise, eğer bu kızı kaderi değiştirmek için kullanıyorlarsa, kuzgun doğru söylediye, başka hangi kara büyüyü kullanıyorlar?"

Olasılıklar başım zonklayana kadar beynimin üzerinde gezindi. "Her şeye hazırlıklı olmalıyız. Calista sinsidir ama. Onlardan nefret ediyor. Bizi sabote edeceğini sanmıyorum - en azından kasıtlı olarak."

"Kim bu cadı?" Mattis aramıza girdi. O kadar sessiz hareket etmişti ki, yaklaştığını duymamıştım.

Siv ona baktı, bakışlarında ağır bir gölge vardı. Aralarında konuşulmamış binlerce şey vardı. "O darbeden önce tanıştığımız bir mahkûm. Kraliyet ailesini sihriyle eğlendiren bir köle.

Ama kaderi tahmin edebiliyor, hatta değiştirebiliyor. Bu bizim için tehlikeli olabilecek bir yetenek."

"O zaman onu öldürmesi için bir suikastçı göndermeliyiz," dedi Mattis. "Öldürmeyi çok sevdiği için belki de Kanlı Hayalet."

"Bu kadar suratsız olmayı bırak," dedim ters ters bakarak. "Kızı öldürmeyeceğiz. Orada özgür değil. Ama onu kurtarmak için yapılan bir planı da geri çevirmem."

Siv başıyla onayladı.

Mattis, "Önemli olup olmadığından emin değilim," dedi, "ama cadıyı bulma şansını ne zaman yakalayabileceğimize dair bir fikrim var."

"Gerçekten mi?" Siv söyledi. "Ne zaman?"

"Riskli olacak ve bizi tekrar Ravenspire'a götürecektir." "Bu savaş kaçınılmaz olarak Ravenspire Kalesi'nde sona erecek," dedi.

Mattis sırtıttı. "Yeterince doğru. Ben yeminlerden bahsediyorum. Kısa bir süre içinde Calder ve kız kardeşin kraliyet yeminlerini edecekler. şimdiden karadan geçen kervanlar var, rıhtımları dolduruyorlar, kanlı törenleri için en güzel şeylerle. O zaman içeri giriyoruz."

"Nasıl? Sayısız kuzgun nöbet tutacak."

"Yaratıcı olmalıyız." Mattis çenesini sıvazladı. Bu an, an kulesinde atıştığımız, soyluluk gelenekleriyle alay ettiğimiz ve aramızda hiçbir rütbe yokmuş gibi sütlü kek yediğimiz kaygısız günleri özlememe neden oldu.

"Ari'nin desteğine ve komutasına ihtiyacımız olacak," dedi Siv. "Ama mantığı anlıyorum. Fark edilmeden içeri girmenin bir yolunu bulur ve onları dizlerinden keseriz. Eteklerini kaldırır ve altında ne sakladıklarını görürüz."

Mattis haftalardır ilk kez Siv'e sırttı. Derin bir baş hareketiyle çenesini eğdi. "Kesinlikle, benim kana susamış Siverie'm. Kesinlikle."

BÖLÜM 21

--

GECE Prensi

"VALEN," DEDI STIEG, NEFESİ KESILMIŞ BİR HALDE. O tokatladı kapımdaki lento direği. "Gelmek isteyeceksin. Çabuk."

Topak topak yataktan fırladım; yarı giyiniktim. İki gün önce mültecileri almaktan döndüğümüzden beri güneşe neredeyse hiç çıkmamıştım. Bunun bir nedeni Ulf'un ne zaman karşılaştık sorun çıkarmaya çalışmasıydı. Bir başka neden de Elise'in gözlerinin fırtınalı denizine düşmemekti. Onları tekrar görürsem, bırakamazdım.

Zaten yeterince kapana kısılmıştım.

Omuzlarıma yeni bir tunik geçirerek Stieg'in peşinden koştum. Tor ve Casper çoktan dışarıda beklemeye başlamışlardı. Halvar ve Junius'u son gördüğümde hasta kuzgun muhafızla ilgileniyorlardı. Kadın kendine gelmişti ama Ruskig'in şifacıları tıpkı bana yaptıkları gibi onu da bir uyutup bir uyutmuyorlardı.

Gece boyunca yağın taze yağmur canlı çimlerin üzerinde parıldıyordu ama yokuşu tırmanırken botlarımıza kalın bir çamur bulaştırdı.

kraliyet uzun evi. İçeri girdiğimizde haşlanmış balık ve yabani sebzelerin patlamasıyla karşılaştık. Ateş alev alev yanıyordu. Halk tahta kaplardan ve kemik fincanlardan içki içiyordu. Kürkle kaplı kürsünün etrafında yine bir kalabalık toplanmış, Ari ile derin bir sohbeta dalmıştı.

Karanlık gözleri sadık adamlarının başlarının üzerinden beni buldu. "Ah, Blood Wraith. Haberleri duyunca gelirsin diye düşünmüştüm."

Gözlerimi kısıtım ve kürsüye doğru bir adım attım. Onun yanında Elise beni inceliyordu. Soğuk saçlarına yeni üvez yaprakları örülmüştü, boyalı kemik çıplak boynunu süslüyordu. Boğazının ince ensesine uzun uzun baktığımda hızlı nabzını, dudaklarımın altındaki teninin ateşli sıcaklığını düşündüm.

Ben bir aptaldım. Sanki varlığım bu kadının yakınında olmamı gerektirmiyormuş gibi küçücük odamda saklanıyordum. Sanki mesafem onu koruyacakmış gibi. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi korumakla daha çok ilgilendiğimi düşünmeye başlamıştım. Hayatımdan çok fazla sevdiğim insan koparılmıştı ve bir başkasını daha kaybetmeyi hazmedemiyordum.

"Gelin. Bize katıl," dedi Ari

gülümseyerek. "Nedir bu?" diye sordum.

"Düzenlemeleri tartışıyoruz."

Beni sormam için kışkırtıyordu ve işe yaradı. "Hangi düzenlemeler?"

"Kraliyet yeminleri için. Tören yakında olacak!"

Ellerim sıkı yumruklar halinde kenetlendi. Bakışlarımı Elise'e çevirdim. "Bunu kabul etmedin."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Oh. Oh, anlıyorum. Yanlış anladınız," dedi Ari kıkırdayarak. "Her ne kadar Elise'in yakında bana tapmaya başlayacağına emin olsam da, bu tören bizim değil. Sahte kral ve *Kvinna* Runa bir sonraki yüksek ayda yemin edecekler."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Stieg omzumu okşayarak. "Kraliyet yemini kesinlikle burada olacakmış gibi göründü."

Ari kıkırdadı. "Bunu oldukça zekice buldum ve Blood Wraith'in bu söylentiye koşarak gelebileceğini sezdim."

"Ari," dedi Elise dişlerinin arasından. "Tehlikeli oyunlar oynuyorsun."

"Eğlenceli oyunlar oynarım."

"Tanrılar aşkına, yeminlerin neden önemli olduğunu söyle bize?" Tor tersledi. "Çok önemli," dedi Ari, sanki çok meraklıymışız gibi.

Aklından geçenlere kulak verdi. "Bu törene ülkenin dört bir yanından soylular katılacak. Hiç şüphesiz farklı topraklardan gelenler bile. Sayısız Ettan kölesi orada olmak zorunda kalacak. Tahtta yeni bir hak iddiası olduğunu dünyaya göstermek için bu bizim için bir fırsat. Ve arkadaşlarımdan da belirttiği gibi-" Mattis ve Siv'i işaret etti, "Ravenspire Kalesi'nin nasıl bir öfke sakladığını görmek için bir fırsat. Onların Gece Halkını ve cadılarını alacağız."

"Cadıları mı?" Elise'e baktım. Başını hafifçe sallayarak onayladı: Kader büyücüsünü istiyorlardı.

"Bu bir güç gösterisi olacak, ama eğer onların öfkesini alırsak," dedi Ari, "Calder'in saltanatının kısa sürmesini ve bizden çalınanları geri almamızı sağlayacaktır."

Mırıltılar ateşin etrafında tıslıyordu. Ari'nin bakışlarında vahşi bir delilik vardı. Onunla alay etmek, planının pervasızca olduğunu söylemek istiyordum, ama lanet olsun ki biraz mantıklı geliyordu. Kraliyet yeminlerine her soylu hane katılırdı. Eğer Ari, Calder'ın yüksek rütbeli kanını öldürerek ve kontrolündeki tüm fae'leri alarak güçlerini zayıflatmak istiyorsa, o zaman bu mükemmel bir fırsat olurdu.

Ari omuzlarındaki kürk pelerini düzeltti ve bir kez daha halka ile yüzleşti. "Yeminlerden önce yapılması gereken işler var. Sıradan halkı, serfleri ve geçmişte dost bildiklerimizin çoğunu niyetlerimiz konusunda uyarmamız gerekiyor. Sayıya ihtiyacımız var. Bunu söylemenin başka yolu yok. Sahte kralın sadece Ravenspire Kalesi'nde binden fazla kuzgunu var. Krallık genelinde bu sayı üçe katlanacaktır."

"En azından," dedi Halvar. Çok alay ederdi ama kimse bir ordunun gücünü ve stratejisini ondan daha iyi anlayamazdı. "Ama uzak krallıklarda kurulan ittifakları da göz ardı etmeyin. Ravenspire'ın sahip olduğu gerçek güçleri bilmiyoruz."

Ari endişeyle başını salladı, bir yumruğu ağzının önünde alevlere bakıyordu. "Haklı bir nokta ve kendimizinkini bir araya getirmemiz için bir başka neden."

Mattis, "Ama aynı zamanda içeri de girmeliyiz," dedi.

Ari, "Evet, bence en iyi şansımız bir ozan ve halk ozanı kılıfı kullanmak," dedi. "Böyle bir etkinliği eğlendirmek için çağrılan pek çok soytarı ve aptal var."

Frey dudaklarını üfledi. "Planlama ve rüşvet gerekecek."

"Evet ve yine sayılara ihtiyacımız olacak. O yüzden." Ari ellerini çırpı. "Sadık insanların olduğunu bildiğimiz yerden başlayacağız. Elise ve Mattis zaten kabul ettiler."

"Neyi kabul ettin?" Bakışlarım Elise'e kayarken sordum. Gözlerimle buluştu ama bir nefes aldıktan sonra tekrar Ari'ye döndü.

"Mellanstrad'a dönmek ve darbeden sonra geride kalanları işe almak. Elise'e sadık olanlar var, ailesi değil. Mattis'in tüccarlar arasında dostları var. Ama anladığım kadarıyla tüccar Legion Grey'in de öyle."

Ah, Ari'nin katılmamı istemesinin gerçek nedeni. Haksız da sayılmazdı. Mellanstrad'da Lejyon'un itibarını inşa ederken, kendimi zengin halkla, serflerle, liman adamlarıyla, kumarbazlarla tanıştırmıştım. Nüfusun her türlü. İstedim, ihtiyacım vardı. -yemin müzakerecisi olarak seçilmek için popüler olmak.

Ama bizimle birlikte olurlar mıydı? Cimriydiler, vasıfsızdılar ve başkalarına hizmet etmeye alışmışlardı. Bunu söyleyemezdim.

"Tüm yaptıklarını öğrendiklerinde ona nasıl güvenecekler?" Mattis söyledi.

"Onu Blood Wraith olarak tanımayacaklar," dedi Ari. "Kendi türlerinin sadık koruyucusu *Kvinna*, Legion Grey olarak geri dönecek."

Siv boğazını temizledi. Asla fazla konuşmazdı ve genellikle bakışlarımı kaçırırdı. Ancak şu anda gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyorum ama Legion gittiğinden farklı görünüyor. Belli ki Gece Halkı'ndan. Bir sebep bulmalıyız."

"Bir başka haklı nokta, sevgili Siverie," dedi Ari. Kral başını öne eğdi. "Wraith, onlara ne söyleyeceğiz? Eğer geri dönmeyi kabul edersen tabii."

"Zorlanmayacak mıyım?" diye sordum. "Tuhaf."

Ari'nin sırtışı sıkıntısını ele veriyordu. "İtaat etmen için şartlarımı belirledim. Sonuçlarını biliyorsun. Ama bir çocuk gibi surat asmak yerine etkileyici planımıza uymaya karar verdiğini varsayalım. Onlara ne söyleyeceğiz? Yoksa kulaklarınızın ucunu kesmemi mi tercih edersiniz?"

"Soyumu nasıl gizlediğime dair büyük bir sır yok," dedim öfke patlamasını bastırarak. "Öfke bu işin nasıl yapıldığıydı, ben de onlara bunu söyledim. Gece Halkı'nın Mellanstrad'da gizli kalmak isteyeceğine inanmak o kadar da zor değil."

"Bu garip bir öfke."

"Benim sorunum değil."

Ari çenesini kaşıdı. "Gideceğini mi söylüyorsun, gitmeyeceğini mi? Bütün gece burada kalmak istemiyorum ve yapmam gereken planlar var."

Bakışlarım tekrar Elise'e kaydı. Bu kez o ayağa kalktı ve bana ters ters bakarak, "Seçiminizi yapın."

Benden bağımsız. Bunu sen olsan da olmasan da yaparım. Senin korumana ihtiyacım yok. Artık değil."

Kanayan hayatında bir kez olsun ona karşı dürüst ol. Hata yok, gerçeğe karşı bir korkak olmuştum, onu tekrar tekrar uzaklaştırana kadar ona direnmişim. Şefkat ve sevgi, düşmanların kullanabileceği kozlara yol açtı. Acıya yol açtı. Elise benim ıstırabımdı.

Eğer canavara, içindeki duygusuz canavara ihtiyaç duyulacaksa, şimdi tam zamanıydı.

Benim sessizliğim üzerine Elise döndü ve uzun evi terk etti.

Etrafımızdakiler onun sözlerinin altında yatan anlamı yakalayamamış olabilirler. Lanetin kırılmasındaki rolü için beni her türlü borçtan azat etmişti. Benden bağımsız olarak bu savaşı seçmişti. Yanında olmasam bile onu her zaman koruyacağıma dair ona söz vermişim.

Ama artık bunu istemiyordu.

Garip ama artık bana ihtiyaç duymaması, beni istememesi fikri sırtıma yediğim oktan daha çok acı veriyordu.

Ruskig'deki geceler boyunca, intikam duygusu bir sıkıntıya dönüşmüştü.

Burada ne kadar uzun süre kalırsam, Ravenspire'a karşı savaşma dürtüm o kadar Elise'den kaynaklanıyordu. Onu her şeyden korumak için bir arzu, bir ihtiyaç. Ari yanılıyordu. Elise zırhımdaki yumuşak bir nokta değil, zırhımın kanayan yıkımıydı.

Tor ve Halvar'a bir bakış attım. Yüzlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Hangi seçim olursa olsun onu takip edeceklerdi.

Gözlerimi kralın tahtına kaldırdım, sesim karanlık ve alçaktı. "Ne zaman gidiyoruz?"

BÖLÜM 22

--

GECE Prensi

SU, dar uzun geminin tahtalarına tokat gibi çarpıyordu. Siyah çıtalar nehrin gölgelerinde kayboluyordu. Her kürek, çok fazla dalga ya da çok fazla gürültü çıkarmamaya özen gösterilerek çekiliyordu.

Ari beni şaşırttı. Gemiye nasıl bulunduğunu bilmiyordum ama bize Mellanstrad'a giden yolu göstermişti. Yavaşça kürek çekerek fiyorttan geçtik ve aşağı Mellanstrad'dan geçen nehre girdik.

Bir savaş gemisi değildi, hatta soylulara layık bir gemi bile değildi. Bir düzine kürek, yırtık pırtık bir yelken, jörmungandr yerine bir kuzgun başı. Yine de zaman kazandırdı ve Ravenspire Kalesi'nin Mellanstrad'da bir dayanağı varsa yaya olarak kaçmadan kaçmamız için bir araç sağladı. Gözcüler, geriye kalan birkaç kuzgunun zamanlarını birahanelerde geçirdiğini ya da terk edilmiş evlerde uyuduğunu bildirdi.

Ona güvenmiyordum ve tetikte olacaktım.

Tor kemerine bir bıçak ekledi. Önce o, Halvar ve Frey karaya çıkıp çevredeki ağaçları kontrol ettiler. Onların işareti üzerine Ari geri kalanımıza gemiyi terk etmelerini emretti. Junius ve Casper uzun gemide kalacaklardı çünkü Casper bir su fae'siydi ve Junius da yetenekli bir bıçakçıydı.

Casper için anlamsızdı, çünkü Ari bağlarını çözmeyecekti. İkiyüzlülüğe dikkat çektim ve aptal sadece güldü.

Elise, Mattis ve Siv'le birlikte gemiden ayrıldı. Nehrin yukarısındaki yolculuk boyunca bana hiçbir şey söylememişti. Söylenecek ne vardı ki? Çok fazla kelime vardı ve hiçbirini kayda değer bir şeye dönüşmemişti. Gelmiş olmasından nefret ediyordum. Eviyle tekrar yüzleşecek olmasından nefret ediyordum. O pişin ona dokunmaya çalıştığı geceki gibi kavrulmuş ve harap olmuş bir halde görecekti.

Onu öldürmeliydim.

Yumruklarım sıkılmıştı ve Elise ellerime şaşkın bir bakış atana kadar fark etmemiştim, sonra beni rahatsız eden şeyi paylaşmam için sessizce yalvarırcasına bakışlarımla buluştu. Sessizliğim üzerine, onun yerine Ari'nin yanında durmayı tercih etti.

"Önce oyun salonlarına gideceğiz," dedi Stieg arkamdan. "Elise'i topraklarına gönderecek mi?"

"Bilmiyorum, ama eğer yaparsa bu onu çok büyük bir risk altına sokar."

Sanki bir işaretmiş gibi, Ari aramıza girdi. "*Herr Grey*," dedi neşeyle. "Sizi Mellanstrad'ın kenar mahallelerine kadar takip edeceğiz. Tanrılara hala dostlarınız olması için dua ediyorum."

Yeni kral hoşnutsuzluğumdan zevk alıyor gibiydi. Baltalarımı geri vermeyi reddetti, kendi adına bir dikkatsizlik. Eğer saldırıya uğrarsak, boş boş oturup izlemek zorunda kalacaktım.

Halvar omzumu d rt terek bana dokuma bir çanta uzattı. Arkadaşım göz kırptı.  ine bir bakış atınca yüzümde bir sırtıma belirdi. Kırmızı bir maske, siyah bir pelerin ve Ari'nin kişisel malzemelerinden  alınmış kılıflı bir hançer.

Başka biri olmam gerekmedikçe bu gece Legion Grey olacaktım. Daha  l mc l biri.

Blood Wraith'in malzemelerinin bulunduğu çantayı omuzladım ve ağaçların arasından ilerlemeye başıladım.

Aşğı Mellanstrad değişmişti. Apartmanlar daha az canlıydı. Ravenspire sokakları yıkıp geçtikten sonra çoğu oda boşalmıştı.  arşaf ve pantolonların asılı olduğu raf ve sıraların yerinde şimdi boş sıralar vardı. Havada sıcak bir kan kokusu vardı. Nemli toprak yollardaki her adım biraz daha fazla kanı serbest bırakıyordu. Şüphesiz, bu tadı alabilen tek kişi bendim.

Onu içime çekmek, şiddeti kucaklamak için tanıdık bir pençe göğsümü kemirdi.

Beyaz badanalı eski bir evin önünde durdum, yanmış kapı çerçevesini inceledim. Kırık pencereleri.

"Ne?" Ari, Ruskig'den gelen küçük kalabalığın arasından sıyrıldı. "Ne oldu?"

"Burası Legion'un ticaret yaptığı yer," diye açıkladı Halvar.

Arkamı döndüm ve oyun salonuna yöneldim. Küçük ofiste bıraktığım servet şimi ya da notları her neyse

Şimdiye kadar Ravenspire ve Calder'a gitmiştim. Böyle bir zamanı özlemek garip bir düşünceydi. Lanetli bile olsam, Legion Grey olarak biraz huzur, aidiyet ve işe yararlık bulduğum anlar olmuştu.

Artık adımları biliyordum ama öldürmek ve nefret etmek dışında pek bir amacım yoktu.

Yürürken birkaç kişi bizi selamladı, bazıları şim veya ekmek için yalvardı. Ari'nin sarayından birkaç kadın ve erkek -kendilerini saray mensubu ilan etmişlerdi- Ruskig'e sığınma teklifinde bulundu. Dilencilerin çoğu bize delirmişiz gibi baktı ama bazıları sıraya girdi.

Elise yorgunlara bira ve ekmek ikram eden ilk kişi olduğunda şaşkınlığımı ve memnuniyetimi gizledim. Birkaçı nefes nefese kaldı, başlarını eğdi. Bazıları *Kvinna'larının* geri dönmesi için dualar gönderdi. Çoğu acının sisinde fark edemeyecek kadar kaybolmuştu.

Oyun salonu rıhtımın yakınında konumlandırılmıştı. Ravenspire Mellanstrad'a karşı gelmeden önce ev bir tarafa doğru eğilmişti. Şimdi çatıda eksik çıtalar vardı ve kapı menteşelere tam olarak oturmuyordu. Tuzlu su, tuz ve ter kokan keskin bir esinti her zaman tepelerin yakınında gezinirdi. Şimdi de durum farklı değildi.

"Dolu gibi görünüyor," dedi Ari.

Gerçekten de salonun pencereleri mum ışığında parlıyordu ve her birkaç nefeste bir havlayan kahkahalar geceyi bölüyordu. Dışarıda erkekler sarhoş ve tatmin olmuş bir halde sendeliyordu. Bazılarının kollarında kadınlar ve erkekler vardı.

Kadınlara daha önce hiç izin verilmemişti. Belki de hayatları altüst olduktan sonra umursamayı bırakmışlardı.

Ari omzuma vurdu. "O zaman devam edelim."

Ari, Frey ve saray mensupları çamurlu yamaçtan aşağı, eve doğru ilerlemeye başladılar.

"Çaresiz kalacaklardır," dedi Tor. "Onları ikna etmek zor olmasa gerek."

Eğer daha fazla insan Ari'nin davasına katılmazsa, Elise'i sadece adı için kraliçe eşi olarak alacağından pek şüphem yoktu. Mellanstrad halkının ikinci *Kvinna*'yı tercih ettiğine inanmakta haksız değildi.

Onun mizacı ve adaleti, lanetimi bozmak için bir asile ihtiyacım olduğunda kullandığım niteliklerdi. Şüphesiz Gece Halkı'nın yeni kralıyla aynı safta yer alırsa, diğerleri de onu takip edecektir.

Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Bunu yapmana gerek yok." Elise arkamdan geldi, kapüşonunu geriye attı ve kaşlarını çattı.

Ona uzanmak, teninin yumuşaklığını hissetmek istedim. Koşmak istedim.

"Kral ne derse onu yapmak zorundayım."

Alay etti. "Ari'nin ne dediğini pek umursamıyorsun. Geri dön. Bu senin kavgan değil."

"Elise..." Sesim boğazımda düğümlendi. Ben bir şeyler söylemeye çalışırken sessizce bana baktı -herhangi bir şey- ama elimde hiçbir şey yoktu.

"Keşke ilgisizliğiyle bana işkence etmek yerine gitsen. Bırak unutayım ve sadece ..." Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

Elini tuttum ve onu geri çektim. Bakışlarım kayıp iki parmak ucuna kaydı. Bizi bir araya getiren o kadar çok şey vardı ki, birçoğu da bizi ayırmaya çalışıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. "Yeterince uzun süre direnirsen Ari seni serbest bırakacak, çünkü onun işine yaramayacaksın. Ve benimle yemin etmekle ilgili zavallı tehditlerini bahane olarak kullanma. Kendi başıma nasıl ayakta duracağımı biliyorum ve açıkçası senin de pek umurunda olduğunu sanmıyorum."

Önemsiyordum. Çok fazla önemsedim.

Seçebileceğim nazik ve kibar sözcükler yerine "Çok safsın," dedim. Yüzümü onunkinin yanına yasladım. "Ari tanınmış bir kral ve bu bir savaş. Eğer güçlerini güçlendirecek olan şey seninle ittifak yapmaks, sana başka seçenek bırakılmayacak."

"Kendime her zaman bir seçenek sunacağım."

Başımı salladım. "İşte bu yüzden safsın. Şu anda seninle arkadaş, ama sen bile itiraf etmelisin ki eğer bir ittifak bu toprakların yararına olacaksa, o zaman kabul ederdin."

Çenesini kaldırdı, sesi alçaktı. "Gösterişçi kralların hayatımda söz sahibi olduklarını düşünmelerinden bıktım usandım. Beni artık senin yükün olarak görme. Benim kaderim benimdir."

Elise başka bir şey söylemeden tepeden aşağı indi.

Onu yaralamıştım. Gözleri gerçeği ele veriyordu. Önce amcası Timoralı aptallarla yemin etmesini istemişti. Ari onun özgürlüğünü ve kalbini tehdit etti. Ve beni. Ben hepsinden kötüydüm. Kalmam için yalvardığında ondan kaçtım. Huzurunu işgal ettim. Pozisyonunu çaldım. Onu bu savaşın içine ittim, mesafeli durdum, geri çektim, sonra sanki fedakarlığının bir önemi yokmuş gibi onu tekrar ittim.

Omzumdaki çantayı düzelttim. Gitmemi istiyordu ama bu tamamen imkânsızdı.

Oyun salonuna ilk olarak Halvar, Tor ve ben girdik. Oda duman ve yıkanmamış ten kokuyordu ama bedenim rahatlamıştı. Sanki eve gelmiş gibiydik.

"Kahrolası cehennemler adına! Bu Legion Grey."

İçkiyi fazla kaçırmaya meyilli bir gece bekçisi olan Korman kornasını kaldırdı. Her zaman pasaklı bir adam olmuştu ama sakalında yer yer kıllar dökülmüş, iki ön dişi gitmiş ve dudağında yeni bir yara izi oluşmuştu.

Sırıttım. "Uzun zaman oldu dostum. Şimdi çok daha çirkinsin."

"Ve üçünüzün de lanet olası Fae

kulakları var." "Var."

"Otur. Anlatacak bir hikâyen var ve benim de dünya kadar boş vaktim var." Korman bir kahkaha attı ve kornasını masaya vurdu. Sırtarak yanına bir sandalye çekti ve bana yanına oturmamı işaret etti. "Şu herife bir içki ver."

Aleman başıyla onayladı ve tezgâhın arkasına geçti. Korman burnunu çekti ve dirseklerinin üzerine eğildi. "Legion Grey. Norn'ların uzun zaman önce hayat ipinizi koparıp unutulmaya terk ettiğini sanıyordum. Öncelikle, Gece Halkı olduğunuzu nasıl sakladığınızı bilmek istiyorum. Bilmek isteyecek birkaç yeraltı fae'si var."

Sırıttım ve sandalyede arkama yaslandım. "Karmaşık öfke büyüleri. Kan kurban etmeyi ve ilk çocuğunuzu yemeyi gerektiren türden. Buna değmez."

Korman çenesini ovuşturarak bir kahkaha daha attı. "Buna inanmış gibi yapacağım. Hangi cehennemdeydin sen? Ravenspire'daki kuşatmadan beri senden bahsedildiğini duymadım."

"Ben de herkes gibi hayatta kalmaya çalışıyordum. Söyle bana, Mellanstrad şimdi nasıl bir yer?"

Korman birasından uzun bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. "İkinci cehennem gibi. Soğuk, kasvetli, bıçakları seven çok fazla adamla dolu. Sanki burada kanayan asilzadeleri saklıyormuşuz gibi bizi izliyorlar. Vergi ve para cezalarıyla bizi öldürüyorlar. Hayatta kalan tek yer burası. O da kuzgunlar Hugo'nun birasını sevdiği için."

"*Kvinna*'yı sakladığınızı mı düşünüyorlar?"

Korman homurdandı. "Kanayan kraliçe kız kardeşinin çalınan tahtının felaketi olacağını düşünüyor. Sanki kaderi değiştirebilecek güce sahip bir ilahmış gibi. Söyleyin bana *Herr* Grey, küçük *Kvinna* nerede? Wraithler tarafından boğazının kesildiğini duydum."

İfademi nötr tutmak için mücadele ettim. Korman yarım nefes boyunca içki borusuna baktı, sonra devam etti. "Biz

Lysander malik nelerindeki insanlara. En azından onlardan geriye kalanlar. Bence ya öldü ya da kaçtı. Timor kraliyet ailesi hiçbir zaman omurgalı olmamıştır."

"*Kvinna* Elise'i tanısaydınız farklı düşünürdünüz."

Korman omuz silkti. "Sanırım en iyisini sen bilirsin. Nereye gittiğini biliyor musun? Kalede onunla birlikteydin."

" yleydim, ama ayrıldık ve-"

"Buradayım, Korman."

Elise büyüyen kalabalığın arasından ite kaka ilerlerken sinirli bir homurtu çıkardım. Sivri bir bakışla gitmesi için yalvardım.

Korman hayretle baktı. Solgun saçlarındaki başlığı çıkarıp masada yanıma oturduğunda salonda mırıltılar dalgalanıyordu. Elise'in omuzları   kmedi, bocalamadı. Hayır, Hugo'nun benim için getirdiği boynuzdan kanayan bir yudum aldı.

"*Kvinna*," dedi Korman nefes nefese bir fısıltıyla. "Ben... Blood Wraith'in seni kendine aldığını ve yediğini duydum."

Sırıttı. "Bunu son derece eğlenceli bulmama rağmen, korkarım gitmeme izin verdi."

Korman ona sanki biraz delirmiş gibi baktı. Yüzüm kızardı.

"Ne yapıyorsun?" Dişlerimin arasından sordum. "Geri  ekilmen gerekiyordu."

"Orada öylece durup kasabamın halkının onları terk ettiğime inanmasına izin vermeyeceğim." Elise arkasına baktı

gece bekçisi. "Runa ve Calder burada ne arıyordu? Neden?"

Korman gözlerime baktı. "Yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını bilmiyorum. İnsanları tutukluyorlar. Size yardım ettiklerini söyledikleri için onları idam ediyorlar. Neden senden korkuyorlar?"

"Çünkü Elise, Gece Halkı'nın yeni kralının yanında yer alan bir Timor asilzadesi."

Ari kibirli ve sanki bu bir oyunmuş gibi sırtarak öne çıktığında yine gözlerimi devirmiştım. Kimse bir plana nasıl sadık kalınacağını bilmiyor muydu?

"Korman," dedim. "Bu Ari Sekundär. Ruskig'deki Etanların ve Gece Halkının kabul görmüş kralı."

Korman'ın gözleri büyüdü. "Tüm tanrılar. Anlatacak bir hikayen var."

Ari, Elise'in diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Masadakilere gülümsedi. "Oldukça şaşırtıcıydı; ancak Etta'nın krallarını ve kraliçelerini seçtiğini biliyoruz."

"Kral Ari ay kanadını geri getirdi. Kendi gözlerimle gördüm," dedi Frey. "Elini bir çalının üzerine koydu ve çiçekler açtı."

Gözlerimi Elise'e çevirdim. Bir an için bakışlarımı karşıladı. Etta'nın kralını seçtiğini ama onun bu çağrışı duymazdan geldiğini söylediğini duyar gibiydim.

Birkaç adam Korman'ın etrafında toplandı ve Ari'nin Ruskig'deki sığınaklarından bahsetmesini dinledi. Korman'a yapılan saldırıdan bahsetti.

Öfke ocakları, *Kvinna* Elise ile ittifak - Ettan halkına her zaman adil ve nazik davranmış olan Timorlu.

"Buraya senin için geldik," dedi Ari, sesi kararlı ve güçlüydü. "Sizi bir an bile desteksiz bırakmayacağız. *Kvinna* Elise sizin onun halkı olduğunuz konusunda ısrar etti ve ben de aynı fikirdeyim. Arkadaşlarınız bizimle birlikte. Elise ve Legion Grey. Öfke bizim tarafımızda. İhtiyacımız olan şey, bu topraklar için savaşımaya istekli, güçlü kuvvetli insanlar. Kader bize zamanın şimdi olduğunu söylüyor."

Oyun salonunun üzerine bir sessizlik çöktü. Korman parmaklarını yağlı saçlarında gezdirdi. Kadınlar dua etti. Bazıları başlarını salladı, biraz hırçınca sıırttı. Diğerleri kapıdan kaçmaya hazır görünüyordu.

Halvar borusunu bıraktı ve Korman'ın omzuna vurdu. "Hadi ama. Nedir bu sessizlik? Siz bu toprakların çukurundan gelen insanlarsınız. Vahşi, yetenekli ve vicdansız."

"Dur," dedi Harald adında bir rıhtım adamı. "Dalkavukluğun seni hiçbir yere götürmeyecek."

Halvar kıkırdadı. "Burası bizim toprağımız. Bizden kemik, kan ve işkence yoluyla çalındı. Bizimle birlikte durun. Halkınız için savaşın. Bu topraklarda hâlâ hayat var ve halkımız birlik olmazsa bunu başaramayız."

Korman uzun bir iç geçirdi. "Gerçekten öfke ocaklarına sızdın mı?"

"Yaptık," dedi Ari.

Gece bekçisi Elise'e baktı. "Halkın senin derini yüzecek. Seni parçalara ayıracaklar. Gerçekten bizim yanımızda olduğunu nereden bileceğiz?"

"Öyle," dedim. "Burada hiç kimse *Kvinna* Elise'in kendisinden olmayan insanlar için yaptığı fedakârlıkları benim kadar görmedi."

"Bize nazik davrandı." Bir kadının küçük sesi kafaların üzerinde yankılandı.

Elise ayağa kalktı, sırtına kadar arka tarafı taradı. "Arabella, buradasın."

Elise kalabalığın arasından boğazında kuzgun dövmesi olan Ettanlı bir kadına doğru ilerlerken yerimden kalktım. Bir serfin işareti.

Serf en ufak bir tereddütle Elise'i kucakladı ve güldü. "Sana bu kadar kafayı takmışlarsa hâlâ hayatta olduğunu biliyordum."

"Nasılsın? Ellis nerede?"

"Hugo için domuz ağılında çalışıyor. Birazdan gelir. Seni görmek güzel, *Kvinna*." Arabella tekrar odaya döndü. "Birçoğunuz gibi ben de Lysander malikânesinde hizmet ettim. Elise serflere asla kötü davranmadı. Bize gizlice yemek verir, babasının gazabına karşı bizi korurdu. Eski kralla karşı bile, ticaret için serf aramaya geldiğinde bizi saklardı."

Elise gözlerini sildi ve Arabella'nın elini sıktı. Korman'a baktı. "Timorlu olarak doğdum ama toprağım yok. I

Ettan değilim ve kendi halkıma karşı bir hainim. Ruskig'dekilerin yanında durmayı *seçiyorum*."

Gece bekçisi hiçbir Şey söylemedi. Birkaç kişi fısıldadı. Gerildim, Elise'e saldırırlarsa onu savunmaya hazırdım. Ari'nin, Elise'in atlaması aptallıktı. Herkes iyilik bulmak için onu fidye olarak kullanabilirdi.

Korman kornasına kıkırdayana kadar nefesimi tutmaktan göğsüm yanıyordu. "Ah, o kadar endişeli görünme *Kvinna*. Konuşmalar olmasa da seni alırdık. Kendini içinde bir tutam akıncı olan Ettan olarak düşün."

Oyun salonu hep birlikte güldü. Neredeyse rahatlıyordum. Neredeyse sırtıyordum.

Ta ki koridorun kapısı çarparak aılana ve Stieg nefes nefese ve yüzü kızarmış bir halde içeri itilene kadar. "Burası Ravenspire Kalesi! Buradalar!"

"Ne!" Yarım nefes içinde ayağa kalktım.

İnsanlar dağıldı. Korman yerdeki bir kapıyı açarak kadınlara ve gençlere aşağıya inmeleri için bağırdı.

"Nereden biliyorlar?" Homurdandı, sonra tezgâha baktı. "Ah, lanetli tanrılar, Hugo!"

İlk kez, aleman'ın hiçbir yerde bulunamayacağını fark ettim. Kan beynime sıçradı. "Seni sattı mı?"

"Korktu. Muhtemelen onun gibileri görünce," dedi Korman, Elise'e bir işaret yaparak. "Lysander malikânesinde kuzgunlardan oluşan bir kamp kurmuşlar. st düzey muhafızlar, Lejyon.

En iyi muhafızlar. Hatta bir iki kez kraliyet hansomlarından birini görmüş. Onu istiyorlar. Hem de çok."

"Elise," dedi Ari. "Gitmemiz gerek."

"Zaman yok," diye tersledim ve çantayı karıştırdım. "Yapabilen herkes güney rıhtımlarına koşsun. Nehirde bir tekne var."

Stieg pencereden dışarı baktı. "Acele etsek iyi olur. Kanayan bir kraliyet arabası bu tarafa doğru geliyor."

Elise bana baktı, gözleri dehşetle açılmıştı. Bacağındaki kınından bir hançer çıkardı. Mattis ve Siv oyun salonunun arka tarafından gelip onun omuzlarında durdular. Pelerinimi başımdan geçirip yüzümü kırmızı kumaşla maskelerken bakışlarını üzerimden ayırmadım.

"Lanet olsun," dedi Korman. "Sen Kan'sın-" Gece bekçisi dudaklarını büzdü, ellerini kaldırdı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, bilmek bile istemiyorum."

Ari'ye, "Şimdi baltalarımı vermek için iyi bir zaman," dedim.

"Öyle bir şans yok," dedi Ari, temkinli bir şekilde pencereden dışarı bakarak. "Ruskig'de kalmaya devam ediyorlar."

"Aptal." Hançeri çantadan çıkardım. Ari onu gördü ama ben Gölgeme dönerken görmezden geldi. "Stieg, insanları nehre götür."

Hiç tereddüt etmedi ve bir grup kadını tuzak kapısından içeri kadar takip etti. Korman burnunu çekti ve elini burnunun altına sildi. Yanımda topuklarının üzerinde sallandı.

"Gitmelisin," dedim.

"Gitmemeyi tercih

ederim."

"Seni öldürebilirler."

"O zaman öldüğümde kılıcımın elimde olduğundan emin ol, Wraith." Göz kırptı ve kemerinden hırpalanmış kısa kılıcını çıkardı. "Tanrılarla yemek yemek istiyorum."

"Frey," dedi Ari, bir eli bıçağının üzerinde. "Bana neler olduğunu anlat."

Frey pencereye gitti, sağa sola baktı. "En az iki düzine kuzgun var. Bir at arabası var, Kralım. Güzel bir araba. Gölge'nin dediği gibi, ya bir kraliyet mensubu ya da yüksek bir soylu. Dışarı çıkan biri var. Kraliyet muhafızlarının kanayan yüzbaşı."

Elise'in rengi soldu. Bana baktı. Farkına varmadan onun yanına doğru ilerledim. Elini tuttum, parmaklarımızı birleştirdim ve kulağına yakın bir yerden fısıldadım. "Bu o mu?"

Eğer Jarl Magnus, Elise'i neredeyse öldürecek olan o piç dışarıda olsaydı, hiç düşünmeden onu göbeğinden burnuna kadar keserdim.

"Bilmiyorum." Ürperdi ve elimi daha sıkı kavradı.

Dışarıdan gelen bir ses oyun salonunu susturdu. "Ateşkes için geldik. Bir anlık barış."

"Ben Jarl," dedi Elise.

Kullanamadığım öfke damarlarımda kaynadı.

Jarl tekrar seslendi. "*Kvinna* Elise Lysander ile görüşmek için geldik. Eğer içerideyse, kız kardeşinin, Timoran Kraliçesi'nin onunla konuşmak istediğini söyleyin."

BÖLÜM 23

--

Haydut Prenses

OYUN SALONU rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü. Tek ses kulaklarımda gümbürdeyen nabzımdı.

"Elise," diye bağırdı Jarl. "Dışarı çık ve ne sana ne de buradaki hiç kimseye zarar gelmesin."

"Yapma," dedi Valen karanlık bir sesle. Eli hâlâ benimkini kavırıyordu ve beni geri çekti.

"Gölge'yle git. İnsanları dışarı çıkarın," diye emretti Ari Frey'e.

Muhafız başıyla onayladı ve zemin kapağını bir kez daha açtı. Kuzgunlar her yerdeydi ve Jarl'ın burada olması Calder ve Runa'nın en azılı savaşçılarını gönderdiği anlamına geliyordu.

Ulf pencereden dışarı baktı, çenesi taş gibi gergindi. "Çok kalabalıklar. Bizi yok edecekler."

Ari kararlı bir sesle, "Kader bizim yanımızda Ulf," dedi.

Hantal muhafızın gözlerini kapayışına bakılırsa, onun da kralı kadar inançlı olduğundan şüpheliydim.

Mattis ve Siv kendi silahlarını çıkardılar. Siv bir hançer, Mattis ise bir balta ve bıçak. Siv bana baktı, korkusu cesaretinin altına gömülmüştü. Mattis de ona baktı. Gözlerinde tamamen farklı bir duygu vardı.

"Elise," diye tekrar seslendi Jarl. "İşlerin bu noktaya gelmesini istemezdim."

Geceyi yeni bir ses doldurdu. Bir çığlık. Bir çocuk çığlığı. Bir başka nefeste Arabella'nınki takip etti.

"Ellis!" Kapıya doğru fırladı ama Tor onu yakaladı. Arabella tekmeliyor, çırpınıyor ve oğlu için çığlık atıyordu. Tor, Arabella kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere yığılana kadar onu sıkıca bedenine sardı.

Önce bana, sonra Valen'e baktı. Maskesine rağmen Valen'in öfkesi açık bir alev gibi yayılıyordu.

"Dışarı çıkarsan çocuk yaşar," dedi Jarl. "Bir korkak gibi saklanırsan kafasını annesine gömmesi için içeri gönderirim."

Arabella boğuk bir hıçkırıkla boğuldu. Hâlâ Tor'un kollarında kucaktayken kustu.

Parmaklarımı Valen'in tutuşundan kurtardım.

"Elise," diye tersledi, bana doğru uzanarak. "Sakın buna cüret etme."

"Benim için ölmesine izin vermeyeceğim. Reis'in neler yapabileceğini gördün.

-Bir çocuğu incitmekten çekinmeyecektir. Kapıyı aç Ulf." "Bekle,"

dedi Ari. "Ben olmalıydım."

"Beni istiyorlar," dedim. "Ari, senin neye benzediğini bilmiyorlar. Bu yine de bir avantaj. Gece Halkı'nı kimin yönettiğini bilmeyecekler."

Ari aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ama başıyla onayladı.

"Oraya gitmiyorsun," dedi Valen. "Seninle oynuyorlar."

Onu görmezden geldim. "Kapıyı aç."

Yirmi adım ötede, Jarl Ellis'in kolunu tuttu. Çocuk ağlıyordu ama sağlam durmaya çalışıyordu.

"Bırakın onu," diye seslendim.

Jarl'ın alaycılığı içimi sıcak aside çevirdi. "Gerçekten burada olup olmadığını merak etmeye başlamıştım."

"Çocuğu serbest bırak, Reis, yoksa bir adım daha atmam."

Reis ellerini kaldırdı ve Ellis'in tökezlemesini izledi. Çocuk koşarak oyun salonuna girdi ve Arabella'nın kollarına atıldı. On bir yaşında olmasına rağmen annesi onu salladı, yanaklarına ağlamaklı öpücükler kondurdu ve dağınık siyah saçlarını okşadı.

"Yakala onları," dedi Ari. "Git. Git."

Arabella bana sulu bir bakış attı. Çenesi titredi, sonra Ari'nin muhafızlarından biriyle birlikte kapaktan geçerek gözden kayboldu.

Siv yanıma geldi, elimi tuttu. "Yapma bunu." "Başka seçeneğim yok."

Mattis arkasından geldi. "Elise, lütfen."

İkisinin de ellerini kendi ellerime aldım. "Halkı buradan götürmeye yardım edin. Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var. Bana zarar vereceklerini sanmıyorum. Henüz değil. Önce bizden istedikleri bir şey var."

Mattis, "Oraya gitmene izin vermeyeceğim," diye ısrar etti.

"Mattis, bu bir savaş. Müzakereler ve ateşkes anları da bunun bir parçası. Ama Mellanstrad halkı silahsız ve ikiniz de kılıç kullanmayı biliyorsunuz. Onlar için savaşın."

Hemen geri döndüm. Arkamda Ari'nin muhafızlarından bazıları arkadaşlarıma rıhtımdaki adamların, balıkçıların, kadınların ve gençlerin güvenli bir yere ulaşmalarına yardımcı olmak için izlemeleri gereken yol hakkında talimatlar verdi.

Onları düşünemedim. Şu anda değil.

Valen odayı üç adımda geçti. "Ben de onunla gidiyorum."

Halvar, Tor ve Stieg ya savaşmaya ya da protesto etmeye hazır bir şekilde dikkat kesildiler. Muhtemelen ikisi de.

"Hayır," dedim, sesimin titremesinden utanarak. Bir elimi Valen'in göğsüne koydum. "Hayır, yapamazsın. Sana *ihtiyaç var*."

Valen'in yüzü yaklaştı. Maskenin arkasından dudakları yanağıma değdi. "Beni durdurmaya çalış."

"Git," dedi Ari, gözleri kara taş gibiydi. "Korkut onları, Wraith."

Kan Hayaletleri'nden daha fazlası gecenin içinde beni takip etti. Gölge Loncası maskelerini **t a k m ı ş** ve silahlanmıştı. Onlar

etrafımı karanlık bir çember gibi sarmış, ilk tehditte önüme atlamaya hazırdu.

Doğruyu söylemek gerekirse, onların yakınlığı biraz daha dik durmama yardımcı oldu.

Kont omuzlarına kalın postlar giymişti. Her iki kalçasında birer kılıç vardı ve bir diğerinin kabzası sırtındaki kınından bir omzuna doğru yükseliyordu. Onu son gördüğümünden beri -beni yatağı bağlayıp zorla yemin ettirmeye çalıştığı geceden beri- altın sarısı bir sakal bırakmış ve saçlarını omuzlarına kadar uzatmıştı.

Solgun gözleri kısıldı. "Orada dur. Bir adım daha atma Blood Wraith. Yalnız geliyor."

Valen güldü, sesi artık Gece Prensi'nin değil, Wraith'in alçak, çakıllı törpüsüydü. "Son karşılaşmamızda başladığım işi bitireceğimden mi korkuyorsun?"

Jarl yüzünü buruşturdu ama bakışlarını bana yöneltti. "Yalnız gel Elise, yoksa-"

"Yoksa ne olur, Reis?" Küçümseyerek söyledim. "Ne yapacaksın? Rehinenizi geri verdiniz. Adamların var ama Gölge Loncası'nın nasıl savaştığını biliyorsun."

"Bu bir ateşkes."

"Ve gerekmedikçe kılıcımızı bile kıpırdatmayacağız. Ama seninle refakatsiz bir yere gideceğime inanıyorsan beni deli sanıyor olmalısın."

Kılıcının bronz kabzasını sıkıca kavradı. Sayıca azdık, ama bir parça

Jarl'ın Gölge ve Kan Hayaletleri Loncası'na karşı duyduğu kayda değer korkudan duyduğu memnuniyet.

Acı dolu bir sessizliğin ardından, "Beni takip edin," dedi.

Kont bizi arabaların ve Ravenspire savaşçılarının arkasına gizlenmiş beyaz bir gölgeliğe götürdü. Pelüş bir minder üzerine oturmuş, uzun bir elbise giymiş olan Runa, ayağındaki topraktan farksızmışız gibi bize baktı.

Kız kardeşim altın bir halka takıyordu. Saçları, yaklaşan yeminlerinin bir sembolü olarak örülmüştü. Kulaklarında ve parmaklarında altın yüzükler vardı ve ellerinin üst kısmında rün dövmeleleri bulunuyordu.

Kız kardeşimden nefret ediyordum. Ama aynı düşünceyle, onunla kavga etmek de istemiyordum.

"Bu kadar vahşi bağlantılar kurduğundan haberim yoktu, kardeşim," dedi Runa. "Kan Hayaletleri. Bu kadar aptal olmasaydın etkilenirdim."

"Bilmediğin çok şey var, *kardeşim*."

Gölgeliğin arkasından bir figür belirdi ve ben yutkundum.

"Daj," diye fısıldadım. Babam uzun ve geniş duruyordu. Cildi artık solgun ve çökük değildi. Saçları gürleşmiş, sakalları örülmüş ve gümüş boncuklarla bezenmişti. Leif Lysander bir zamanlar olduğu gibi prensin eşi gibi görünüyordu.

Calista'nın babama karşı anlattığı hastalıklı kader hikâyesi Valen'in lanetiyle birlikte solup gitmişti şüphesiz.

Babamın çenesi gerildi. Bakışları sertleşmeden önce gözlerinde kısa süreli bir acı gölgesi vardı. "Kızım. Seninle arkadaşlık etmekten utanıyorum."

"Ya da dehşete düşmüş," dedi Halvar maskesinin arkasından.

Elbette şimdi bile dalga geçmek için bir neden

bulabilirdi. "Runa," dedim. "Ne istiyorsun?"

Kız kardeşim bir an bana baktı. "Aramızdaki bu kavganın bitmesini istiyorum Eli. Biz kan bağımız var. Biz kardeşiz. Sen halkına ve ailene aitsin."

"Ailem beni öldürtmeye çalıştı," dedim kuru bir sesle.

"Hayır, yanılıyorsunuz. Sizi güvende tutmak için aradık."

"Amcamızı öldürdükten sonra mı? Eylemlerinizi korumak için mi?"

Runa kaşlarını çattı. "Anlamamı beklemiyorum Elise. Amcamız Timoran'ı atalarımızın kaçtığı o soğuk çorak topraklara götürüyordu. Biz onu kurtaracağız. Hayatı geri getirdik."

Homurdandım. Herkes Timoran'a hayatı geri getirecek kişinin kendisi olduğunu iddia ediyordu. Keşke yanımdaki adamın burayı kurtaracak, derin yaraları iyileştirecek sihre sahip olduğunu bilselerdi.

"Elise, aklın başına gelir ve bizimle dönersen kral senin için rahat bir hayat ayarladı," dedi kız kardeşim. Jarl'a eliyle işaret etti. "Sen ve Jarl yemin edeceksiniz-"

"Hayır," diye araya girdi Valen.

Kız kardeşim onun sesiyle irkildi. Gözlerini Blood Wraith'ten ayırıp devam etmesi bir an aldı.

"Birlikte Lyx'te ailelerimizden bile daha büyük topraklara sahip olacaksınız. Ettanlarla barışı sağlamamıza yardım edeceksiniz. Size güveniyorlar; size değer veriyorlar. Birlikte Timoran'ı olması gereken yere getirebiliriz."

"Gece Halkı ile ilgili planlarına göz yummayacağım," dedim. "Öfkeyi kendinize çekmeye çalıştığınızı biliyorum. Hırslarınızı iletirmek için Ettanlara, Gece Halkına ve kendi halkımıza işkence ediyorsunuz. Eğer bunlara son vereceğine, tahttan ineceğine yemin edersen, evet, kavgamız sona erecek."

Runa alay etti. "Sen bir aptalsın, Elise. Eğer durmazsan pek çok insan zarar görecek."

Kanım ısındı. Kırmızı gördüm. Kahkahalar ve genç kızlık anıları nefret gibi bir şeye dönüştü - garip bir duygu karmaşasıydı. Küçümseme, ıstırap, pişmanlık, üzüntü. Geleceğin kraliçesi için gümüş kabuklu bir boynuz tutan dar masanın üzerine eğildim ve yüzlerimizi kıl payı ayırdım.

"Tehdit ediliyorsun kardeşim, yoksa beni buraya çağırmazdın. Belki de aptal olan sensin."

Runa ayağa fırladı. "Legion Grey'i öldüreceğiz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Runa kendini beğenmiş ve hınzırca gülümsedi. "Evet. Sen kaçtıktan sonra yeminli arabulucunu bulduk. Hatırladığım kadarıyla ondan hoşlanıyordun. Derisinin her santimetresinin kemiklerinden sıyrılmasını sağlayacağım. Çığlıkları son nefesinize kadar bu topraklarda kalacak."

Runa'nın nefesleri kesildi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Halvar benim yerime gülme cüretini gösterdi. "Ne kadar acımasız bir tanımlama."

Ben k1s k1s g1ld1ğ1imde k1z kardeşim bana k1z d1. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Ülkenin karanlık, zorlu kraliçesi olarak görünmek için çırpınıyor ve umutsuzluğ1a kapılıyordu. Başarısız olacaktı.

"Bence yalan söylüyorsun," dedim.

"Şaşırdım. Adama karşı daha fazla sevgi beslediğini sanıyordum." Jarl'a döndü. "Bittiğini gör."

Jarl başını eğerek onayladı. Dudağımın iç kısmını ısırdım. "Beni tehdit edeceğin tek şey bu mu?"

"Önce gözlerini alacağım," dedi Runa. "Belki onları duygusuzluğunun bir simgesi olarak saklayabilirsin."

"Bu yorucu ve açıkçası hayal kırıklığı yaratıyor. Ravenspire gibilerden daha iyisini beklerdim," dedi Valen. "Yalan söylüyorsun, bunu biliyoruz ve senin sahte, çalıntı tahtının yanında asla durmayacağız."

Runa dişlerini sıkarak, "Senin hatan," dedi. "O ölecek-"

"Yeter." Valen öfkeli bir iç çekti ve ben itiraz edemedemden kırmızı maskesini indirdi. "Tehditlerin çocukça ve belli ki Legion Grey senin elinde değil."

Reis'in yüzünün solmasını, Runa'nın kekelemesini izlemekten büyük bir zevk alıyordum. Sinirli görünmekten başka bir şey yapmayan tek kişi babamdı.

"*Bay* Grey... bunca zamandır benim evimdeydi!"

"Garip, değil mi?" Valen söyledi.

Jarl'ın gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Beyninde ne tür düşünceler dolaştığını ancak tahmin edebilirdim. Legion'u nasıl öldüreceğini mi? Ondan nasıl saklanacağını. Legion Grey'in tüm krallığı kandırdığını bildiği için uykularının kaçmasını umuyordum.

Hâlâ onları kandırıyordu.

Runa kendini toparladıktan sonra yakındaki bir muhafızı itti. "Bir göz atın."

Valen kılıcına uzandı ama dehşet içinde Gece Prensi'ni işaret etmedi.

Runa muhafızı babamıza doğru yönlendirdi.

"Runa," dedi şaşkınlıkla.

Kız kardeşim üzerime yürüdü. "Bunu sen yaptın, Elise."

İki muhafız babamın kollarını kavradı. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladıklarında çırpındı ve bağırdı. Kız kardeşimin yönlendirdiği muhafız, tuniğinden bir şişe çıkardı. Bir bıçak bekliyordum ama bulanık sıvının bir tür zehir olduğunu hayal ettim.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ona bağırdım. Valen hançerini kınından çıkardı. Tor, Halvar ve Stieg de aynısını yaptı.

"Kızım, hayır." Babam kuzgunlara karşı savaştı. Şişe başının üzerine kaldırıldığında gözlerini kapattı.

Runa bir elini kaldırarak muhafızı yerinde tuttu. "Onun kaderi senin ellerinde, Elise. Bizimle gel ve babamızı acı çekmekten kurtar. Ya da belki kız kardeşim gerçekten ölmüştür."

Bir kol belime dolandı ve beni geri çekti.
Valen beni çadırın kapağına doğru sürükledi.

"Hayır!" diye bağırdım. Runa'nın sırtışı soldu. Elini indirdi ve başını salladı. Kalbim tekledi. "Hayır! Dur!"

Muhafız şişeyi babamın sağ gözüne sokarken Valen beni göğsüne bastırdı. İksir tısladı. Babamın gözünden yüzüne ve boynuna doğru derin, siyah damarlar çatladı.

Umutsuzca başka tarafa bakmak istedim. Gözümü kırpmadım.

Her ne ise gözünü içten dışa doğru çürütüyor gibiydi. Çılgınlıkları kafamın içinde çınlıyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Kız kardeşime ne olmuştu da onu bu kadar acımasız ve çirkin bir şeye dönüştürmüştü?

Karanlık, sefil bakışlarını bana çevirdi. "Öldür onları."

Sonraki anlar bulanıklaştı. Valen beni gölgelikten çıkardı. Tor ve Halvar, babamı tutan iki muhafızı öldürmek için neredeyse hep birlikte bıçaklarını fırlattılar. Stieg, Jarl'la yüzleşti. Çeliğin çelikle çarpışması geceyi yaktı.

"Onu bırakamam." Valen'e karşı mücadele ettim. Başım dönüyordu.

"Seni öldürecekler," dedi. "Bu yanıklık, Elise. Karanlık öfke. Artık ona yardım edilemez."

Oyun salonunun kapısının önünde duran Gece Halkı'nı zar zor fark ettim, Ari ortadaydı ve kılıçlarını çekmişti.

"Hazır!" Ari bağırdı. Valen'i onayladı, bana bir bakış bile atmadı. Bir şeyler olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmezdi.

yanlış gitmişti ve Kan Hayaleti hayatımı kurtarıyordu. Ari'nin muhafızları kılıçlarını kaldırdı; Gece Halkı avuçlarını kaldırdı. Gölgeleikten, Runa muhafızların saldırması için çığlık attı, hepimizi katletmeleri için.

Valen ısıık çaldı ve bir nefes daha alarak Stieg, Halvar ve Tor oyun salonuna geri döndüler.

"Onlara bu toprakların öfkesini göster," diye kükredi Ari. "Onlara *asla* sahip olamayacakları şeyi göster!"

Sesi kanımın derinliklerine işledi ve içimde canlı bir şeyleri harekete geçirdi. Ari gerçek kral değildi. Bir gün bunun farkına varacaktı ama onun bir lider olduğuna şüphe yoktu. Hem de tüyler ürpertici bir lider.

Gece Halkı hep birlikte hareket etti. Ellerini açtılar, bazıları diz çöktü. Öfke toprağı seslendi. Valen'in toprağı büküp kırabileceğı şekilde değil ama dikenler, dallar, çalılar keskin parmaklar gibi uzandı ve Ravenspire'in gölgesini çevreledi.

Oyun salonunu bir sihir parıltısı sarmıştı, şüphesiz bir tür illüzyon kuzgunların net bir şekilde görmesini engelliyordu.

Bazı muhafızlar, dikenler ayak bileklerine dolanıp onları yere sürüklerken öfkeyle haykırdı. Çimenlerdeki yılanlar gibi çalılar da muhafızları yere gömmüştü.

"Bekliyoruz!" Ari bağırdı. "Birlikler halinde dağılın. Nehre doğru koşun!"

Ulf boş gözlerle kız kardeşimin kampından gelen yeni muhafız akınına baktı. Şimdilik öfkemiz vardı ama kuzgunlar bir bela gibi gelmeye devam ediyordu.

"Bu da ne böyle?" Stieg bağırdı.

Valen'in kolu belime dolandı ama gözlerim odaklandığında donup kaldım. Karanlık bir şey toprağın üzerinde süzülüyordu. Gölgeler -hayır- mürekkep gibi elle tutulur bir şey, tüylerle kontrol edilen dallara karışıyordu. Siyah, çimenleri yiyip bitirerek renklerini yok etti. Yaşam kuru ve kırılgan bir şeye dönüştü. Siyah çileler kapana kısılmış muhafızların üzerinden akarken çığlıkları kanımı dondurdu.

"O da ne?" Stieg tekrarladı.

"Git!" Valen bağırdı. Sesindeki gerçek korku tüylerimi diken diken etti. "Öfke dayanmayacak."

Ari tereddüt etmedi. "Geri çekilin! Gemiye koşun."

Bir titremeye öfke barikatı çözüldü. Etrafımda, Ari'nin savunması karanlığa doğru kaçtı. Birinin adımı söylediğinden neredeyse emindim. Başım acı dolu bir telaşla döndü, bedenime saldırdı, kaslarımı hareketsiz bıraktı. Bu gece burada ne olmuştu? Kız kardeşim nasıl bu kadar zalim, bu kadar güç delisi olmuştu?

Tüm bunların şoku kafatasımı doldurdu, her düşüncüyü zorlukla takip edene kadar yavaşlattı.

"Elise."

Valen. Elleri omuzlarımdaydı. Yüzüme bağırdı.

"Git. Kaçmalısın."

Neden bıçağını çekmişti? Neden kaçmıyordu? Gözlerimi

kırıptım. "Benimle gel."

"Onları geride tutacağım."

Göğsüme gelen soğuk bir darbe beni sisten uyandırdı. Kendime geldim, kalbim boğazıma düğümlendi. "Hayır, sen bağılsın."

Başka bir el bileğimi kavradığında çığlık attım. Stieg beni geri çekti.

Valen ona emrediyordu. "Hayır!

Hayır, bununla savaşamazsın."

Gece Prensi beni görmezden geldi. Sanki başka türlü gidemeyecekmiş gibi çok hızlı bir şekilde arkasını döndü.

Gölge Loncası ve Kan Hayaletleri silahlarını çekti. Gördüğüm son şey, Ari'nin öfke dallarından bazılarını yutan siyah mürekkep ve yanmış yamaçtan Gölge Loncası'na doğru koşan yeni bir kuzgun birliğiydi.

"Stieg, hayır!"

"Onları geride tutacaklar," diye homurdandı. "Bize biraz zaman kazandırırılar.

Hadi, tekmelemeyi bırak. Tanrılar aşkına, çok inatçısın."

Oyun salonu tamamen kaybolduğunda pes ettim. Stieg gücümü üçe bir oranında aşmıştı. Uyuşmuş bir halde, toprak nemlenene ve hava durgun su ve küfle ıslanana kadar beni budaklı ağaçların arasından çekmesine izin verdim.

Uzun gemi kıyıdan epeyce uzakta sallanıyordu. Adamlar suyun içinden geçerken, diğerleri onları kenardan çekip gemiye bindirdi.

Stieg benimle buzlu nehre doğru koştu.

Soğğun acısına karşı öksürdüm ama ayaklarımı hareket etmeye zorladım.

Valen her an ağaçları kırabilirdi.

Öfkeye ihtiyacı yoktu. Laneti yüzünden öfkesi olduğunu fark etmemişti ve hayatta kalmayı başarmıştı. Gece Prensi olduğu gibi Kanlı Hayalet de oydu.

"*Kvinna*, buraya." Beni geminin kenarından kimin çektiğini bilmiyorum. Korman mı? Frey mi? Güverteye çıktığım anda ağaçlara döndüm.

"Kürek çek," diye emretti Ari'nin nefes nefese sesi. "Hayır! Ari, hâlâ dışarıdalar."

Kral dişlerini sıktı ve küfretti. Yüzünü ağaçlara döndü, hepimiz gibi gölgeleri taradı.

"Bekleyemeyiz," diye ısrar etti Ulf. "Gemileri tarafından tuzağa düşürüleceğiz."

"Ari," dedim, sesimde bir kırılma oldu. "Onları bırakma. Sana yalvarıyorum."

Çenesi titriyordu. Parmaklarını iki yanında oynatarak nehir kıyısını tekrar taradı. Birkaç gergin dakikadan sonra Ari bana döndü. "Burada kalamayız, Elise." Tereddüt etti. "Özür dilerim."

Kürekçiler büyük bir çekiş yaptı. Gemi ileri doğru savruldu.

"Hayır." Çılgınca pruvaya doğru koştum. Aklımdan geçerken Siv ve Mattis'in orada olduğunu fark ettim. Arabella ve Ellis. Junie ve Casper. Ama Valen yoktu. Lütfen. Lütfen. *Lütfen*. Kendimi tuttum.

bir ayağını geminin çıkıntısına dayamış, atlamaya hazırды. "Bekle! Dur!"

Ağaçları işaret ederken parmağım titredi. Gölgelelerin arasından üç figür fırladı ve nehre doğru koşmaya başladı.

"Dur," diye emretti Ari. Akıntı bizi hâlâ sürüklüyordu ama yavaş yavaş yetişeceklerdi.

Gölge Loncası nehrin akışıyla birlikte yüzüyordu. Korman, Mattis ve Casper kenara doğru eğildiler ve akıntı onları nehrin aşağısına sürüklemeyden önce kollarından yakaladılar. Tor, Halvar ve Valen sıırıslıklam ama nefes alır halde güverteye sürüklenirken ben pruvada donmuş bir halde, elim boğazımda kaldım.

Ari kıkırdadı ama bu gerginlikten kaynaklanıyor gibiydi. Gece Prensi oturmak için hamle yaparken Valen'in omzuna vurdu. "Seni pişman etmeyeceğimi biliyordum."

Valen alay etti, kralı başından savdı ama sıırıttı. "Takip edecekler. Bizi buradan çıkarmanızı öneririm kralım."

Kürekçiler tekrar hızlanmaya başladığında, uzun gemi gergin bir sükûnete büründü. Herkes tetikteydi ama nehrin aşağısına doğru ilerledikçe bir huzur hissi geliyordu. Tırnaklarım geminin tahtalarına batıyordu. Bu noktadan Mattis'i net bir şekilde görebiliyordum. Siv'in yüzünü ellerinin arasına aldı, sadece onun duyabileceği bir şeyler fısıldadı ve sonra onu öptü.

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

Kadın teslim olup kollarını boynuna dolayana kadar onu öptü.

İnatçı aptallar.

Geminin kenarından aşağı kaydım. Vücudum ahşap ve nemin içinde eridi. Her hareket ağrıyordu.

Valen'e baktım. Gözleri geminin diğer ucundan benimkilere kilitlenmişti. Bana gelmesini istedim. Başka tarafa bakmasını istedim. Oyun salonundaki adamların onu ve Gölge Loncası'nı sorularla, acınası müstehcen şakalarla yutması uzun sürmedi. Bana gelmeyecekti.

BÖLÜM 24

--

Haydut Prenses

Ağaçların arasından solgun şafak sökmeden önce RUSKIG'e geri döndük. Geride bıraktıklarımız yorgun ve hırpalanmış olanları ısırgan çorbaları ve otlu ekmeklerle karşıladı. Ari, Mellanstrad'dan kurtardıklarımıza barınak bulmaları için emir verdi.

Siv, Mattis'le birlikte ağaçların arasında kayboldu ve onları öğleden önce görebileceğimden şüpheliydim.

Etrafı Gölge Loncası tarafından sarılmış olan Valen, büyük salonun karşısından bana baktı. Gözleri kırık cam gibi içimi kesiyordu. Tek bir bakışıyla her parçamı nasıl kontrol edebiliyordu? Dönüş yolculuğu boyunca hiçbir şey söylememişken üzerimdeki bu gücü nasıl elinde tutabiliyordu?

Belki de asıl soru, buna neden izin verdiğimdir?

Artık onun huzurunda olacak enerjiyi bulamıyordum. Aramıza duvarlar örmeye devam ederse olmazdı. Ben kendiminkini inşa ederdim. Gözyaşlarım gözlerimi ıslatmakla tehdit etti ama onları ovuşturdum ve aceleyle gecekonduma geri döndüm.

İçeride, bir mum dışında tüm ışığı söndürdüm, ince bir kombinezonun içine girdim ve Lilianna'nın günlüğünü açtım. Son zamanlarda Gece Prensi'yle yakınlık kurmamın tek yolu annesinin anılarıydı.

İki sayfa sonra kapı çarparak açıldı.

Günlüğü göğsüme bastırarak boğuk bir çığlık attım ve davetsiz misafirle yüzleşmek için döndüm.

Nabzım hızlandı.

Valen kapı aralığında duruyordu, gözleri saf gece yarısı gibiydi. Koyu renk tuniği ve pantolonu karanlığın içinde soluklaşıyordu ama mum ışığı bronz tenini ısıtıyordu.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Bir anda iç çamaşırlarımın fazlasıyla şeffaf olduğunun farkına vardım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm. Neden geldiğini soracak kelimeleri bile bulamadım.

Ağır ayak sesleri döşeme tahtalarının üzerinde inliyordu. Gece Prensi biraz da ihtiyatla ön ü m d e durdu.

Boğazını temizledi. "Özür dilerim. Baban için. Sevdiklerinizin zarar görmesini izlemek kolay değil."

Yüzümü buruşturdum. "Babam bana karşı çok az sevgi besliyor ama sahip olduğum tek baba o. Neden buradasınız? Bunu gemide konuşamaz mıydık?"

Valen ayaklarının üzerinde kaydı. Tırnaklarına baktı. "Sen... sen hiç yaralandın mı?"

Mellanstrad'da olanlar hakkında konuşmak istemedim. Birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibi davranmak istemedim. Bu kadar çok şey biliyorken olmaz.

"Ben iyiyim." Yine sessizlik. Günlüğü tekrar okuyormuş gibi yaptım. "Sen mi?"

Sırıttı. "Bana dokunmadılar."

Kuru bir çizikle yutkundum ve masamdaki ahşap soğuk çay bardağıyla oynadım. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Gitmemi mi istiyorsunuz?"

Hayır. Kal. Benden neden kaçtığını bilmek isterdim, sadece tekrar tekrar geri dönmek için. Hepsini yüksek sesle söyleyebilirdim. Onun yerine, tekrar okuyormuş gibi yaptım.

"Ne okuyorsun?"

Sırıtmamak için çaresizce dudağımı ısırdım. Kıpırdanmaya devam etti. Parmaklarını bağladı, kemeriyle oynadı, bir elini saçlarında gezdirdi. Bir prensin -bir kralın- sınırlar içinde kaybolması eğlenceliydi.

"Günlük. Kraliçe az önce hovarda küçük oğlunu ve saray mensuplarından birinin kızını ahırda yakaladı. Aslında bu bir skandal."

Gözlerimi Valen'e çevirdiğimde gülümsememi engelleyemedim ve yüzüne pembelik katan bir kızarma oldu.

"Oldukça komik," diye devam ettim. "Bir annenin oğlunu çeşitli hallerde yakalaması-"

"Pekâlâ." Acele etti ve günlüğü elimden aldı. "Bunu sana vermekle hata ettim."

"O sırada sizin hakkınızda yazıldığını bilmediğiniz için anlaşılabilir bir durum."

"Evet. Ama artık bildiğime göre, annemin günlerinin her ayrıntısını yazmakla ünlü olduğunu ve gerçeği *dramatize* etme eğilimi olduğunu bilmelisin."

Kaşlarımı kaldırdım ve kayıtsızmışım gibi davrandım. "Gece Prensi, bana annenizin abartılı yazılar yazdığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır," dedi yaklaşarak. "Anneme yalancı demezdim ama bir konuda yanılıyor musun?"

"Neymiş o?"

Hemen cevap vermedi. Valen sinsi bir şekilde sırttı, günlüğü masanın üzerine koydu, sonra kollarını sandalyemin iki yanına koyarak etrafımda bir kafes oluşturdu.

Nefesim göğsümde yandı.

Gözlerinin kendine has bir büyüğü vardı. Sıcak siyah, aramıza özenle ördüğüm duvarı yıkmaya çalışıyordu. Birkaç çatlak Valen Ferus'a karşı kayıtsız kalma kararlılığımı parçaladı. Ama teninin temiz kokusu, ağzındaki sırtış, alnında toplanan koyu dalgalar... Tek bir dokunuşla yıkılma riskiyle karşı karşıyaydım.

Zayıftım. Zayıftım ve bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.
o.

"Gençtim," dedi, "ama çapkın değilim."

Boğazım düğümlendi. Çok yaklaşmıştı. Gözlerindeki altın sarısı ve koyu yeşili görebiliyordum. Eğer dikkat etmezsem, onun merhametine kalacaktım.

"Ne-" Sesim çatallaştığında boğazımı temizledim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mesafelerden yoruldum."

"Yarattığınız mesafe."

"İyi bir sebepten dolayı. En azından ben öyle düşünmüştüm." Valen alnını benimkine yasladı, sesi alçaktı. "Bu gece senin için korktum."

Dudağımı yaladım. Yaklaşmak için tenim yanıyordu. "Mantıklı. Korkutucuydu."

"Başka kimse için korkmadım."

Parmak uçları çenemin çizgisini takip ederek boynuma indi. Keskin bir nefes aldım.

"Valen," diye fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

Tereddüt etti. "Sana karşı kayıtsız olduğum için mi mesafeli olduğumu düşünüyorsun?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedim. "Sanırım benden hoşlanıyorsun ya da hoşlanmayı seviyorsun. Kara Mezar'da olduğu gibi."

"Sanki hiçbir şey ifade etmiyorsun ve benim için sadece sıcak bir bedenmişsin gibi konuşuyorsun."

Omuz silktilim. Bakışlarındaki arzuyu görmüştüm ama benim için bu arzudan daha fazlasıydı. O çok daha fazlasıydı ve gitmesine izin veremediğim için ondan nefret ediyordum. *Başından beri lanetliydi.*

O lanet buz gibi ses yine düşüncelerime saldırdı. Başımı salladım ve arkamı döndüm.

Valen çenemi eğmek için parmak eklemeni kullandı. Yüzünü yaklaştırdı. "Lanet bozuldu, bu yüzden senin yanında kalmam için başka bir neden olmamalı, değil mi?"

"Kendini borçlu

hissediyorsun." Tek

söylediği "Ah," oldu.

Başımı salladım, hareket etmezsem arzu ve istekten boğulacağımdan korkuyordum.

Sandalyemden kalktım ve kollarının arasından çıktım. "Valen, belki ilk başta farklı hissediyordun ama burada olmak istemediğini biliyorum. Biliyorum sen-"

Kelimeler kısıldı. Valen aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Kolu belimi sardı, eli yanağımı kavradı. Göğüslerden kalçalara çarpıştık. Bedenim onun için yanıyordu.

"Yanılıyorsun." Sesi derin ve boğuktu. Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Senin olduğun her yerde olmak isterdim, Elise Lysander. Herkesi kaybettim. Bana karşı kullanılmalarını, işkence görmelerini izledim. Ama seni kaybetme düşüncesi geçmişte hissettiğim tüm acılardan daha kötü. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Parmaklarımı tuniğine dolayarak onu kendime yakın tuttum. "Neden?"

"Sadece isminiz bile başınıza ödül koyar. Beni de eklediğinizde risk ağı on kat artıyor. Bunu sana nasıl yapabilirim?"

"Seçimi tek başına yapanın sen olduğunu kim söyledi?"

Parmaklarını saçlarımda dolaştırarak başımı geriye yatırdı.
"Aramızdaki mesafe en güvenlisidir. En iyi seçim bu. Senin için."

"O zaman neden buradasın?"

Ağzında yarım bir sırıtış belirdi. "Çünkü annemin de yazdığı gibi, ben hiçbir zaman en iyi seçimleri yapan biri olmadım."

Valen dudaklarımı dudaklarıyla ezdi.

Bir anda kollarım boynuna dolandı. Ağzımı ayırdım. Dili sıcak ve yumuşaktı. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Sırtım duvara çarpına kadar birlikte sendeledik.

"Bana emrediyorsun." Ağzıma karşı gülümsedi. "Her şeyimi. Bir prens olduğum için rahatsız edici."

Bacağına tekme attım. "Hayır. Sen bir kralısın."

Öpüşmeyi kestim, nefesim kesilmişti, kalbim hızla çarpıyordu. Gözleri arzuyla ısınmıştı. Zeki ellerinden biri belimden aşağı kaydı; kombinezonumun satenini kavradı, sonra nasırlarını uyluğumun pürüzsüz derisi üzerinde kaydırды.

Ağzının kenarına bir sırıtma yerleşti. "*Kvinna*, bir erkek sana böyle dokunsa hoşuna gider miydi?"

Onun Legion Grey olduğu, bana dokunması yasak olan ama yine de bunu yapan bir adam olduğu anlar zihnimden süzüldü. Gözlerimi kapattım ve başımın arkaya doğru düşmesine izin verdim.

Duvar. Sinsi parmakları etimi yakarken, tuniğini kavrayışım beni sabit tuttu.

"Yoksa bu mu?" İkinci elini belimin kıvrımından kaburgalarımın doğru çekerken enseme doğru sırttı. Dudakları ve dişleri tenimde geziniyor, omurgamda titremeler dans ediyordu.

"Evet," dedim nefes nefese bir fısıltıyla.

Dokunuşu daha yükseğe tırmandı, daha cüretkâr oldu. Başım zevkten dönene kadar her nefes çekişi ağır ve derin geldi ve bacaklarımın pes edebileceğini düşündüm.

Valen vücudumdaki hakimiyetini derinleştirdi, beni daha yakın tuttu ve dik durmamı sağladı. Ona doğru eğildim ve saçlarını parmaklarımın arasına aldım. Elleri her santimimi kavrarken ve dudakları tekrar dudaklarımla buluştuğunda vücudum arzuyla titredi.

Legion Grey bir zamanlar ruhumda kör edici bir tutkuyu ateşlemişti ama o anların burada, gecekondumda, bir zamanlar ölmüş bir prensle çarpışması içimi doyumsuz bir ihtiyaçla yaktı.

Daha derin bir şeye.

Aşk gibi bir şeye.

Parmak uçlarım tuniğinin altından kayarak göğsünün çizgilerini takip etti. Valen ağzıma karşı inledi ve vücudu gerildi. Bir elimi kalbine koydum ve onu geriye doğru ittim. Yatağımın kenarı dizlerine çarptı, bu yüzden beceriksizce oturdu. Önünde durdum, parmaklarım uyuşmuştu ama vücudum canlıydı.

O Gece Prensi değildi, yeminli bir müzakereci de değildi. Şu anda o sadece Valen'di.

ve hiç ayrılmadı.

O benimdi.

Ravenspire'daki eski okul binasındaki gece, elleri bedenimi ele geçirmişti. O zaman sadakatimi kazanmıştı ama bu gece farklıydı. Aramızda hiçbir sır kalmamıştı. Yanılsama yoktu.

İ amaşırimın kollarına uzanırken ellerim titriyordu. Kızken, Runa ve ben aşıkları ve onlarla yatmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdik. Kıkırdar ve yakışıklı savaşçıların büyük jestlerini, ta yaprakları ve pelüş kürkler üzerinde şehvet dolu geceleri hayal ederdik.

Hayal ettiğim gibi değildi.

Hiçbirini değiştirmezdim.

Üzerimdeki gecelik kayarak ayaklarımın dibine yığıldı. Valen'in dudakları aralandı; bakışları çıplak bedenimde bir sıcaklık dalgasıyla dolaştı. Yutkundu, sonra elimi tuttu ve beni kendisine doğru yönlendirdi.

Gece Prensi beni kucağına çekti ve kalçalarımı kaldırarak üzerine oturmamı sağladı.

"Bir daha benden yüz çevirme Valen Ferus," diye fısıldadım, parmaklarımı yanağında gezdirerek.

"Denesem bile yapamam."

"Biz yaşamazsak onlar kazanır."

Ellerinden biri kalamın kıvrımında, diğeri bacağımda gezindi, uyluklarımın arasından kaydı. Nefes nefese ve ateşler içinde ona sokuldum, sonra tuniğini başının üzerine çektim.

Teninin sıcaklığı kollarımdan aşağı bir dalgalanma gönderdi. Dudaklarım kulağını sıyırdığında inledi.

Valen beni sırtüstü yatırdı ve üzerime yerleşti, bacaklar birbirine dolanmış, vücutlar alev alev yanıyordu. Çılgınca bir hareketle pantolonunu çıkardı ve birlikte süzülürken nefesini ağzına verdim. Sanki durmamı, ondan uzaklaşmamı bekliyormuş gibi geri çekildi.

Onun yerine onu öptüm. Sert nefesleri benimkilerle eşleşene kadar öptüm. Boğazımı açtım, daha yakın olmayı diledim ama yine de yeterli olmayacaktı. Her dokunuş tenimde parlak bir ısı bırakıyordu.

Valen alnımdaki teri öptü. Kalçaları benimkilere karşı sallanırken gözleri beni içine çekti. Vücutlarımız ısındı, yumuşak nefesler geceyi doldurdu. Hızlı ve açgözlü, sonra yavaş ve şefkatli. Dar yatakta her yer değiştirmişimizde ve pozisyon alışımızda, kahkahalar karşılıklı öpüşmelerin arasından geçiyordu.

İlk tanıştığımızdan beri duyduğumuz tüm ihtiyaç ve istekler bir tutku ve arzu dalgasında ve daha yumuşak bir şeyde çarpıştı.

Nazik ve kalıcı bir şey.

Bitirdiğimizde Valen parmaklarını dudağımın kenarına dokundurdu, sonra beni ilk ve son kez öpüyormuş gibi öptü. Başını göğsüme yasladım. Kollarımda aşağı yukarı yumuşak çizgiler çizdi.

Uyku beni almadan önce, Valen karanlıkta fısıldadı, "Elise. Yaşamayı seçiyorum."

BÖLÜM 25

GECE Prensi

"SENİ İSTİYORLAR, KARDEŞİM," diye fısıldadı Sol. Dudakları morarmıştı ve kalın siyah kirpikleri buz tutmuştu. "Sen toprağı iyileştirirsin."

"Dur," dedim. Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. Konuşmak acı veriyordu, sanki her kelime boğazımın arkasındaki katmanları soyuyordu. "Böyle konuşma."

Sol bir eliyle başımın arkasını kavradı. Soğuktan kasları kasıldı ama alnımı kendine doğru çekmeyi başardı. "B-B-Bana söz ver V-V-Valen. Seni serbest bıraktıklarında tahtı geri alacağına dair bana söz ver."

"Kapa çeneni." Kolumu ince omuzlarına doladım ve ona sarıldım. "Kapa çeneni, Sol."

"Ben onlar için bir tehdidim, b-b-kardeşim. Onları korkutuyorum. Daj'ı aldıklarında beni de öldüreceklerini biliyordum. Etta'yı kurtaramayız. Senin öfken gibi değil. Onu kullanmak isteyeceklerdir."

"Onu kurtarmayacağım. Onlar için değil." "Bizim için Valen. Halkımız için."

"Kader seni seçti."

Sol bitkin bir halde gözlerini kapattı. Anlamıştım. Çok uzun süre uyumlu kalmak yorucuydu. Çoğu gün kış kafesimizde sırayla uyanık kalmaya ve diğerinin nefesinin kesilmediğinden emin olmaya çalışırdık.

"Kader seni seçti," diye tekrarladım, avucumu yüzünün yan tarafına koyarak. Sol kral olacaktı. Çalınan şeyi geri alacaktı.

Yine de içimden bir ses kaderin sefil planlarının daha yeni başladığını söylüyordu.

Güneş şafak sisini kovalamıştı. Dışarıda Ruskig halkının konuşmalarından sabahın öğleye yaklaştığı anlaşılıyordu.

Daha dışarı adım atmamıştım.

Küçük masadaki sandalyeden onun uyuyan yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Elise uyurken gülümsüyordu. Saçları dağınıktı ve bu kadar güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyordum.

Bütün gece onun yanında, bedeni kollarımda uyuma onuru bana aitti. Neredeyse hiç hareket etmedim. Ta ki bir düşünce aklımı kurcalayana kadar. Belki de kardeşimin son anılarından birini tetikleyen şey buydu.

Diğerleriyle konuşmam gerekiyordu ama gitmek de istemiyordum.

Parmaklarım elimdeki tahta bardağın kenarını yokladı; otlar çok etkiliydi. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi -ya da belki de otlar yüzünden-lise'nin gözleri sabah ışığına karşı dalgalandı. Kollarını başının üzerine uzattı ve yönünü bulana kadar etrafına bakındı.

Beni görünce pembe dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Yarı çıplak bir prence uyanmak, ben şanslı bir kadını. Tamamen çıplak olsam daha iyi olurdu ama elimden geleni yapacağım."

Gözlerimi kısıtım ve yatağa gidip yanına diz çöktüm. Parmaklarım saçlarına dolandı. Ağzını kendime yaklaştırdım, böylece konuşurken dudaklarım onunkileri okşadı. "Beni baştan çıkarma, yoksa asla gitmem."

"O zaman bütün sabah seni baştan çıkarmayı planlıyorum." Beni yavaş, tatlı ve içten bir şekilde öptü.

Ot dolu fincanı uzattım. "Bunu senin için yaptım. Küstahlık etmek istemem ama eğer istersen."

Burnunu kırıştırdı. "Ne oldu?"

"Kız kardeşim kullandı." Yüzümü kaşıdım. "Yani bir çocuk ..."

Elise kaşlarını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Akıllıca. Bir çocuğum olsaydı Runa'nın ne yapacağını hayal etmek bile istemiyorum."

Aynen benim düşüncelerim. "Seninle birlikte... olamayacağımdan değil, sadece-"

"Valen, lütfen," dedi bir elini koluma koyarak. "Yavrularıma babalık yapacağın için çok şanslı olmalısın."

Alay ettim, fincanı elinden kaptım ve gülmekten yüzü kıpkırmızı olana kadar yanlarını imdikledim. Geri ekildiğimde rahat bir sessizliğe gömüldük. Bir süre sonra Elise yüzümün yan tarafını okşadı. İstediğimi bilmediğim hoş bir alışkanlık. Gülümsemesi soldu. "Seni rahatsız eden ne?"

Omuzlarım kt. Yere oturdum ve sırtımı yatağın kenarına yasladım. Elise'in parmak uçları kafa derimin üzerinde geziniyor, ensemdede dans eden bir heyecan yaratıyordu. Dokunuşu beni rahatlattı ve bunca zaman dokunmadan durmaya çalıştığım için kendime lanet ettim.

"Valen," diye fısıldadı. "Bunu gözlerinde görüyorum. Seni rahatsız eden bir şey var. Dn geceyi unutamam, eğer sen-"

"Hayır." Hızla döndüm ve bu korkunç konuşmayı bir öpücükle susturdum. "Geri dönüş yok, pişmanlık yok, Elise."

"Ne oldu?"

"Loncayla, seninle ve sanırım kim olduğumu bildiği için Siv ile konuşmam gerekiyor. Başka kimse yok."

Elise bir dirseğinin üzerine yaslandı. Soru sormadı, sadece "Ne zaman?" dedi.

"Mümkün olan en kısa sürede."

"Gidip onları bulacağım. Yüzünü gösterirsen Ruskiğ'in yarısının seninle strateji geliştirmek isteyeceğinden ya da Ari'nin seni başka bir tehlikeli maceraya gndereceğinden şüphem yok."

Sırıttım ama karşı çıkmadım. Kral beni bağların sürekli yakıcılığından kurtarmayacaktı ama yine de ilk şövalyesi ya da kraliyet suikastısı gibi davranmamı istiyordu.

Üzerindeki kürkleri yırttı ve yataktan zıpladı. Solgun teni nefesimi kesiyordu. Vahşi bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü yanakları kızarmış bir halde omzunun üzerinden baktı. "Ne oldu Gece Prensi? Beni görmek seni rahatsız mı ediyor?"

"Büyüleyici demek daha doğru olur ve bundan sonra seni görmekten başka bir şey düşüneceğimi sanmıyorum."

Güldü ve aceleyle basit bir elbise giydi. Gecekonduyan ayrılmadan önce Elise yanıma geldi ve ağzıma bir öpücük kondurduktan sonra Gölge Loncası'nı bulmaya gitti.

Küçük odada volta atıyor, kıpırdanıyor, aklımı yitirip yitirmedığımı merak ediyordum. Yatağı topladım, burada olanların kanıtlarını saklamaya çalıştım. Utanmıyordum ama herkes birdenbire sevgili olduğumuzu öğrenirse Elise'in ne hissedeceğini bilmiyordum.

Yine de çoğunun şüphelendiğinden emindim.

Çay demlemeyi bile denedim ama demliğin dibinde bir şey yandı ve vazgeçtim.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Junie içeriye doğru ilerledi. Siv onu takip etti, sonra da loncanın geri kalanı. Elise bizi içeri kilitledi ve herkesi oturacak bir yer bulmaya davet etti. Casper ve Stieg yarı uykulu görünüyordu. Halvar, Elise'in sakladığında ısrar ettiği birayı arıyordu. Siv ve Junie yatağa oturdular ve Tor pencereden dışarı baktı.

Aklımı kaybedip kaybetmediğimi bilirdi.

"Ari seni arıyor," dedi Elise, bir sandıkta sakladığı ibriği çıkarırken elini kalbime bastırarak. Halvar şarkı söyledi

ona bir boynuz doldurduğunda onu övdü.

"O bekleyebilir," dedim.

"O zaman işe koyulsan iyi olur," dedi Junie. "Sanırım dün geceden beri oldukça gergin ve muhtemelen kapıları kırmaya gelecek."

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, yere bakıyordum. Düşüncelerimi toparlamak zordu çünkü nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Elise'in kız kardeşi babasının gözünü aldığından beri beni rahatsız eden bir şey var." Tor gözlerini kapattı. Çenesi titriyordu. Ben deli değildim. O da bir şeyler düşünüyordu. "Hepiniz yayılan karanlığı gördünüz, değil mi?"

Casper, "Hayır ama Frey ve Ari'nin konuşabildiği tek şey bu," dedi. Ürperdi. "Tüylerim diken diken oluyor. Ne tür bir öfke bu?"

Dudaklarımı büzerek Tor'a bakmaya cesaret ettim. Solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Dün gece çok az uyumuş olduğuna şüphe yoktu.

"Valen?" Uzun süre sessiz kaldığımda Elise söyledi.

"Bu tür bir kara tüyü -biz ona ışık derdik- sadece bir kişide gördüm." Durakladım. Bunu nasıl açıklayacaktım? Bu bir sırды, sadece Ferus soyuna en yakın olanlar biliyordu. Sanki utanç verici bir şeymiş gibi saklamaktan nefret ediyordum. Ama değildi. Sadece farklıydı. Gözlerimi kaldırdım ve Elise'i buldum. Fırtınanın içindeki sakinlik gibiydi. "Kardeşim."

Elise'in ağzı açıldı. "O zaman öfkeliydi."

Başımı salladım. "Yaptı ama kimse bundan bahsetmedi."

"Saçmalık," diye homurdandı Tor. "Sanki Sol kimseye zarar verecekmiş gibi."

Sakin kalmak için Tor'a bir bakış attım. "Sol kral olacaktı, kahinlerinin tavsiyesiyle ailemiz Sol'un öfkesini gizli tutmanın en iyisi olduğunu düşündü. Muhtemelen bu yüzden annem günlüklerinde bundan hiç bahsetmiyor. O Güneş Prensi'ydi, Etta'nın umuduydu. Ve öfkesi ölüm, hastalık ve karanlık getirdi."

"Sadece Prens Valen buna karşı koyabilir," dedi Halvar acımasızca.

"Bekle," dedi Elise. "Hastalıklı Karıştırıcılar benim topraklarımda. Sence-"

"Kahretsin," dedi Halvar. "Neredeyse unutuyordum ama... evet. Valen, sanırım bunu onlardan sen aldın. O zaman lanet yüzünden değişmiştin ama sanırım bir şekilde bunu durdurdun."

"Ben bedenleri iyileştirmem," dedim.

"Hatırlamıyorsun, ama yanığı geri çektin ve ... onları iyileştirmedi, öldürdü. Bir şekilde manipüle edilmiş olmalı, ama öfken yine de onu geri çekti."

Elise bir elini koluma koydu. "Böyle bir şeye toprak öfkesiyle nasıl karşı koyarsın?"

"Sol ve ben birbirimizin zıttıydık." Başımı salladım, göğsümde bir yanma hissettim. Tanrım, kardeşimi özlemiştim. "Ben dünyayı çiçeklendirebilirdim; o ise yok edebilirdi. Karıştırıcıları duyduktan sonra beni her zamankinden daha çok endişelendiren şey, Ravenspire'ın bir şekilde yanıklığı manipüle etmesi ve onu bize karşı kullanabilecek güce sahip olması."

"Sol," dedi Tor, sesi yumuşak ve hamdı. "Sol'u manipüle ettiler ve bu onun mirası. Büyüsünden geriye kalanlar kötülük için kullanılıyor."

' "Bunu bilmiyoruz kardeşim," dedi Halvar, Tor'un omzuna vurarak.

"Yok," diye kabul ettim.

"Sence-" Stieg duraksadı. "Sence aynı yeteneğe sahip karanlık bir fae var mıdır?"

"Bu mümkün, sanırım. Ama dün gece yine de farklıydı. Daha önce hiç bu şekilde şişelendiğini görmemiştim. Beden üzerinde hiçbir gücüm yok, en azından Sol'un büyüyle. Sol dünyaya hastalık getirdi, ben de ona karşı koyabilirim. Ama Ravenspire öfke zehirleriyle nasıl öldüreceğini biliyorsa, düşündüğümde daha büyük bir risk altındayız demektir."

"Kullandıkları fae'yi bulmamız gerekiyor," dedi Stieg.

"Ve boğazını kesmeliyiz," diye ekledi Casper.

"Ya da zehirleyici," diye önerdi Elise. "Kim bilir belki de deneyleriyle bu *hastalığı* üretmenin bir yolunu bulmuşlardır."

"Bunu size tetikte olmanız için söylüyorum," dedim. "İyileştirici iksirler hazırlamamız gerekiyor. Moonvane güçlüdür ve vücuttaki yanıklığa karşı tek şansımız olabilir. Herkesin bir miktar iksiri olmalı."

Elise yanıma geldi. "Ari'ye söylemeliyiz."

"Öyle yap ama Sol'dan bahsetme," dedi Tor. "Onun adı, anlamadıkları öfkeden korkan aptal insanlar tarafından kirletilmeyecek."

Elise beni bırakıp Tor'un yanına gitti. Acımayı kabul eden biri değildi ama Elise elini tutup sıkıldığında ona küçük bir gülümseme verdi.

"Sanırım korkusuz kralımızın senin öfkenden korkmayı bırakmasını sağlamalıyız," dedi Halvar. "Bu bağları çıkarmamız gerekiyor."

Casper, "Ona gerçeği söyleyebilirsin," dedi.

Başımı salladım. "Hiçbir şey değişmedi. Tacı istemiyorum. Ari liderlik edebilir."

"Ama onu Etta seçmedi," dedi Halvar.

"Zamanla olacak," diye ısrar ettim. "Ayrıca, şu anda insanların hayatta kalmaya odaklanmasına ihtiyacımız var. Ravenspire tekrar gelecek ve bizim hazır olmamız gerekiyor. Bir ayaklanmanın zayıf tacını kimin giyeceği savaşında kaybolmamalıyız."

Yüzlerindeki ifadeden odadaki hiç kimsenin aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu ama ilk kez kimse itiraz etmedi. Güçten vazgeçmek istemeyen insanların ne hale geldiğini görmüştüm. Ari zalim ve hırslı değildi ama Ravenspire Kalesi'nin başına bela oluyordu. Bir adım öne çıkarak gösterilen tüm çabaları tersine çevirebilirdim.

Ama aptal kanayan bağları çıkarabilir.

Eğer bu yanıklık kardeşimin büyüünün bir kalıntısıysa, onu yok edebilecek tek kişi ben olabilirim.

Eğer başka bir şeyse, o zaman tanrılara ondan kurtulmanın bir yolunu bulmamız için dua ettim.

BÖLÜM 26

--

Haydut Prenses

Lilianna'nın günlüğünün ilk sayfalarına göz gezdirdim. Okumamın çoğu orta ve son sayfalardaydı.

-Valen doğduktan sonra. Ama bir şey bulabilmek için ilk bölümleri taradım. Yine de kraliçe zekiydi. Her pasajı dikkatle yazmıştı ama Güneş Prensi hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra birkaç ipucu buldum.

... kalbim Güneş Prensi için kırılıyor. Ne kadar yalnız bir çocuk. Yine de en iyisi bu. Soylular okulundaki derslere katılabilecek kadar olgunlaşana kadar kalenin duvarları içinde eğitim görmeli...

... Herja'nın ateşi düştü. Sol bir kez daha teselli oldu, her ne kadar bunun nedeninin sıkıntılı donlar olduğunu kaç kez açıklamış olsak da ...

İç çekerek günlüğü çantama yerleştirdim.

Lilianna'nın burada olmasını ne kadar isterdim. Çok fazla sorum vardı ve sadece çocukları hakkında değil. Valen'in annesi Timoralıydı. Her iki dünya arasında nasıl denge kuracağını öğrendi. Çocukları

ve kocası büyüye ve Etta'ya aitti, ama onun halkı çorak topraklardan, savaştan geliyordu. Kalbim burada, Gece Halkı, öfke ve Valen arasında yaşıyordu. Yine de atalarım gibi savaşın heyecanını benimsedim. Ben de halkımı seviyordum.

Bugün güneş sıcaktı ama tansiyon yüksekti. Kraliyet yemini için günler kalmıştı.

Ruskig halkı sabahtan alacakaranlığa kadar hazırlanmak için çalıştı. Gezgin ozanlar ve saray eğlencelerinde rol alacaklar için gösterişli kostümler hazırlandı. Altın iplikli sivri şapkalar, uçlarında çanlar olan kıvrık terlikler, pirinç düğmeli dubleler, siyah ve beyaz çizgili çoraplar.

Malzeme toplamak biraz zaman aldı. Toplamaktan kastım çalmaktı. Ari, Valen'i Blood Wraith, bilinen katil rolünden kendi kişisel hırsız rolüne taşımaktan memnun görünüyordu.

Çok fazla suçluluk duymadım ve Gölge Loncası'nın tam olarak hırsız olarak adlandırılabileceğinden emin değilim. Bu garip bir hırsızlık türüydü. Çoğu durumda, Valen'in loncasının bir kısmı ya da tamamı fiyort kenarında seyahat eden uzun gemileri ya da ticaret yollarındaki kervanları bekler, onları köşeye sıkıştırır, gerekenleri alır, sonra bir kese gümüş şim ve onlardan kimseye bahsetmemeleri için kötü bir tehditle onları terk ederdi.

Ari'nin Gece Prensi'ni sıradan bir alçak gibi kullanması hoşuma gitmedi.

Ama her gece yatağıma girdiğinde, Etta'nın varisi bana bunun geçici bir an olduğunu hatırlatıyordu. Eğer

yaşamak istiyorsak -gerçekten yaşamak- Ravenspire Kalesi'ni yıkmamız gerekirdi.

Parmaklarım beklentiyle karıncalandı. Ulf ve keşif ekibi şimdiden kader cadısının görüldüğüne d a i r bilgiler getirmişti. Calista'nın kafesinden kurtulduğunu ve hayatta olduğunu bilmek keskin ve güçlü bir rahatlamaydı. Kız yabancılar için kendini tehlikeye atmıştı. Valen'in lanetini biliyordu, onun önemli olduğunu biliyordu ve özgürlüğü için onun hikâyesini yazmıştı.

Tekrar karşılaştığımızda, onu geride bırakmayacaktım. O yerden kurtulacaktı. Diğerleri her ne kadar Calder'ın yanıklığa neden olmak için kullandığı karanlık fae'yi katletmek istese de, Calista kadar onları da kurtarmamız gerektiğine inanıyordum.

Ne tür işkencelere maruz kaldıklarını kim bilebilir?

Tor da Valen kadar, Prens Sol'un karanlık öfkesine rağmen nazik ve sevgi dolu olduğunda ısrar ediyordu. Bu karanlık fae'nin de aynı şekilde davranma ihtimali yüksekti ama düşmanları adına hareket etmek zorunda kalmıştı.

"Elise." Junius bana el salladı. Siv ve yarım düzine şifacının yanında, büyük bir küvetin önünde oturuyordu. "Daha fazlası için hazırız."

"Yola çıkıyorum," dedim ve çantamı kaldırdım.

Junius başıyla onayladıktan sonra küvete döndü ve kalın bir çubukla yapraklar, toprak ve bitki sularından oluşan çorba kıvamındaki karışımı ezmeye başladı.

En azından Ari, Valen'i ayvanın zehirlere karşı panzehir olarak kullanılması konusunda dinlemişti. Tek gereken birkaç şifacının çiçeklerin iyileştirici özelliklerini kabul etmesiydi ve halk günlerdir derileri ve şişeleri iksirle dolduruyordu.

Çiçekleri toplamaktan keyif aldım. Beni telaştan uzaklaştırıp sessiz ağaçların arasına götürdü.

Dere kenarındaki ayvanın çitleri sık ve gürdü. Gümüşü çiçeklerin en ipeksi olanlarını seçerek birinin yanına diz çöktüm.

Sırtımdan gelen bir homurtu ensemdeki tüyleri diken diken etti. Çantamdan hançeri kaptım ve dallara ya da ölü yapraklara basmamaya dikkat ederek sık dereden sürünerek geçtim, sonra bir sıra çitin üzerinden baktım.

Sinirlerim bir anda kayboldu ve göğsümde bir sıcaklık dalgası kabardı.

Sıra sıra dizilmiş çocuklar kıkır kıkır gülüyor, kıpırdanıyor ve dallardan oluşan bir çemberin içinde atışan oyun arkadaşlarını alkışlıyorlardı.

Herhangi biriyle tartışmadılar.

Valen, Ellis'in dar göğsünün önündeki tahta talim kılıcını ayarlayarak, "Blok, işte," dedi. "Şimdi söyle bana, her zaman hangi bölgeleri koruyorsun?"

"Kafa, kalp ve erkeklik!" Ellis bağırdı.

Valen, kahkaha atan Halvar'a ters bir bakış fırlattı. Valen iç çekerek alıştırma kılıcını çocuğun ortasına yerleştirdi. "Yaklaştın ama iç organlarını koruyorsun. Aptalları dinleme evlat."

"Aptallar!" Halvar gözlerini silerek, "Aptallar!" dedi. "Oraya bir bıçak saplamak ister misin?"

Halvar'ın yanında Kari gergin görünüyordu ama utangaç bir gülümsemeyle gözleri parladı. Kuzgun gücünü kazanmıştı

Son birkaç gündür Brant haritacılarla birlikte kalenin rotalarını çizmekle meşgul olduğundan Halvar'a yakın kalmıştı. Onunla sadece kısa bir süre konuşmuştum, utangaç ve saygılıydı. Muhafız olarak geçirdiği zaman onu çoğu kadından daha güçlü yapmıştı ama nazik yüz hatları ve kibar gözleri vardı.

"Sıradaki kim?" Valen, çocuk sıraya dönerken Ellis'in saçlarını karıştırdı.

Kirli yanakları, sivri kulakları ve gümüş gözleri olan bir kız zıpladı. "Hançer!"

Valen başını eğdi ve daha kısa bir alıştırma kılıcına uzandı. Kılıcı hemen savuran kıza uzattı, Valen bir darbe almış gibi yaptığında kız kıkırdadı.

"Görünüşe göre Blood Wraith Inge'in dengi değil." Mattis -iki kez bakmak zorunda kaldım- evet, Mattis bağırdı. Çocuklar Inge'in Wraith'i yenmesi için tezahürat yapınca gülümsedi ve güldü. Birkaç vuruş ve talimattan sonra, Inge göğsünü keserken Valen dizlerinin üzerine çöktü.

Yere düştü, öldü.

Halvar'ın cesaretlendirmesiyle küçükler sürüsü Gece Prensi'nin üzerine atladı. Kahkahalar kafamın içinde çınladı. Bu çocukların, onlara kendilerini savunmayı öğretmek için kimin zaman ayırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun kralları olduğunu, bu savaşta hepimizden daha uzun süre savaştığını bilmiyorlardı.

Göğsüm sıkıştı. Valen halkının arasındaki yerini yeniden buluyordu. Bunu düşünmek bile ağlayana kadar içimi yaktı.

Daha önce hiç kimseyi bu şekilde önemsememiştim. Garip bir şekilde düşünmeme, savaşın ve lanetlerin ötesinde bir hayat hayal etmeme neden oldu. Her gece ve her sabah onun yüzünü görebileceğim bir yer. Sevgili, arkadaş olabileceğimiz ve hep bu şekilde gülebileceğimiz bir yer.

Her şeyi onunla istiyordum. Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim ama Legion Grey'e karşı geliştirdiğim duygular Valen Ferus için yeniden uyanmıştı.

Onu sevmiştim.

Etta'nın Gece Prensi'ne bayıldım. *O bir kral ve sen nesin?* Her zaman şüphe taşıyan o soğuk sesle irkildim. Ama bugün kendimi çelikleştirdim. Doğru, o bu toprakların varisiydi, bu da onu kral yapıyordu. Ama o kral *beni* seçti. Adı, toprağı, yeri olmayan düşmüş *Kvinna*. O beni seçti.

Eğlenceye katılmak için bir adım attım ama bir korna sesiyle durdum.

Yüzümden kan çekildi. Kasabalara doğru döndüm. Bir saldırı uyarısı. Nasıl... bu nasıl mümkün olabilirdi? Ruskig'i koruyan öfke... biri onları içeri almadıkça kırılmazdı.

Çocuklar için çitlerin arasından geçtim. Valen çoktan ayağı kalkmıştı, elinde gerçek kılıcı vardı. Kari küçüklerin onu takip etmesi için kollarını açtı, Halvar'ın maskesini çekiştirip kılıcını çekmesini izlerken yüzü solgundu.

Valen kolumu tuttu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Toplanıyordum ve-bilmiyorum."

Avuç içi yanağımı kapladı; gözlerindeki yalvarış beni kırdı.
"Kari ile git. Çocukları sakla."

"Hayır." Başımı salladım. "Seni terk etmiyorum-"

"Elise, sana yalvarıyorum. Onları koru, Kari tek başına yeterince güçlü değil."

İtiraz etmek istedim, benim için endişelendiği için onu beni göndermekle suçlamak istedim. Ama o toparlanmıştı. Bir zamanlar Legion Grey'in yaptığı gibi, çantamdan hançeri çıkardı ve bıçağı bana uzattı.

"Unutma, söz vermiştin."

Bir Karıştırıcı saldırısından kurtulduktan sonra babamın çalışma odasında birbirimize yakın durduğumuz an kafamda yeniden canlandı. *Seni korumak için yemin ettim, dedi bana, ama senin de kendini koruyacağını bilmeliyim. Her ne pahasına olursa olsun. Bana söz ver.*

Bu yeminle ilgili hiçbir şey değişmemişti.

Hançeri aldım, onu terk etmenin acısı çok büyüktü.

Beni kendine çekip öperken kimsenin onu izlemesini umursamadı. Yeterince uzun değildi ve öpücük korku dolu bir yerden geliyordu. Kulağımın kıvrımına doğru fısıldadığında sesini bir titreme kararttı, "Kalbimin kimin için attığından asla şüphe etme."

Valen beni serbest bıraktı ve Mattis'ten bir seax daha aldı, ardından kırmızı yarım maskeyi çenesinin üzerine çekerek Blood Wraith oldu.

Onu takip etmek bencillik olurdu. Onu kaybetme korkusuyla ricasını göz ardı etmek pervasızlık olurdu. Yerine getirmemiz gereken rollerimiz vardı, riskleri biliyorduk. Onlara rağmen yaşamayı seçtik. Çığlıklar uzaktan duyulduğunda omurgamda bir ürperti hissettim. Çaresizlik kasabaya, arkadaşlarıma koşmamı gerektiriyordu. Görev aksini gerektiriyordu.

Gözlerimde yaşlarla, topuklarımla üzerinde döndüm. Kari'nin peşinden koşarken dalların ve yaprakların çıtırtısı ormanın sessizliğini bozdu. Kuzgun hızlıydı ve çoktan ağaçların arasında kaybolmuştu.

Bir süre sonra onları, çamur kaymalarının kütükleri bir taraftan aşağıya devirdiği bir yamaçta buldum. Benim hatam Kari'nin arkasından yaklaşıyordu. Ben kıpırdamadan kuzgun bıçağın ucunu ustalıklarla çenemin altına sapladım.

Bakışlarında bir alev kaynadı. Derin bir nefes aldı ve bıçağı geri çekti. "Üzgünüm, *Kvinna*."

"Korkunçsun," dedim ve küçük bir kızı bir kütüğün üzerinden kaldırıp Ellis'in yanına yatırdım.

"Kendime bir daha asla güçsüz olmayacağıma dair söz verdim." Çocukların başlarını kapatırken çenesi titriyordu.

"Kari, burada saklanmalısın," dedim ona. "Hâlâ iyileşme sürecindesin."

"Gerekirse savaşırım *Kvinna* Elise," dedi canla başla. "Burada bana güvenilmiyor olabilir ama çocuklar çocuktur. Onları savunmakta tereddüt etmeyeceğim. Yemin ederim."

Ona inandım. Rüzgârın taşıdığı belli belirsiz çığlıkları duymazdan gelmeye çalıştım. Gözyaşlarımın sisi arasından kütüklerin altındaki korkmuş yüzlere baktım. "Kimse ses çıkarmayacak. Küçük, sessiz fareler gibi düşüneceksiniz. Ne görürseniz görün, ne duyarsanız duyun, kımıldamayacaksınız. Konuşmayacaksınız." Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Anladınız mı?"

"Evet, *Kvinna*," Ellis'in sesi sol taraftan geldi.

Kari'nin koluna dokundum. "Ben ağaçların arkasına geçip nöbet tutacağım. Bir şey görürsem alakarga gibi ıslık çalarak işaret vereceğim. Atla, ben seni korurum."

Kari kütük yığınının içinde bir yere çömeldi. Gerekirse çocukları bir tarafa yönlendirip kaçmalarını sağlayabilirdi. Başı yeterince iyi gizlendiğinde, oldukça uzaktaki ağaçların arkasına geçtim ve bekledim.

Duman burnumu yaktı. Kan kafatasımı dövüyordu. Orman hareketsizdi ama ruhum duygu seline kapılmıştı. Tek düşünebildiğim, kasabadakilerin gelen her neyse ona karşı savaşma şanslarının olup olmadığıydı. Siv, Junius, savaşmak için zamanları var mıydı? Ari'nin muhafızları yeterli olacak mıydı?

Valen ve Gölge Loncası nasıl savaşılacağını biliyordu. Ruskig halkının aynı zamanda Timoran'ın Kışkırtıcıları olduğunu hatırlamak için kendimi zorladım. Nasıl kılıç tutulacağını biliyorlardı.

Gözlerimin köşesinde bir gölge süzüldü. Duyu organlarım canlandı. Hiçbir şey görmedim ama bir şey, biri oradaydı.

Hareket. En ufak bir dal kırılması.

Sol taraftaki bir grup ağaçta bir figür eğilmiş, büyük bir dikkatle Kari'nin saklandığı yamaca doğru ilerliyordu.

Eğer hareket edersem, onları arkadan vurabilirdim.

Sessiz bir öldürme için, önce ağzını kapatın. İkinci olarak boğazını kesin. Ravenspire zırhının yumuşak noktaları: muhafızların üst üste bindiği eklemler, koltuk altları, boyun. Kalkanla bacaklara, sırtta nişan al. Soylu hayatın dışında yaşadığım aylar boyunca edindiğim dersler, şimdi açıkça silahlı bir kuzgun olan figürü takip ederken bir döngü içinde dönüp duruyordu.

Daha fazlası olmalıydı. Ağaçların arasında başka biri var mı diye gözümü dört açtım. Buraya tek bir muhafız göndermenin anlamı yoktu. Ama kimse görüş alanıma girmedi. Bu beni her şeyden daha çok sinirlendirdi. Kuzgun, Kari'nin saklandığı yere doğru ilerledi. Çocukların ve eski bir kuzgunun orada olduğunu bildiğinden şüpheliydim ama açıkça kaçakları arıyordu.

On iki adım. On.

Çömelmekten bacaklarım ağrıyordu. Onu öldürmenin yolları zihnimi kararttı. İlk cinayet beni neredeyse mahvediyordu. Artık Ruskig'deki herkes için adam öldürebilirdim. İkinci kez düşünmezdim. Ne kadar korkunç olsa da, sevdiklerimi tehdit edenler için ölümü arzuluyordum. Kana susamışlık lanetinin nasıl bir şey olduğunu hayal ettiğim küçük bir an.

Beş adım. Üç.

Arkasından hançerimi kaldırdım.

Kuzgun bana öyle hızlı döndü ki geriye doğru tökezledim. Bedenim yere çarpmadı, hayır, kolların arasına düştüm. Deri muhafızlar, eldivenli eller, nefeste kokulu otlar. Bir kuzgun beni avucunun içinde ezdi ve çok geçmeden ağaçlar daha fazla muhafızla doldu, bağırarak komutlar veriyor ve gülüyorlardı.

Çığlık attım, tekmeledim, onun pençesinde kıvrandım. Sesim kısıldı ama ıslık çaldım. Çocukluğumdan beri sahip olduğum bir yetenek; alakarga kuşlarının sesini çıkarabiliyordum. Kuzgun gaklamasıyla ötücü kuş melodisi karışımı bir ses.

Dirseğim kollarının altındaki yumuşak boşluğa çarptığında gardiyan beni yere fırlattı. Kaburgalarım tekme attı, sonra ellerimi başımın üzerinde sabitleyerek üzerime çıktı. Başka bir gardiyan saçlarımı kabaca yüzümden itti.

Bakıştılar, sonra birlikte duman sarısı dişlerini gösterdiler. Beni yere yapıştıran kuzgun omzunun üzerinden bağırdı, "*Kvinna*'yı yakaladık! Onu yakaladık." Bana ters ters baktı. "Haydi, sen."

İtiraz etmedim. *Hayır, lütfen diye* bağırmanın ne anlamı vardı? Bir tutsak böyle şeyler söylediğinde dinleyen oldu mu hiç?

Hiçbir şey söylemedim ama Valen'e verdiğim sözü tuttum. Savaştım. Damarlarımdaki savaşçı kanının her damlasıyla savaştım. Kuzgunlar beni yerden kaldırmaya çalıştığında, tırnaklarım birinin yanağını kesti. Bana tokat attı. Yerdeki yerimden diğerinin dizine tekme attım.

Bana küfrettiler, tekmelediler, benimle boğuşular.

Bir taş buldum ve gardiyanlardan birinin kafasına fırlattım. En sonunda bir muhafız örgümü yakalayıp beni geri çekene kadar savaştım. Kuzgunlar birlikte beni yüzüstü yatırdılar ve sırtıma diz çökerek beni hareketsiz tuttular.

Bir mücadeleden sonra kollarımı arkamdan bağlamayı başardılar, sonra da beni kaldırdılar. Hâlâ tekmeliyordum, hâlâ vuruşlarına dayanıyordum. Bir kuzgun ağzımı kapattı, arkadaşı ayak bileklerimi yakaladı. Düşen kütüklerden biri gibi beni aralarında taşıdılar. Yenildiğimi biliyordum.

Beni alacaklardı ama hata yapmayacaklardı, savaşırken ölecektim.

BÖLÜM 27

--

GECE Prensi

Kasaba darmadağın olmuştu. Gecekondular yandı, bir grup kuzgun dükkânları yakıp yıktı, arabaları devirdi, kan döktü.

Çimenler artık canlı ve yeşil değil, kan, et ve ceset birikintileri içinde paslanmıştı. Karanlık içimde kükredi. Kanımdaki öfke derimin altında kavruluyor, kurtulmak için çırpınıyordum. Bileklerimdeki bağlar konusunda hiçbir şey yapamazdım ama bir silahım olabilirdi.

Kasabanın sınırını geçmeden önce Mattis'i yakasından tutup yüzünü yanıma çektim. "Baltalarım. Şimdi."

Mattis huysuzluğa kapılmadı. Başını salladı ve silahlarımı kilit altında tuttuğu ahıra doğru koştu.

"Gece Prensi," dedi Halvar yanımda. "Bugün halkımız için savaşıyoruz."

Kılıcı elimde yuvarladım. Göğsümde yeni yanan bir ateş patladı. Bu insanlar benimdi! Bunlar babamın, ailemin baskınlarda savunurken öldüğü insanlardı. İlk defa

Anılarım geri döndüğünden beri, ezici görev duygusu değişti ve yükün onuru kalbimi delip geçti.

Bu topraklar benim soyumu, kanımı seçti. Beni seçti.

Valen'le dövüş! Daha önce hiç dövüşmediğin gibi dövüş!
Tanrılar gibi dövüş! Sol'un sesi bana güç verdi.

"Lejyon." Mattis geri döndü ve iki siyah baltayı da bana uzattı. Parıldıyorlardı, cilalanmışlardı ve kullanılmamışlardı.

Marangoza kılıcı verdim ve hiç vakit kaybetmedim. Kaosun içine daldık.

Öfke toprağın içinde kaynadı. Kökler, sarmaşıklar ve toprak kuzgunların etrafına dolandı. Gece Halkı bildiği gibi savaştı ama bu yeterli değildi. Muhafızlar çok kalabalıktı. Çok geçmeden Fae'ler öfkelerini kullanmak için ne kadar duraklarsa, bir kılıcın hızlı kesişiyse o kadar çok öldüklerini fark ettiler.

Bir muhafızın arkasından geldim ve baltamın birini omurgasına sapladım. Peşinde olduğu kadın ayağa fırladı. Biraz hınzırca sıırttı, kuzgunun kılıcını aldı ve yakındaki bir muhafıza sapladı.

Gölge Loncası'na yapılan çağrılar dikkat çekmesi uzun sürmedi. Kasaba meydanının karşısında Junius, Stieg ve Casper'ın yanında savaşıyordu. Kraliyet uzun evinin yakınında, maskeli ve acımasız Tor, Ari ve Frey ile savaştı.

Baltalarım beni sakinleştirirdi. Her bir bıçak sertleşirken, aynı zamanda içimde sakladığım karanlık ölüm arzusuyla alay ediyordu. Onlarla kontrol bendeydi. Öldürebilir ve daha berrak bir kafayla geri çekilebilirdim.

Belki de güçlerini tamamen zihnimde yaratmıştım, ama bunun bir önemi var mıydı? Geri aldığım baltalarımla çevik ve ölümcüldüm.

Üç muhafız bana saldırdı. Birinin kalçasına derin bir kesik attım. O düşerken, başka bir muhafızın göğsünü açtım. Etrafımda döndüm ve ilk kuzgunun boğazının arkasına bir balta bıçağı çektim. Üçüncüsü kayarak durana kadar ikisi öldü.

Nefes alması için ona zaman tanıdım, sonra iki baltayı da fırlatarak ortasına gömdüm.

Yere düştüğünde bıçakları sökmüş ve bir sonrakine geçmiştim.

İki kuzgun bana saldırdı. Bana kimin öğrettiğini bilmesem de, saray şövalyeleriyle yaptığım tüm eğitimler Kan Hayaleti olarak işime yaradı. Hızlı adımlar beni ulaşamayacak bir yerde tuttu. Bir muhafız geniş kılıcını savurdu. Geriye doğru adım attım, savrulan kılıcın rüzgârı yüzüme çarptı. Geri çekildi, şüphesiz savuşturmamı bekliyordu. Hareket etmedim. Amacım onun yeteneğini ölçmekti. Etkileyemedi ve yoldaşı muhafız beni daha da az etkiledi.

"Fane!" diye bağırdı beni indirmeye çalışan kuzgun, nefessiz kalmış ve dudağı kanıyordu. "Orada öylece duracak mısın?"

Bu sözler arkadaşını harekete geçirdi. Kısa bir bıçakla kalbime nişan alarak saldırdı.

Onları tökezlet, Prens.

Dagar'ı hatırlayınca sııttım. Halvar'ın babası bana birçok adım öğretti. Hassas, stratejik, vücudumla yaptığım manevralar.

rakibin ayak oyunlarını bozar. Bıçak ön taraftan geldi. Vuruştan kaçınmak için ortamı geriye doğru eğdim.

Aşağı doğru bir darbe indirmeye çalıştı. Eğildim. Öne doğru sendelediğinde, baltarımdan birini savurup yanağını kestim. Sırtına bir tekme atarak onu kenara ittim. Bırak kanasın. Maskemin altında, ilk kuzgun diğerinin bıraktığı yerden devam ettiğinde ağzımı bir sırtıış kapladı.

Bu kuzgunun daha kesin işaretleri vardı. Daha fazla düşünmek gerekiyordu. Bük, sapla, savuştur, kes. Kılıcı baltalarımla buluştuğunda çelik çelikte çınladı.

Onları tökezletmek. Ravenspire yüzyıllar sonra bile savaşçılarına ayaklarını korumayı öğretmemiştir. Muhafız güçlü bir vuruş yaptı. Son anda kaçtım ve dizlerinin arkasına tekme attım.

Kuzgun tökezledi. Yerden doğrulurken omuzları çöktü. "Beni bir savaşçının onuruyla öldür, Wraith. Tek istediğim bu."

Kılıcını tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Bu toprakların hırsızları tanrıların büyük salonunu hak etmiyor."

Kılıcı yoktu ama ona hızlı bir ölüm bahşettim. Maskem kanla ıslanmıştı. Dövüş şiddetlendi. Ari ve Tor'a yardım etmek için koşarken darbelerden kaçarak kraliyet uzunevine doğru koştum.

Sonra, bir borunun alçak gümbürtüsü savaşın üzerine taşındı. Ravenspire muhafızları neredeyse aynı anda geri çekildi. Sınıra doğru koşullar ve Ruskig'in üzerinde bir sersemlik bıraktılar. Bir saniye sürdü.

Halk tezahürat yapmadan önce birkaç nefes aldı. Zaferimizi haykırdılar.

Benim kavrama sıkılaştırılmış üzerinde benim
Baltalar. Bir şey oldu Kapalı.

Ravenspire sebepsiz yere geri çekilmedi.

Çok tanıdık bir çığlık kornanın üzerinde çınladı. Ardından göğsümde bir delik açan tiz bir çığlık geldi.

Tüm tanrılar, hayır.

Kapılarda bir grup kuzgun, aralarında çırpınan Elise'i taşıyordu. Çığlık attı ve tekmeledi. Biri ağzını kapatmaya çalıştığında dişlerini kırdı.

"Elise!" Kükredim ve ona doğru atıldım.

"Legion!" Kahretsin, savaştı ama gözleri beni bulduğunda, saklamaya çalıştığı korkuyla parlıyordu.

Kalan birkaç muhafız yoluma çıktı. Baltalarımı savurdum, çoğunu öldürmedim, daha çok kenara ittim. Ona ulaşmaya çalıştıkça, yoluma daha fazla kanlı beden çıkıyordu.

"Elise!" Çaresizlik demir gibi ağır bir şekilde içime işledi. Onu götürüyorlardı. Onun için gelmişlerdi ve ben onu orada *yalnız* bırakmıştım.

Bir kuzgun önüme atladı. Bir sonraki adımında ölmüştü, kanı yüzümdeydi.

Muhafızlar onu kapıların yarısına kadar getirmişlerdi. Ondan en az yüz adım uzaktaydım. **B a ş a r a m a z d ı m** . Vücudum

Sanki tüm dünya sırtıma baskı yapıyormuş gibi zayıfladım. "Elise! Sen savaş! Senin için geleceğim! Geleceğim!"

O gitmişti. İstilacılar kapılardan kaçır kaçmaz, taş, diken ve çalılardan oluşan öfke duvarı kendini onardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Nefes a l a m a d ı m . Toprağı kazdıkça toprak parmaklarımın arasında kırıldı.

"Savaş," dedim, bitkin ve kırıgın. "Lütfen savaşın."

Zamanın önemi yoktu, bu yüzden Tor'un tutuşu beni ayağa kaldırmadan önce orada ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşıma baktığımda bedenim kontrol edemediğim bir öfkeyle titriyordu. "Başka kimseyi almalarına izin vermeyeceğim."

"*Hjärta*'nı kaybetmenin acısını hissetmeyeceksin."

İtiraz etmedim. İtiraz edemezdim. Elise Lysander kalbimi henüz lanetliyken çalmıştı. Onu asla geri almadım. İki baltayı da toprağa sapladım. Öfke, içimde ikinci bir varlık yaşıyormuş gibi içimi parçaladı.

"Ari!" diye bağırdım. Elise gitmişti ve onu geri getirmemi gerektirmeyen bir an daha geçmeyecekti. Kral uzun evinin yakınındaydı. Yüzünde kan lekeleri vardı, yaralılara yardım ederken vücudu yorgun düşmüştü. "Ari!"

Benimle yüzleşti. Her zaman sahip olduğu kendini beğenmişlik gitmişti.

Artık dövölmüş ve kırılmış bir adamdı.

Umursamadım ve bileklerimi yüzüne doğru kaldırdım. "Bırakın beni!"

Şimdi yap yoksa boğazını keserim."

Alay etti ama bunda hiç mizah yoktu. "Legion, seni serbest bırakamam. Anahtar bende değil. Belki de bu şimdilik iyi bir şeydir. Bir planın olmadan onun peşinden koşamazsın. Mantıklı ol."

Arkasını döndü ama tünüğünü kavradım ve onu yüzüme bakmaya zorladım. "Anahtarın sende olduğunu söylemiştin. Beni serbest bırakmanın bir yolunu bul, seni piç kurusu."

Yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti. "Plandan sapmıyoruz, Gri Lejyon! Ravenspire'a gideceğiz, savaşacağız, öfkelerini alacağız. Elise'i geri almak için elimizden geleni yapacağız. Sizi temin ederim."

"Senin kanayan güvencelerini istemiyorum. Bana öfkemi verin, gerisini ben hallederim."

"Kardeşim." Halvar birkaç seyircinin arasından ite kaka ilerledi. Hızla çarpan kalbimin üzerine sert bir el bastırdı. Bir zamanlar şövalyelerin yaptığı gibi bana nadiren hitap ederdi ama şimdi buna ihtiyacım vardı. Yumruklarımı sıkarak ona baktım. Gözünü kırpmadı. "Tek bir şansımız olduğunu biliyorsun. Eğer acele edersek, kesinlikle ölecek."

"Yavaş hareket edersek onu öldürmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Onu istiyorlar, hatırladın mı? Mellanstrad'da kız kardeşinin yüzünde bunu gördün. Bunu hissedebiliyordum. Elise'i canlı istiyorlar. Şimdilik."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek arkamı döndüm.

"Lejyon," dedi Ari. "Ölülerimizle ilgilenmemize yardım et, sonra intikamımızı alacağız."

Bana emir vermiyordu, doğrusunu söylemek gerekirse Ari'nin sesi oynadığı krala pek benzemiyordu. Ona baktım ve parmağımı yüzüne doğru ittim. "Emirlerime uyacaksınız. Bizi ben yöneteceğim."

Orada. Sahte krala karşı duracak kişi ben olacağım." Onu tahtımdan indireceğim.

Bir parçam Ari'nin bende bir şeylerin değiştiğini hissedip hissetmediğini merak etti. Tartışmadı. Çenesini eğdi. "Halkımı koruyamadım. Eğer bizi oraya götürebilirsen, benden daha fazla savaşabilirsen, o zaman sen yönet. Daha fazla ölüm istemiyorum."

"Beni bu bağlardan kurtaracaksın."

"Eğer yaparsam, anahtarı geri alırsam," dedi, "bana gerçekten kim olduğunu söyleyecek misin? Bugün biri bize ihanet etti. Kime güvenebileceğimi bilmem gerek."

Yaklaştım, böylece başlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Beni serbest bırakın, yakında tanınacağım."

Ari başını salladı. "Lejyon, tek umursayanın sen olduğu gibi bir hataya düşme. Elise önemli ama bu savaşta hepimizden daha önemli şeyler var."

O haklıydı. Bu savaş herhangi bir hayattan daha büyüktü. Bunu biliyordum. Elise bile biliyordu. Ama sadece bir hayat benim için diğerlerinden daha önemliydi.

Frey, "Hepimiz önemsiyoruz," diye ekledi.

Kuşkusuz yatıştırıcı olma çabası, bunun yerine öfkemi körükledi. Öfkemi gökyüzüne haykırdım. Bir an için bileğimdeki bağlar sıkıştı. Parladılar. Kahretsin, öfkem neredeyse onları delip geçiyordu. Ari ve Frey'in yüzlerinde aynı şaşkınlık ve merak ifadesi vardı.

"İyi niyetle bakıyor olabilirsiniz ama ben onu *seviyorum*," diye bağırdım onlara, kalanını omzumun üzerinden bitirirken

uzaklaştı. "Ravenspire'a kendi nedenlerin için git. Ben Elise Lysander için gidiyorum."

Kimse beni takip etmedi. Kimse beni tekrar yatıştırmaya çalışmadı.

Hışımınla gecekondusuna döndüm, kapıyı kilitledim. Yere düşerken sırtım tahtaya sürtündü.

Saçaklara doğru sessiz bir yemin ettim. Yarının sonuna kadar Elise'i bulacaktım. Bundan daha fazla dayanamazdım.

Yarının sonunda kral olacağım.

Ateş, paramparça olmuş çatıların üzerinde yükseldi. Ölüler yanarak kül olurken biz de kasvetli bir sırada durduk.

Çocuklar kayıp anne ve babaları için ağladı. Anneler ve babalar yavruları için ağladı. Ellis, Halvar'ın yanında duruyordu. Alevleri izlerken çenesi titriyordu. Arabella gecekondularının arkasında bulunmuştu, muhtemelen ilk düşenlerden biriydi. Kari ellerini çocuğun omuzlarına koymuştu.

Yanına gittim ve kalçalarıma doğru eğildim.

Cam gibi gözlerle bana baktı. "*Herr Grey*," dedi cesurca. Sesi titriyordu.

Botumdan dar bir sustalı bıçak çıkardım. Kabzası kemikten yapılmıştı ve çeliğine bir ok oyulmuştu. "Bu bıçak bana iyi hizmet etti. Sen bugün iyi dövüştün. Sen

diğer çocukları korudu. Kari bana Elise'in çağrısı üzerine küçüklere nasıl yardım ettiğini anlattı. Annen seninle gurur duyardı."

Gözlerini kırıştırdı ve yanağına bir damla yaş düştü. Bıçağı ona uzattım ve ayağı kalkmaya başladım.

"*Herr Grey*," dedi yumuşak bir sesle. Çömeldiğim yere geri döndüm. "*Kvinna* Elise, sizin sahte kraldan daha güçlü olduğunuza inanıyordu. Maj'la size güvenmek, size inanmak hakkında konuştuğunu duydum. Ben de size güveniyorum."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Tek yapabildiğim, "O bıçağı iyi bak. Yeni sorumluluklar getiriyor."

Daha sonra, Gölge Loncası Elise'in gecekondusunun içini doldurdu. Orada olmak kendimi ona yakın hissetmemi sağladı. Ölülerle ilgilenmek ve sınırların tamamen güvenli olduğundan emin olmak gecenin yarısını aldı. Ulf keşif ekibiyle birlikte dönecekti, böylece yemin sırasında Ravenspire'a nasıl döneceğimize dair alternatif planlar yapabilecektik. Yarın en yüksek aydı ve sahte kralın tahtta oturacağı son gün olacaktı.

Çılgın adımlarımı bir kapı sesi kesti.

Junius aceleyle kapıya yöneldi, sonra Ari, Mattis ve Siv'le birlikte içeri girerken kenara çekildi.

Ari odanın etrafına bakındı. "Öfkenizi geri kazandığınızda beni öldürmeyeceğinize dair yemin etmenizi istiyorum. Başlangıçta neden engellediğimizi anlamaya çalış."

Tor ters ters baktı ama Casper yüksek sesle kıkırdadı. "Ah, seni seviyoruz kralım. Seni öldürmeyeceğiz. Ama unutma, biz

olabilir."

Siv yanımıza geldi ve her birimize tahta kaseler uzattı. Göz göze geldiğimizde yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Başını hafifçe eğerek kaseyi bana uzattı ve pencereleri kapattı.

"Bana neden bu kadar gizli olmamız gerektiğini bir kez daha hatırlatın," dedi Ari. "Beni yanlış anlamayın, tamamen ilgimi çekti ama aynı zamanda tedirginim."

"Aranızda bir hain var," dedi Halvar. "Öfkemizin tazelendiğini bilen tek kişi sen olursan bu bizim yararımıza olur. Güven bana, yakında anlayacaksın."

"Peki ya Mattis?"

Marangoza baktım. "Ona güveniyoruz."

Övgüler karşısında irkildi ve Siv'in elini tuttu.

"Güzel," dedi Ari. "Çünkü bağların anahtarı onda." "Ne?"

Mattis'e ters ters baktım.

Utangaç bir tavırla öne çıktı. "En kızgın olan bendim, bu yüzden Kral Ari kesinlikle pes etmeyecek ve seni çözmeyecek kişinin ben olacağımı düşündü."

Mattis elinde gümüş bir rün parçasıyla önce Casper'a gitti.

"Kaselerinizi alın," dedi Ari. "Bağların çıkarılması oldukça tatsız bir durum ve çoğu insan bağırsaklarını ters yüz ediyor."

"Hepimiz daha önce bağlara katlandık," diye mırıldandım ama kaseyi hazırladım.

Casper ve Stieg keskin nefesler aldılar ve Mattis zincirlerini çıkarınca iki büklüm oldular. Kusan Stieg oldu.

Ama en çok bağıran Casper'dı. Junie tiksinti dolu bir bakışla kapıya doğru geri çekildi.

Tor ve Halvar en uzun süre direnenlerdi, ama onlar bile yenik düşerek kâselerine sarıldılar. Mattis yanıma geldiğinde tereddüt etti.

"Ben de sana güveniyorum," dedi bana. "Senin yanında duracağım. Ne kadar öfken varsa."

Konuşma tarzından, benim karanlık bir fae olduğuma inandığı hissine kapıldım. Yanıklığı bildiğim için şüphelenmek kolaydı sanırım.

Rünü bağların üzerinde gezdirdi. Yerde takırdadılar. Sıcak, beyaz acı kanımda zonkladı. Safra boğazımı yaktı. İnledim ve dizlerimin üzerine eğilip burnumdan nefes aldım. Diğerleri kadar kusmadım ama krallar bile bağlarla boğuşuyordu.

Bir an sonra telaşım azaldı ve doğruldum. Tor avucunu açarken sırtıttı ve parmaklarının etrafında parlak mavi bir alev dolandı.

Ari uzun bir nefes verdi. "Güçlü Fae'ler. Hepiniz. Ya akıllıca bir seçim yaptım ya da ölümcül bir hata."

Vücudum bütün hissetti. Kafam daha berrak. İlk iş Siv'e gittim, keşke bunu Elise ile yapabilseydim diye düşündüm. "Seni öfke kilidinden kurtarıyorum."

Gözlerini kapattı, omuzları gevşedi.

"Ah, bu birkaç soruyu yanıtlıyor," dedi Ari. "Sanırım sevgili Elise'in de o zamanlar dili bağlıydı. Şimdi daha da çok

Meraklı, Legion Grey. Oyunlarım ve tehditlerim hakkındaki küçük uyarıları. Ne tür tehlikeli bir adamsın sen? Ne iş yapıyorsun? Öfke geri geldiğinde bilineceğine dair bana güvence vermiştin."

Uzun bir süre Ari'nin bakışlarını üzerimde tuttum. Güvenilebilir olduğunu kanıtlamıştı ama kral olarak hükümdarlığının sona erdiğini öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? Bilmeden de olsa bana liderlik vermişti. Kim yönetirse yönetsin Etta'ya sadık kalacağına güvenmek zorundaydım.

Odanın ortasına gittim. "Geri çekilin."

Ben diz çöktüğümde diğerleri duvarlara yaslandı. Zihnim ne istediğimi hayal ettikçe öfkem daha da güçlendi. Avucumu yere bastırdım, ilçenin geri kalanının fark etmemesi için kıvrımı kontrol etmeye dikkat ettim.

Gecekondu tıkırdadı. Ari ve Mattis tedirgin görünen tek kişilerdi. Mattis tahta kırılıp çatladığında bile küfretti.

Elise'in, kulübesini yıktığım için beni affetmesi gerekecekti. Zor bir çabaydı ama çok geçmeden tahta yarıldı ve evin altındaki toprak ve taşta derin bir yarık açıldı.

Gözlerimi açtım ve avuçlarımdaki tozu fırçalayarak ayağa kalktım.

Ari ve Mattis aval aval yerdeki çatlağa baktılar. Sonra bana baktılar.

"Sen... sen bir Bender'sın," diye fısıldadı Ari.

"Öyleyim."

"Bu çok eğlenceli," diye mırıldandı Halvar Tor'a.

"Ama bin yıl içinde bir tek ..." Mattis denedi, ama silikleşti.
Siv'e baktı. Siv sadece onun elini tuttu.

Ari bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Senin adın ne? Gerçek adın."

Sır yok. Zamanı gelmişti. Elise için, Etta için, zaman gelmişti.

"Birkaç tane var," dedim eşit bir şekilde. "Ama çoğu beni Valen
Ferus, Gece Prensi olarak tanır."

BÖLÜM 28

--

Haydut Prenses

ÖFKE TAŞ OCAKLARINDAKİ SİLAHŞORLAR, çoğunun nasıl olacağını hayal ettiğim gibiydi. Ama Ravenspire Kalesi'ndeki hücreler çoğunlukla mahkûmlardan yoksundu. Yalnız, nemli ve pis. Hücremin bir köşesinde sürekli akan su, taşın üzerinde siyah bir yosun izi bırakıyor ve havayı küf kokusuyla kokulandırıyor. Kapıların kilitleri büyüktü ve kolları görünüyordu. Bir saatin yarısını onu yerinden oynatmaya çalışarak geçirmiştim. Elde ettiğim tek şey boynumdaki bir çatlak ve kesik bir parmak ucuydu.

Örgümün iğnesi tekrar kayınca, soğuk demir ikinci bir parmak açtı. "Allah kahretsin," diye yüksek sesle küfrettim.

Hücre hattının aşağısında bir yerden bıkkın bir iç çekiş daha geldi. "Hiç akıllı değilsin. Eğer bu kilitleri açabilseydin, sence de sonsuza dek buradan çıkmış olmaz mıydım? Bunlar imkansız."

O sesi tanıyordum. "Calista?" Kıkırdadı. Kalbim yerinden fırladı. "Tanrılar aşkına, Calista. Seni hâlâ Kara Mezar'da kilitli hayal ediyorum."

"Hayır. Kalenin kokuşmuş iç kısımlarında kilitli kalmak pek de iyi değil."

"Oraya gittim," dedim usulca. "Kara Mezar'a döndüm ve... seni yine geride bırakmış olabileceğimi düşündüm."

Tereddüt etti. Kız gençti ama karanlık bir hayat yaşadığına dair çok az şüphem vardı. Yine de sesindeki duyguları saklamaya çalıştığını fark ettim ve umutsuzca rahat ve mesafeli kalmaya çalışıyordu.

"Zaten peşimden gelmenin senin sorunun olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Bize yardım ettin. Gece Prensi."

"Bana yardımcı olması için bir hikaye yazdım. Eğer serbest kaldıysa -ki seni burada görmenin can sıkıcı olmasının bir başka nedeni de bu- o zaman öyle olsun. Neden gidip kaptın ve tüm ustalıklı çalışmamı mahvettin?"

İçimden gelen gülme isteğine karşı koydum. Calista tuhaf bir kızdı ama kendi babamı lanetlediğini, bu kavgaya atılmam için kaderi değiştirdiğini bilsem bile ondan çok hoşlanmıştım. "Seni buraya ne zaman getirdiler?"

"Son seferden hemen sonra."

"Mezarda ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Çok aptallar. Ama sonunda ne yapabileceğimi itiraf etmemi sağladılar." Sesinde acı vardı. Gözlerimi kapattım. Şüphesiz kastettiği şey, onu kırılana kadar incittikleriydi. Calista yüksek sesle iç çekti. "Bir şey yaptığımı ve Mezar'daki büyüü bozduğumu düşünüyorlar, bu yüzden onu tekrar lanetlememi istediler,

Sonra da beni buraya attılar. Onları korkutup altlarına işemelerini sağlamadan önce değil."

Kıs kıs güldü ve bana Ellis'i hatırlattı. Sinsi, yaramaz, sert bir dünyada hayatta kalmaya çalışan bir çocuk.

"Demek benim için lanetledin."

"Evet ve hoş geldiniz." Yer değiştirdi; ayak sesleri hücre bloğunda yankılandı. "Halkın seni sakatlamak istedi ama ben o gölge muhafızları kalın ve yavaş yaptım. *Ona dokunmayın* diye yazamazdım. Hayır, ifadelerime dikkat etmek zorundaydım ama yeni kelimeler öğreniyordum. 'Güçlerine karşı kayıtsız' ve 'kurşuni' -ağır anlamına geliyor- 'bıçaklarını kavramış' gibi birkaç şey ekledim. Onları yavaşlattı ama aynı zamanda bu serserilere karşı sert görünmelerini sağladı."

Sırıttım. Tanrılar aşkına, bu kız bir gün hesaba katılması gereken bir güç olacaktı. "Ama neden beni lanetlemek istediler?"

"Seni tuzağa düşürmek

için sanırım." "Beni

öldürmek için değil mi?"

"Onları aksi yönde ikna ettikten sonra değil." "Ne yaptın?"

Tereddüt etti, sonra hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Eski bir hikaye anlatıcısının eserinden bir fikir kopyalamış olabilirim. Biliyorum, biliyorum. Orijinal değil ve tembelce, bana söylemene gerek yok. Ama *iyi* bir fikirdi."

"Calista, ne yaptın sen?" Sesimde bir kahkaha vardı. Eğer kokuşmuş bir çukura kapatılmam, arkadaşlarımdan ve Valen'den koparılmam gerekiyorsa

Onunla birlikte olduğu için biraz sevinçliydi. İçinde bulunduğu vahim durumun pek farkında değil gibiydi ve çenesini dik tutuyordu. Belki de bu onun hayatta kalma yöntemi idi ama içinde hâlâ çocuksu bir masumiyet vardı.

"Yeni kraliçe kız kardeşine, kanının kayıp asilzadesi öldürülürse toprakların ağlayacağını söyledim. Kalbi ölür ve bir zamanlar olduğu gibi çöllere döner. İfadeyi biraz değiştirdim çünkü *o kadar* tembel değilim, ama prensi lanetleyen hikaye anlatıcısıyla aynı fikirdi. Bunu ölümleri durdurmak için yaptığını biliyorsun, değil mi? Öğrendiğime göre tüm o eski kraliyet aileleri onları öldürmeye devam ediyormuş, o da ölürlerse ne olacağı hakkında yalan söyleyerek onları kurtarmış. Ben de aynısını yaptım. Kötü kalpli kız kardeşinin sana canlı ihtiyacı var. En azından öyle olduğunu düşünüyor."

"Yaşayacak mıyım?" Bu bir ifadeden çok bir inançsızlık sorusuydu.

Calista homurdandı. "Sanırım. Söylediklerine bakılırsa, senin *rahat* yaşamayı istemiyor."

Tüylerim diken diken oldu. Kızı görebilmek umuduyla alnımı hücredeki parmaklıklara dayadım. Tek seçebildiğim parmaklıklardan sarkan kollarıydı ve burada yalnız olmadığımızı fark ettim. Bloğun karşısındaki bir hücrede ve Calista'nının solunda, köşede çömelmiş, kirli, yün bir battaniyeye sarılmış geniş bir bohça vardı.

Üçüncü mahkûmla uğraşmadım. Hareket etmemişler, tek kelime etmemişlerdi. "Buradan çıkmamız gerek. Başka bir hikâye yazabilir misin?"

"Hayır," diye surat astı Calista. "Parşömenlerimi ve rünlerimi aldılar."

Gözlerimi kapattım. Düşündüm. "Su geliyor. Delikler bulup bir sinyal gönderebiliriz ya da belki atık kovalarını almaya geldiklerinde-"

"Onları alt etmek mi? Hadi ama iyi kalpli, onlar aptal değil. Hazırlıklı geliyorlar."

"Hiçbir şey yapamayız. Buradan çok uzakta olmayan bir ayaklanma var. *O* orada." Öfke kilidine lanet olsun. Valen'in adını söyleyemiyordum ama Runa bana işkence etmeyi planlıyorsa bu iyi bir şey olabilirdi.

Calista yine kıs kıs güldü. "Keşke her şeyi anladığında yüzünü görebilseydim. Şimdi de züppe mi oldu? Yoksa otoriter mi? Belki de sessiz bir prenstir."

"O..." Valen'i düşündükçe boğazım düğümlendi. Beni götürdüklerinde tek duyduğum onun çaresiz çığlıklarıydı. "Tahtı almak istemiyor. Ama o bunların hiçbirisi değil. Güçlü ama emin değil. Acımasız ama nazik."

"Huh," dedi. "Görünüşe göre kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve sadece bir yolu ya da diğerini seçmesi gerekiyor."

Şimdi güldüm. Kavrulmuş boğazımı tırmaladı. "Evet, belki de yapmalı."

"Geliyor," diye gırtlaktan, hırıltılı bir ses geldi üçüncü hücrenden.

Mahkûm hareket etmedi, battaniyeyi geri çekmedi. Calista kıkırdayana kadar bir an için konuştuklarından bile emin değildim.

"Oh, bu Lumpy, en azından ben ona Lumpy diyorum çünkü sürekli orada oturan bir yumru gibi görünüyor." Yine kıkırdadı. "Hep böyle şeyler söyler."

"Kim, kim o?" Üstü örtülü mahkûmun bana söylemeyeceğinden emin bir şekilde sordum.

"Bilmiyorum. Onun için çok geliyorlar ama bana ne yaptıklarını hiç söylemiyor. Yine de kavga etmiyor. Onları iyi dinliyor, ama gerçekten çok yaşlı, bu yüzden sanırım burada çok uzun süre kaldığınızda böyle oluyor."

"Geldiklerinde hiç isim kullanmıyorlar mı?"

"Oh, evet. Kötü olanlar. Mesela bana cadı diyorlar, ama ona her türlü ismi takıyorlar. Genelde onlara çenelerini kapatmalarını söylüyorum ama sanırım bu onları daha çok güldürüyor."

"Ona karşı çok nazıksın," dedim. "Asıl iyi kalpli olan sensin Calista."

"Değilim," diye ısrar etti. "Ben uğursuzum ve hayatta kalıyorum. Ama Lumpy kimseye zarar vermez ve bazen bana kelimeler öğretir, bu yüzden ona isim takmalarından hoşlanmıyorum."

Kaşlarım kalktı. Tekrar hareketsiz duran mahkûma baktım. "Hikâyelerinde sana yardım mı ediyordu?"

Bu mahkum bir müttefik miydi?

"Hayır, sadece bir kelimeye takıldığımda. Kelimeleri benden daha iyi biliyor, öyle değil mi Lump?"

Mahkûm sadece battaniyeyi omuzlarına doladı.

Hücre bloğunda bir kapı tıkırdadı. Ağır ayak sesleriyle sessizliğe gömüldük. Olacaklara karşı kendimi hazırladım. Eğer Runa'nın aklındaki işkenceyle yüzleşeceğim an buysa, bunu omurgamda bir eğrilik olmadan yapacaktım. Onun gözlerinin içine bakacak ve asla eğilmeyecektim. Ona karşı değil.

Yine de üç kuzgun hücrem önünde durduğunda korkudan karnıma ağırlar girdi. Hücremin kilidini açarken acımasızca sırttılar.

"Haydi, şimdi," dedi bir gardiyan. Kolumu yakaladı, derimi çimdikledi. "Kraliçe kız kardeşini istedi."

"Son görüştüğümüzde bana kız kardeşi olmadığını söylemişti," dedim kuru bir sesle, gardiyan elini sıkarken yüzüm buruştu.

"Biraz aklın varsa çeneni kapatmayı öğrenirsin, kızım."

"Bilmiyorum, bu yüzden siz delirene kadar konuşmayı planlıyorum."

Calista, gardiyan hücre parmaklıklarına bir çubuk vurana kadar kıs kıs güldü.

Benimle bir daha konuşmadılar. Soğuk zindanlardan sürüklenerek çıkarıldım ve kalenin koridorlarına götürüldüm. Buralarda masumiyetle koştığım anılar kafamda canlandı. Calder'ı hâlâ kuzenim olarak gördüğüm, Runa'yla geceleri birbirimizin yataklarına sokulup kıkırdayarak uyuduğumuz zamanlar.

Muhafızlar beni taht odasına götürürken çenemi kaldırdım. *Eğilme. Sinme. Kral bu değil. Gerçek kral geceleri senin yanında yatar.*

Yükseltilmiş bir kürsüde, yüksek arkalıklı sandalyelerde oturan Runa ve Calder benim acınası alayımı izlediler. Calder'ın çenesinde koyu altın rengi tüyler vardı. Parmaklarında yüzükler vardı. Kürk mantoları yumuşak ve beyazdı. Yüzü düzgün, keskin ve soğuktu. Runa elbisesine kadar altını tercih etmişti. Gözlerinin etrafındaki altın tozu maviyi aydınlatıyordu ve saçları zarif altın zincirlerle süslenmişti.

Bakmamaya çalıştım ama annem ve babamın onun yanında dimdik durduklarının farkındaydım. Babamın sağ gözü korkunç bir yamayla kaplıydı. Annem ince bir deriye sarılmış eklem ve kemiklerden ibaretti. Solgun ve endişeli görünüyordu, her zamanki gururlu Mara Lysander değildi.

Kuzgunlar beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladılar, sonra da geri çekildiler.

"Kuzen," dedi Calder uzun bir aradan sonra. "Seni gördüğüme sevindim.

Çok uzun zaman oldu."

"Keşke yeterince uzun sürdüğünü söyleyebilseydim."

Bir kuzgun bana vurmak için hamle yaptı ama Calder elini kaldırdı. Acımasızca sıırttı. "Elise, sivri dilin her zaman eğlenceli."

"Hücreme dönmek istiyorum," dedim. "Burası daha keyifli."

Calder ayağa kalktı, çenesi gergindi ama gözlerinde zalim bir parıltı vardı. Merdivenlerden indi ve önümde durdu. "Kuzenim, yakında kız kardeşim olacak kişi bir hücrede çürümeyecek. Kutlanacak bu kadar çok şey varken olmaz. Yeminler her zaman keyiflidir."

Yeminler. İçim burkuldu. Ari ve Ruskig'deki diğlerleri yemin töreninin ikindi vakti yapılmasını bekliyorlardı. Buna daha iki gün vardı. Calder'ın bakışlarından kaçındım. Sessiz kaldım.

Calder, "Kız kardeşi yanında olmasaydı Runa'nın kalbi kırılırdı," diye devam etti. "Ve ben kraliemi memnun etmek için yaşıyorum."

Şüphesiz bir düzine farklı eşle gizlice kaçarak.

"Ben de yeminleri daha da... m kemmek hale getirmenin bir yolunu buldum." Bir kuzgun yan kapıyı açarken Calder bana dudak büktü. Jarl taht odasına adım attı. Midem bulandı. Korkunç yüzüne bakmayı reddederek arkamı döndüm. Calder bir elini Jarl'ın omzuna koydu. "Elise, ailenle ilgileneceğime söz verdim ve bu sözü tutmayı planlıyorum. Senin için güçlü bir eşleşme, gelinimin asi kız kardeşi için duyduğu sıkıntıyı hafifletecektir. Seni bize geri getirecektir." Calder karanlık bir şekilde kıkırdadı, sonra gözleri benimkilerle aynı seviyeye gelecek şekilde eğildi. "Harika bir fikir değil mi kuzen?"

Yumruklarımı sıktım ve onun yemine atladım. "Ne fikri?"

"Aynı anda iki yemin."

Hayır. Mide bulantısı midemi terk etti ve boğazımı yaktı.
Hayır, demek istemedi-

"Seni Jarl'a verdim. Evcilleştirilecek bir eş, saygın bir savaşçı için hoş bir meydan okumadır. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, bir zamanlar birbirinize d şk nd n z. Belki zamanla o da seni kendine aşık eder."

Runa zalim bir gülümseme takındı. Calista haklıydı - yaşamama izin verecekti ama acı ve ıstırap dolu bir hayatla.

"Reis'le asla yemin etmeyeceğim," dedim. "Bunu son kez denediğinde dersini aldığını sanıyordum. Zayıflarla arkadaşlık etmem."

Ruh hali değişti. Jarl gözlerini kıstı ve eli yanına gitti. Halvar'ın yayının vücudunu delip geçtiğini hatırladığını umuyordum.

"Evet," dedi Calder havalı bir şekilde. "Kraliçem Mellanstrad'dan sonra ne kadar büyüleyici bir hikâye anlattı. Kan Hayaleti senin... müttefikin. Ama o sadece Kanlı Hayalet değil, değil mi?"

"Gelecektir," diye uyardım. "Seni katledecek."

Calder tahtına geri döndü. "Gelmesini planlıyorum. Tüm loncasının gelmesini planlıyorum. Hazır olacağız. Gördüğün gibi Elise, ben bu şekilde kral olmadım-"

"Cinayet yoluyla."

Calder'ın gözleri karardı. "Tahtı zayıf olduğum için kazanmadım. Beni hafife alıyorsun kuzen. Her yerde gözlerim var, senin acınası sığınağında bile."

Yanımdaki hareket beni bakmaya itti. İhanetin yakıcılığı öldürücü bir öfkeye dönüştü. Nefretle titredim. "Ulf."

Ari'nin muhafızı gözüme çarptı. Sertleşmişti ve Ettan'dan çok Timorlu gibi görünüyordu. "Elise," dedi başını sallayarak.

Kıkırdadım, biraz kızgın, biraz da öfkeyle karışık. "Umarım önce o seni bulur, hain."

"Senin küçük Fae kralının ve Kan Hayaletlerinin hiçbir fikri yok," diyor Calder. "Mellanstrad'daki kuvvetlerimizi gördükten sonra bu Ettan'ın aklı başına geldi ve sonunda hangi tarafın kazanacağını anladı. Arkadaşların sana ne yapmayı planladığımızı öğreneceklerdir. Eğer Jarl ve kız kardeşin haklıysa, Gri Lejyon senin için gelecek. Hepsinin yeminlerimize saldırmak için geleceğine şüphe yok. Ve güvenilir gözcüleri onları yönlendirdiğinde, bekliyor olacağız."

"Sen bir aptalsın. Gerçekten Kanlı Hayalet'i alt edebileceğini mi sanıyorsun? Seni ve babanı sırayla atlattı."

"Evet, ama bu kaybedecek bir şeyi olmadan önceydi."

Dilimi ısırdım. Calder beni Valen'in önünde sallandıracaktı ve bunun nasıl gelişeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gece Prensi'nin korktuğu şey, kalbine yakın daha fazla insanı kaybetmektir. Bu anı engellemek için benden kaçmış, beni görmezden gelmişti. Aklı başında olacak mıydı? Öfkeden deliye dönüp kendini öldürtecek miydi?

Calder parmaklarını şıklattı ve Ulf taht odasını terk etti. Ruskig'dekilere yalan söylemek, yalan söylemek ve yalan söylemek için gitti. Ölümünü yüzlerce farklı şekilde hayal ettim.

"Endişeli olduğumu görüyorum kardeşim," diyor Runa. "Belki bunu başkalarından saklayabilirsin ama tedirginsin. Gri Lejyon'un zarar görmemesini sağlamanın bir yolu var. İtiraz etmeden Kont'la birlikte yemin edersen Kan Hayaleti öldürülmez."

Gözlerimi kapattım. Yaşayacaktı ama bir hücrede. Onu asla serbest bırakmayacaklardı. Ömrünün sonuna kadar bağlı kalacaktı. Ama Calder düşündüğümde daha kurnazsa, onun ölümünü izleyebilir miydim?

"Elise'e düşünecek çok şey verdik," dedi Calder ve Runa'ya elini uzattı. Runa bir kumaş hışırtısı içinde ayağa kalktı. "Git. Hazırlanmak için fazla vaktin yok. Annen yemin töreninde sana ve kraliçeye yardımcı olacak."

Ayağa kaldırıldım, bir kuzgun kolumu tutuyordu. Kız kardeşim bizi taht odasından çıkardı; annem arkamdan yürüdü.

Her adım riskin ağırlığını artırıyor ve kendimi hissizliğe sürükleyene kadar beni daha da aşağı itiyordu.

"Buna nasıl katlanabiliyorsunuz Maj?" Acıyla sordum. Ona bakmadım bile.

İç çekti. "Elise, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." "Sen bir korkaksın."

"Eğer çocuğumu kurtarmak için elimden geleni yapmak korkaklıksa, öyle olsun" diye fısıldayana kadar aramızdaki sessizlik sağır etti.

Çenemi kaldırdım. Annemin hataları vardı ama şimdi benim adıma uysal davranıyordu. Ben aynı fikirde değildim ve hayatlarımız için savaşmamızı ya da savaşırken ölmemizi tercih ederdim. Onun sessizliği beni ölümden daha kötü bir kadere mahkûm ederdi. Kont Magnus'un karısı olarak geçireceğim bir gece bile cehennemlerden beter olurdu. Ya hayatta kalamayacaktım ya da sabaha ölmüş olmayı dileyecektim.

Valen'e onu sevdiğimi hiç söylemedim. Ona söylemeliydim, ona biraz daha sarılmalıyım. Tek yapabildiğim, ben ölürsem onun da kendini kaybetmemesi için dua etmektir. Sessiz tanrılara yerini bulması, Etta'yı iyileştirmesi için dua ettim. Aşkını yeniden bulması için.

Gece Prensi için bir damla gözyaşı düştü. Olabilecekler için.

BÖLÜM 29

--

GECE Prensi

"ARI SENİ GÖRMEK İSTİYOR," dedi Tor, bıçağının ucunu masaya ileri geri vurarak. "Nihayet."

Alay ettim ve silah kemerini belime bağlamayı bitirdim.

Adımı söyledikten sonra Ari sanki bir şaka yapmışım gibi güldü. Başka kimse gülümsemediğinde, yavaşça yüzünün rengi soldu. Uzun bir süre beni inceledi, sonra geldiğinden daha hızlı bir şekilde gitti.

Onu saatlerdir görmemiştim. Mattis haberi farklı algıladı. Çoğunlukla sessiz kalmıştı ama her şeyi bilmek istiyordu. Gri Lejyon olarak geçirdiğim zamandan, Elise Lysander'a neden ihtiyaç duyduğuma, lanete ve tahtta neden hak iddia etmediğime kadar. Hikayeyi duyduğundan beri yanımızdan ayrılmadı.

Baltalarımı kemerime taktım, sonra odaya baktım. Gölge Loncası, Mattis ve Siv ile birlikte oradaydı. "Döndüğümde gitmeye hazırlanın."

Dışarıdaki hava hâlâ ölüm ve kanla doluydu. Halkın çoğu saldırıdan sonra şafakla yüzleşmekten korkarak gecekondularında kalmıştı. Onları suçlamıyordum ama bu savaşta ayakta kalmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Kuşkusuz savaş bitmeden daha fazla ölüm gelecekti.

Kraliyet uzunevinin salonunda kimse yoktu ama arka odada botlar ahşap döşeme tahtalarını aşındırıyordu.

Kapının üzerinde asılı duran kürkü bir kenara fırlattım. Ari volta atmayı bıraktı, eli çenesindeydi. Bakışlarımı biraz huşu ve bir yığın korkuyla karşıladı. "Gelmişsin."

"Beni istemişsiniz."

"I-" Ellerini sıktı. "Bunu emretmedim, sadece istekli olup olmadığınızı sordum ve-"

"Ari," diye araya girdim. "Neye ihtiyacın vardı? Bir şey duydun mu?"

"Ulfun yakında raporuyla birlikte dönmesini bekliyorum. Ama... eğer izin vererseniz konuşmak istediğim başka şeyler de var-"

"Bütün tanrılar," dedim, "ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin. Sizin alçakgönüllülüğünüz kadar ben de hükmetmeye alışkırım. Yalvarırım, sızlanmayın ve şimdiye kadar olduğunuz gibi bir lider olun."

"Bağışlayın beni," dedi sıkıntıyla, "ama aylar öncesine kadar hizmet ettiğim ve inandığım ölü prensin aslında hayatta olduğu ve bunca zamandır hayatta o l d u ğ u gerçeğiyle hâlâ boğuşuyorum. Hala korkunç bir hata yaptığımı, bu topraklara hayat getirmediğimi kabul ediyorum. Mere

Tesadüfler beni buraya getirdi. Her talebimi, söylediğim her sert sözü tekrarlıyor ve kellemi almayacağınızı umuyorum."

Eğer Elise ölümcül bir tehlike altında olmasaydı ve gitme isteğim bu kadar güçlü olmasaydı, gülmek için zaman ayırabilirdim. O bir sinir yığınınan başka bir şey değildi ve bu çok eğlenceliydi.

"Kafanı koparmak gibi bir planım yok."

"Sanırım bu iyi bir şey." Ari odayı geçti ve bir parşömen parçası üzerine elle çizilmiş bir haritayı açtı. "Saldırıdan önce Ulf bunları Aşağı Mellanstrad'daki bir bağlantısından getirdi. Bana Ravenspire'ın arka tarafında geçitler olduğunu söyledi. İçeri girmenin en kolay yolu onlar ama bir zamanlar orada *yaşadığına* göre, ne düşünüyorsun?"

Parşömeni aldım. "Kalenin bazı bölümlerini değiştirmişler, biliyorsun."

Ari omuz silkti. "Yine de bir eskizden daha iyi biliyor olabilirsin."

Sessizce çizimi inceledim ve Ravenspire'a dair anılarımdan okumaya çalıştım. Kısa bir süre önce o koridorlardan kaçmıştım ama arka taraflara ya da darbenin alt katlarına inmemiştik. Yine de evim olarak orası hakkında ne hatırlıyordum? Ravenspire'ın Ferus toprağı olduğu günleri hatırlamaya çalışmak için uzun süre durmamıştım.

Ari'nin bakışlarının kafatasımı delip geçmesi sürecime yardımcı olmadı.

"Ne oldu, Ari?" Kafamı kaldırmadan sordum.

Ayağını kaydırđı ve yanıma geldi. "Elise biliyordu."

Çenemdeki kaslar titredi. "O biliyordu. Elise'in beni kurtardığını söylediğimde yalan söylemedim. Nefes almamı sağlamak için her şeyini feda etti ve... nefreti seçmemi engelledi."

Ari derin bir nefes aldı ve sırtını masanın kenarına yasladı. "Bence -beni bağışlayın- ama bence insanlar da bilmeli. Size isteyerek hizmet edeceklerdir. Doğruyu söylemek gerekirse, bu içlerinde bir ateş yakacaktır. Sorgulamak istemiyorum ama neden tahta geçmediğinizi anlamıyorum. Şu anda tahttan çekiliyorum."

"Sana kimin ihanet ettiğini hâlâ bilmiyorsun ve Ravenspire da beni tanımıyor. Doğru ana kadar bu şekilde kalması bizim yararımıza olacaktır." Omzunu kavradım ve elimin altında gerildiğini hissettim. "Buraya hâlâ liderlik etmelisin, Ari. Siz iyi bir kral oldunuz ve bu insanlar da onlara bu konuda liderlik edecek bir kralı hak ediyor. Şu anda benden daha geniş bir resim görüyorsun ve ben-" Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Size müttefikim diyebildiğim için mutluyum."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Her zaman. Kralım."

Gözlerimi devirdim. "Sadece çeneni biraz daha kapalı tut. Şüphesiz sizin için zor, ama yapın."

"Evet, Kralım." Yumuşakça güldü ve parşömeni işaret etti. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"Tanıdık gelmiyor," diye itiraf ettim. "Bazı açılardan doğru görünmüyor."

Kürk geri fırlatılmadan önce daha fazla açıklama yapamadım. Frey, Ulf ve Ari'nin birkaç muhafızı odasını doldurmuştu. Bu aldı

Ama ben ona sert bir bakış attıktan sonra Ari dik ve asil bir şekilde durdu. "Rapor nedir?"

Ulf bir adım öne çıktı, yolculuğundan dolayı kirli ve terliydi. "Lyx'te konuşulanlar var. Yeminler bu geceki aya taşındı Kralım."

"Ne?" Ari masanın etrafında dolaştı. "Emin misin?"

Ulf başını salladı; gözleri bana döndü. "Hepsi bu değil." Adam endişeyle kıpırdandı. "Sahte kral... kraliçesinin kız kardeşini aynı zamanda yemin ederek Yüksek Kaptan'a vermeyi planlıyor."

İlk başta Elise'in hayatta olmasının verdiği rahatlama beni göğsümden yakaladı ve sıkılaştırdı. Ama bir kalp atışı sonra öfke her zerremi uyuşturdu. Dilimi uyuşturdu, öfkeden başka bir şey görmemi engelledi. "Elise'i yemin etmeye zorlamayı mı planlıyor?"

Ulf başını salladı ve yere baktı. "Başka seçeneği yok. Ruskig'i *Kvinna*'nın ve ailesinin hayatının üzerinde tutuyorlar."

"Kahretsin!" Masanın ayağını tekmeledim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kısa bir süre önce Elise'e ne demiştim? O bile Etta'yı ve bu insanları korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ari'yle yemin etmeyi kabul edebileceğini kastetmiştim ama şimdi, hepimizi kurtarmak için Elise'in kendini Kont'un zalim ellerine bırakacağından çok az şüphem vardı.

Her bir parmağını kesmek için büyük planlar yaptım.

"Tekstil ürünlerimizi yok ettiler," dedi Ari. "Sanatçı kisvesi altında gidecek malzememiz yok."

"Umurumda değil," diye hırladım. "Kanayan ön kapılara saldıracağım."

"Ama bu ne Elise'e yardım edecek ne de bize onların öfkesini üzerimize çekme fırsatı verecek. Bu plana sadık kalmalıyız," dedi Ari, sesi sert ve direktti. "Sen öldükten sonra bunların hiçbir önemi kalmayacak."

Altında yatan anlamı duydum. Diğerleri sadece krallarının Blood Wraith'i kırptığını duyabilirdi.

Ulf, "Yeni bir meydan okumayla karşı karşıya olduğumuzu kabul ediyorum," dedi. "Ama izleyebileceğimiz bir yol var." Açık parşömen tomarını işaret etti. "Burada, bu bölümde, nehrin taşma riski nedeniyle çok az muhafız var. Alçaktır ve kıyıların yakınlığına karşı sürekli onarım halindedir. Ama oraya girebiliriz."

"Evet. Sizin Gölge'lerden biri su fae'si değil mi?" Ari cevabı bildiğı halde sordu. Bileklerim tuniğim tarafından örtölmüştü. Ulf ve Frey serbest bırakıldığımızı bilmiyorlardı.

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak.

"O zaman seni serbest bırakacağım Kan Hayaleti. Sen ve loncan bu tünellerden geçmemize yardım edeceksiniz." Elini omzuma koydu. Ari gerçeğı biliyordu ama rolünü iyi oynadı. Neredeyse o anda onun her şeyden çok arkadaşım olduğuna inanacaktım. "Nehri kullanacağız. Gemimiz hızlı, öfke ve kaderin yardımıyla kalelerini aşacağız. Bunu başarabiliriz. Başarabiliriz."

"Ulf," dedim, hâlâ Ari'ye bakarak.

"Ne?"

Ari irkildi; şüphesiz gardiyanın sesindeki zehirden tedirgin olmuştu. Zehre alışmışım; hâlâ barışmam gereken saygı buydu.

"Arka tüneller nereye çıkıyor?"

"Sanırım zindanlarda ortaya çıkıyorlar."

Bu beni duraksattı. Babamın öğrenmem için ısrar ettiği çocukluk yıllarımdan beri kalenin zindanlarına girmemiştim. Belki yanlış hatırlıyor olabilirdim, belki de bir şeyler eklenmişti ama zindanlardan nehre ya da kalenin arka tarafına giden herhangi bir geçit hatırlayamıyordum.

"Yeminlerle birlikte," diye devam etti Ulf. "Alt katlarda çok fazla kuzgun olacağından şüpheliyim."

"Bunu varsayamayız," dedi Ari. "Uzun gemide alabileceğimiz her şeyi alırız. Salları alacağız. Bir filo oluştururuz ve en fazla direnişe hazırlanırız."

Bana baktı ve onaylamamı istediğini tahmin ettim. Mellanstrad'a olan yolculuğumuzdan sonra daha fazla gemi inşa etmek için planlar yapmıştık ve saldırıdan kurtulan birkaç kabaca inşa edilmiş salımız vardı. Çok az zamanımız vardı ama elimizden geldiğince çok ele ihtiyacımız vardı.

Ari'ye, "İşlerinin bittiğini göreceğim," dedim.

"Doğru. Hepimiz yardım edeceğiz. Ulf, Frey, insanlara söyleyin ve gücü yeten herkesin bir aleti ya da ipi olduğundan emin olun. Kaybedecek zamanımız yok."

Sayımız elli kişiydi. Üç sal, bir düzine adamın ağırlığıyla yüzebilecek kadar aceleyle yapılabildi. Geri kalanlar nehrin yukarısına doğru yol alan uzun gemiye sıkıştılar. Bir kolumu baş bodoslamadaki rıhtıma doladım ve bulanık sisin içine baktım. Halvar ve Casper birlikte, ıslak havayı gri bir sisle kaplamak ve akıntının bizi hızla ileriye doğru itmesini sağlamak için öfkeyle çalışıyorlardı.

Kaslarının esneme ve titreme şekline bakılırsa, ikisinin de bitkin düşmesi uzun sürmeyecekti.

Junius, "Ari'nin iki kuzgunu neden bağlı tuttuğunu bilmiyorum," dedi. Ayak bileklerinden bağlı olan Kari'nin Casper ve Halvar'a su getirmesini izledi. Brant kış direğinin yanında kılıç ve baltalarını bilemişti. "Ona onları serbest bırakmasını söyleyebilirsiniz ve o da bunu yapacaktır."

"Rolünü oynuyor," dedim. "Güvensiz bir kral. Doğrusu onu suçlamıyorum. Onlar kuzgun, Ravenspire'a vardığımız anda kaçmayacaklarını kim söyleyebilir?"

"Çünkü ben dönmeyeceklerini söylüyorum," diye ısrar etti Junie. "Onlara geri dönmek isteyip istemediklerini sordum. Hayır dediler. Kral Calder'a sadık olup olmadıklarını sordum. Ondan nefret ettiklerini söylediler. Erkek kardeşin büyüğü var, kız kardeş ise vahşice öldürülmüş. Buraya sadıklar. Gerçeklerden başka bir şey tatmadım. Bize rehberlik etmek için burada olduklarını biliyorum ama iki tane daha yetenekli savaşçımız olsa iyi olurdu."

"Senin sözün benim için yeterli. Ari'ye söyleyeceğim." Junie bir tohum ekmeği kopardı, yatışmıştı ama mesafeliydi. "Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

"Dünyanın küçük olduğunu fark ettim. Buradaki sorunlar memlekettekilerle hemen hemen aynı ama orada gerçek hükümdarlar yok. Sadece derebeyleri ve uzun zamandır efsane haline gelmiş kehanetler var. Ama büyü satın alınıyor ve kullanılıyor, halkım canavara dönüştürülüyor ya da saklanıyor. Ama burada olduğum için bu savaşın sizin topraklarınızdan daha büyük olduğunu hissediyorum. Belki bu bir şekilde benim halkım için de bir değişim getirir." Junie omuz silkti ve yüzünü nehre döndü. "Keşke Niklas da burada olup bunu görebilseydi. Varlıklı insanları tedirgin etmekten zevk alır."

Gülümsedim ve dirseklerimin üzerinde geminin kenarına yaslandım. "Eğer kader bir şekilde bizi buradan sağ salım çıkarırsa, eğer bir daha tahta çıkarsam, sana söz veriyorum Junius, senin ve halkının burada her zaman dostları olacak."

Hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi.

"Blood Wraith." Ulf yanıma geldi. "Kral Ari, bizi kaleye götürecek kişinin sen olacağını söyledi."

"Öyleyim."

"O halde kuzgunların nehir kıyısının doğu tarafında kamp kurduğunu bilmelisin. Batıya gitmek biraz daha uzun bir yol gerektirse de oraya yanaşmalıyız."

Junius irkildi ve arkasını döndü. Ulf sabırla bir cevap bekledi. Bana ters ters baktı, muhtemelen bir kez daha sözüme cevap vermesi gerektiği için sinirlenmişti.

Tek söylediğim "İyi," oldu. Yalnız kaldığımızda Junie'yi dürttüm. "Ne oldu?"

Gözlerini uzun geminin arka tarafına çevirip Ulf'a baktı. "Yalan söylüyordu Valen."

"Emin olabilirsiniz."

"Onu dinledikten sonra sadece ağzımı yıkamak istiyorum. Her kelimesinden duman ve çürük damlıyordu."

Ulf kuzgunlar hakkında yalan söyledi. Eğer hain oysa ...

"Junie, Frey ile konuş, Ulf'a yakın olan herkesle. Genel sorular sor, Ruskig'e yapılan saldırı hakkında yalan söyleyip söylemediğini öğren ve onunla birlikte bu işin içinde olabilecek başka birini bulmaya çalış."

Hiç vakit kaybetmedi. Arkamda, Junie'nin kahkahası adamlarla konuşurken, tohum ekmeği ve bira parçalarını dolaştırırken taşındı. Bakamadım. Bakarsam, yüzüm çok fazla şeyi ele verirdi. Şüphesiz Ulf boynuna bir balta yiyecekti.

Yanaşacağımız kıyıdan bir boy ötede Junie geri döndü. Yüzünde hiçbir şey yoktu, rahatça kenara yaslanmıştı. "Frey doğru söyledi. İşgal için gerçek bir öfke duyuyor. Ulf onunla birlikte spekülasyon yaptı. Valen, yalan söyledi. En azından saldırıyı kimin düzenlediğini biliyor. Ama bahse girecek olursam -ki ben harika bir kumarbazımdır- o yaptı."

Dudaklarımı yaladım. Bunun doğru yapılması gerekiyordu. İşin içinde olan herhangi birine ya da konumlanmış ve bekleyen kuzgunlara bir uyarı göndermesi durumunda bir şey bildiğimizi bilmesine izin veremezdik.

"Ari'yi çağır. Bana yol tarif ediyormuş gibi davranmasını söyle."

Junie yine gitti ama bir süre sonra arkasında Ari'yle geri döndü.

Ari, "Herhangi bir şeymiş gibi davranmamın söylenmesinin rahatsız edici olduğunu kabul ediyorum," dedi. Gülümseyerek geceye baktı. "Söyle bana, zorlayıcı olmalı mıyım? Seni azarlıyor muyum? Yapabilirim, biliyorsun. Kınama konusunda oldukça iyiyimdir. Sanırım bu benim en kral yanımdır."

Başımı salladım. "Haininizi bulduk."

"Tüm tanrılar." Ari gülümsemesini hiç bozmadı, hatta elleriyle emir verir gibi konuştu. "Gemideler, değil mi?"

"Ulf."

Ari bana ters ters baktı ama ben bunu şovunun bir parçası olarak kabul ettim. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, o benim için. Batı yakasında pusuya düşürüleceğiz ama oraya yanaşmalıyız."

"Ama-"

"Bana güvenin. Biz onun planlarına düştük, ama aslında onun müttefikleri de bizimkilere düşecek. Loncama haber yaymam gerek. Junie yardım edecek. İşaretimle öfkeyle savaşacağımızı söyle."

Ari ağzını sıkı bir çizgiye sıkıştırdı. "Nasıl isterseniz, Kralım."

"Oh, ve Ari," diye fısıldadım. "Kuzgunları serbest bırak ve onlara bir kılıç ver."

Kıyıya yaklaştıkça sis çöküyordu. Batı ağaçlarla doluydu. Kuzgunların pusuya yatabileceği sayısız yer. Baltalarım kılıfındaydı. Bu bir riskti ama her şey yolunda giderse kimse hikâyesini anlatmak için Ravenspire'a dönmeyecekti.

"Hazır mısın, Wraith?" Ulf sordu.

Bakışlarını olması gerekenden daha uzun süre üzerimde tuttum. "Hazırdan da öte."

Ari, Frey'in yanında durdu. Tor ve Halvar yanıma geldi. Kari ve Brant kendi silahlarını almadan önce diğerlerine silahlarını dağıttı. Karaya ilk ben çıktım. Loncam harekete geçmeye hazır bir şekilde dağıldı. Ulf hızlı adımlarla ilerliyor, sallardaki herkese kıyıya acele etmeleri için bağıırıyordu. Ari hat boyunca ilerledi, diğerlerine mırıldanarak onlara kendi direktiflerini verirken ben Ulfu önde tuttum.

"Yolu bulmamız uzun sürmeyecek, Wraith," dedi Ulf.

Hayır. Uzun sürmeyecekti.

Ulf bizi bir virajdan geçirdi ve ağaçlar gölgeler içinde patladı. Çalıların arasından siyahlar giymiş kuzgunlar çığlıklar atarak fırladı. Kılıçlarını kaldırdılar. Ateşli oklar gemimize yöneldi. Okçular onları serbest bıraktı. Stieg ve Casper hazırды.

Bir ayağı hâlâ nehirde olan su perisi kıvrılan bir duvar oluşturdu ve okların yarısını yuttu. Stieg rüzgârı topladı ve geri kalanları rotalarından saptırdı. Bir kuzgun kükremesi, ellerinde kılıçlarla saldırdı.

"Bırakın gelsinler!" Bağırđım. "Hepsi gelsin! Durun."

Ari emrimi tekrarladı. Her kuzgunu ortaya çıkarmamız gerekiyordu.

"Bunu kazanamazsın, Wraith. Bunu ben bile görebiliyorum," diye bağırdı Ulf bana. Yavaşça kılıcına uzandı, yüzünde bir azap ifadesi vardı. Yakında suçluluk duygusuyla ölecekti.

"Söyle bana, cenaze töreninde halkını öldürdüğünü bilmek nasıl bir duyguydu?" Kuzgunlar hâlâ saldırıyordu. Ağaçların arasından son bir çizgi koptu. Bir elimi kaldırdım. Ari sabit durması için bağırdı ve Ulf ilk kez söylediğimizden daha fazlasını bildiğimizi fark etmiş gibiydi.

"Hayat kurtarmaya çalıştım, Wraith! Ravenspire seni ve kılıçlarını kendisi için istiyor. Teslim olursan kadının kurtulacak. Hayatlar kurtulacak."

"Tam bir aptal. Yazık." Avuçlarımı açtım, öfkenin sıcaklığını çağırdım. Kuzgunların ilk sırası sadece yirmi adım ötedeydi. Birkaç adım daha. Birkaç nefes daha. "Kendi halkına daha fazla güvenmeliydin. Biliyorsun, hainler bir keresinde beni esir etmişti. Hainlerden nefret ederim."

Yumruklarımı sıktım ve bedenimden bir rüzgâr fırladı. Büyü ağaçları çağırdı. Kökler birbirine karıştı. Ağır meşe ve titrek kavaklar topraktan koptu. Kuzgunların üzerine devrildiler ve çılgınlık geceyi parçaladı.

"Tor, şimdi!"

Tor, paramparça olan ormanın kaosuna doğru koştu. Avuç içleri mavi alevlerle yanarak bir ateş hattı oluşturdu. Kıvrılan bir ateş yılanı kuzgunların arka sırasını sararak onları ağıma hapsetti.

Ulf sendeleyerek geri döndü. Junius ve Brant onu yakalamak için oradaydı.

Ellerim soğuk toprağın üzerinde, toprağı, ana kayayı bükmek için son bir öfke dalgası emrettim. Cehennem tanrılarına çukurlar açmak için. Taşlar çatladı. Kayalar yamaçlardan aşağı gürledi. Ağır ağaçlar kırıldı ve devrildi. Ruskig halkı kuzgunlarla birlikte çığlık attı. Öfkem ve parçalanan ormanın gürültüsü arasında Ari, halkının dayanması için bağırdı.

Yer yarıldı. Ateş çemberinde sıkışıp kalan kuzgunlar çığlık atıp feryat ederken toprak onları bütünüyle yuttu. Bazıları çatlağın üzerinden atlamaya çalıştı ama büyümün kancaları tarafından aşağı çekildiler.

Vücudum titredi. Kaslarım ağrıyordu. Hızımı ayarlamazsam öfke beni tüketecekti ve Ravenspire'la yüzleşmek için buna ihtiyacım olacaktı.

Yüzümü buruşturarak yumruklarımı kıvırdım ve avuçlarımı yerden kopardım. Bir an sonra titremeler kesildi. Toz ve duman deliğin üzerinde süzülüyordu. Geriye kalan kuzgunlar kırılmış, sersemlemiş ve yavaştı. Ari ilerleyelim diye bağırdı.

Tüm muhafızların ölmesi ya da toprağa gömülmesi sadece birkaç dakika sürdü. Frey elinin tersiyle alnını sildi, ben nehir kıyısına doğru ilerlerken ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlar içimi yaktı. Birkaç kişi irkildi ve yolumdan çekildi. Benden korkabilirdi, fark etmezdi. Tekrar açıklamak için zamanım yoktu.

Brant ve Junie Ulfu geminin yakınında tuttular. Göğsümü onunkine değdirdiğimde dehşet dolu bir bakışla göz göze geldik. "Kim, kimsin sen?"

Zalimce sırıttım. "Ben seni öldürecek olan adamım. Ama henüz değil." Brant'e işaret ettim. "Bize liderlik etmeye hazır mısın?"

"Öyleyim," dedi, yüzüne temkinli bir gülümseme yayıldı.

Ulf yüzünü buruşturana kadar ensesini sıktım. "Hadi o zaman. Kalede katılmamız gereken bir parti var."

BÖLÜM 30

--

Haydut Prenses

ANNEM yanardöner başlığı saçımın üzerine iğneledi. Aynadaki yansımama gülümsedi. Ben taş suratlı ve hareketsiz kaldım. Bir süre sonra arkasını döndü ve dikkatini mavi elbisenin eteklerine verdi. İnce boncuklar bedende parıldıyordu. Saten krem gibiydi.

Midemi bulandırdı.

Annem yerden kalkarken elimi tuttu ve içine soğuk bir şey koydu. "Evlilik gecen için."

Bakışlarımı küçük bir bıçağa çevirdim. Fark edilmeden kalçamda saklanabilecek kadar hafif bir bıçak. Şaşkınlığımı ona yönelttim.

Alnıma bir öpücük kondurdu, şimdiye kadarki en nazik öpücüğüydü. "Onu iyi kullan."

Bana Kont'u öldürmemi mi söylüyordu? Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Runa yüzüklerini parmaklarına geri takarken odanın içinde tiz bir kahkaha attı. "Ah, anne, Elise'in

biriyle yatma tavsiyesi. Söyle bana kardeşim, böyle vahşi bir adamın fahişesi olmak nasıl bir şey?"

Annem gözlerini kapadı ve soldu.

"Bilemem," dedim. Runa benimle alay etse bile, Valen'den bahsetmek çarpan kalbimi sakinleştirmeye yardımcı oluyordu. "Onu sadece sadık biri olarak tanıdım. Nazik. Tanıdığım en *özenli* adam. Onun sevgilisi olduğum için beni utandırmak istiyorsun ama ben böyle bir utancı asla kaldıramam. Ne istersem kayıtsız şartsız verirdi."

Sözlerimi dikkatle seçtim. Ne kadar doğru olsalar da Runa'nın gülümsemesinin solması hoşuma gitmişti. "Aslında o sadece sevdikleri tehdit edildiğinde acımasız olur. Umarım bunun farkındasındır, kardeşim."

Runa kaşlarını çattı ve başına gümüş bir taç takarak arkasını döndü.

"Seni üzdüm mü?" Bir ısırıkla sordum. "Calder tatmin edici değil mi? Yoksa henüz kraliçesine gelmedi de gecelerini başka yerlerde mi geçiriyor?"

"Kapa çeneni, Elise!" Runa ayağa fırladı. "Kendini çok zeki, çok güçlü sanıyorsun. Sana bir şey söyleyeyim küçük kardeşim, sabaha kadar değerli Kanlı Hayalet'in Ravenspire Kalesi'ne ait olacak. Ya bize hizmet edecek, ya da onu askıda parçalara ayrılırken izleyeceksin. Umarım *bunun* farkındasındır."

Gitmemiz için ısrar etti, sonra da hışımla gitti. Annem odanın içinde koşuşturuyor, saçına ya da yemin sırasında elbisemin eteklerine takmak için çiçekler topluyordu. Bu beni sadece sinirlendiriyordu.

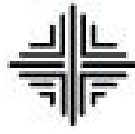
"Dur Maj," dedim. "Beni kutsanmış bir yemin törenine götürmüyorsun. Beni ölüme doğru götürüyorsun."

Annem durdu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış, bir kor kıvılcımı gibi parladı. "Öyle mi? O zaman yanılmış olmalıyım. Anlattığın gibi bir aşkım olsaydı, sanırım onu geri alana kadar yaşamaya devam edecek gücü bulurdum. İnancınızı yanlış değerlendirdiysem beni affedin."

Bana son sözlerinin acısından başka bir şey bırakmadı. Hayatım boyunca annem, babamdan üstün olmasına rağmen, sessiz bir ortaktı. Zengin bir adamın oğlunun kazandığı bir ödüldü. Ama bir an için, sadece şimdi, bir savaşçının ateşini taşıyordu. Bir savaşçının.

Elbisemi topladım, kalbimde yeni bir yanma vardı. Bugün, zorla yemin ettirilmiş olsam bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Kalbimi tutan tek bir adam olacaktı ve ona kalbimin derinliklerini anlatabileceğim güne kadar savaşacaktım.

Beni öldürse bile. Bunlar benim son sözlerim olsa bile. Valen Ferus onun olduğumu biliyordu. Her zaman öyleydim.

Kutlama renklerle, müzikle ve ekşi tatlılıkla doluydu. Ozanlar siyah bir gölgelik altında udlar, lirler ve neşeli bir panpipe mırıldanıyordu. Güneş kırmızısı, deniz mavisi ve hanımeli turuncusuyla dokunmuş örtüler, konuk oturma yerlerinin etrafındaki uzun direkleri örtüyordu. Soluk alevli fenerler, solmakta olan güneş ışığını Başka Sözler'e özgü bir parıltıyla aydınlatıyordu. Sanki güneş ışığı bizim kullanımımız için hapsedilmiş ve şişelenmiş gibiydi.

Konuklar beklerken, ozanlar sıralar arasında dans ederek topraklarımız ve insanlarımız hakkında harikulade hikâyeler anlattılar. Parmak uçlarında döndüler, sandalyelerin üzerine tırmandılar ve eğlendirdiler. Şarkıların sonunda, ozanlar şim veya ışıltılı şeyler için şapkalarını uçurdular ve eğlenenler de bunu yerine getirdi.

Avlunun kenarlarında çok fazla yiyeceklerle dolu masalar vardı. Şeker sosuna bulanmış armut şekerlemeleri. Her türlü krema ile kaplanmış rulolar ve kekler: dut, tatlı tereyağı, acı çikolata, ekşi jöleler. Ot soslu kızarmış tavuklar gümüş tabaklara dizilmişti. Ekşi şaraplar ve ballı biralardan oluşan sonsuz fiskiye konukları gece boyunca sıırıslık tutardı.

İki kuzgunun kanatlı asalarının arkasında duruyordum. Ayak bileklerim elbisemin altından, bileklerim ise dökümlü kolların altından bağlanmıştı. Yanımda annem kıpırdamadan bekliyordu. Runa ve Calder'ın ay kanadından bir kemerin altında durmalarını izlerken hiç ses çıkarmadı.

Çiçeklere bakıp sııttım. Bu acı gününde bile Valen burada olacaktı.

Tüm Baba'nın din adamları kırmızı cüppeleriyle önlerinde durmuş, kız kardeşime ve krala ettikleri yeminleri tekrarlıyorlardı. Başka bir kutsal adam diz çöktüklerinde başlarının üzerine kuzgun kanatlarından oluşan altın taçlar yerleştirdi.

"*Stig upp vär herre och dam,*" dedi kutsal adam. Calder ve Runa el ele, kral ve kraliçe gibi ayağa kalktılar.

Alkışlar ve krala övgüler huzurlu müziğin üzerinde yükseldi. Avlunun etrafında bir tur attıktan sonra, Calder ve Runa, kara meşe tahtlara yönlendirildiler.

kraliyet kürsüsü. Ayaklarının dibinde hediye yığınları vardı. Altından, gümüşten, şim çantalardan, ışıltılı egzotik kumaşlara ve ayakkabılara kadar.

Kız kardeşim yeni elde ettiği güçle sırtıttı, sonra sefilliğini bana çevirdi. Tek bir baş hareketiyle kaderim mühürlendi.

Kuzgunlar asalarını hareket ettirdiler ve beni her iki kolumun altına aldılar. Annem yanımda olmak için ısrar etti ama reddedildi. Onunla bakıştık. Hiçbir zaman yakın olmamıştık, hiçbir zaman sevgi dolu olmamıştık ama o tek bakışta onun korkusunu, benim için duyduğu kalp kırıklığını gördüm. İkinci, önemsiz bir prenses olarak değil, kızı olarak.

Kont, kral ve kraliçe ile aynı din adamının önünde bekledi. Elini tutmam için beni zorladı. Yemin törenini izleyenlerin bileklerimin nasıl bağlandığını görebildiğinden emindim ve kimsenin en ufak bir nefes bile almaması iğrençti. Şüphesiz buradaki herkes benim Jarl Magnus gibi bir adamla yemin etmeyi hak etmediğime inanıyordu. Kellemin mızrağın ucunda olması daha uygun olurdu, ne kadar hain olursam olayım.

Din adamı ağzını açtığında Calder, "Bekleyin, kutsal adam," dedi. "Sevgili kız kardeşimin herhangi bir şüphesi olmadığından emin olmak istiyorum."

Kürsünün sol kanadına işaret eden bir kuzgun, beyaz bir cübbe giymiş, yüzü peçeli, sıska bir kızı sürükleyerek dışarı çıkardı. Yüreğim ağzıma geldi.

"Şimdi, benim küçük cadım, bunun ilerlediğinden emin ol."

Calista cüppesini düzeltti ve boğazını temizledi, sesi ironiyle doluydu. "Ah, dinleyen tanrılar, emir veren tanrılar

kaderleri. Bu aptal insanların hak ettiklerini bulduklarından emin olun."

En yakınındaki muhafız yumruğunu kafasının arkasına indirdiğinde ciyakladı.

"Dur!" Bağırdım. "Onu rahat bırak."

Runa kıkırdadı. "İnsan senin garip Gece Halkı'na sempati duyduğunu düşünebilir, kardeşim."

Calista başının arkasını ovuşturdu ve omuzlarını tekrar dikleştirdi. Ona Gece Halkı dediği için Runa'ya küfrettiğinden eminim ama tekrar dayak yememek için sesini çıkarmadı.

"O bir çocuk," dedim. "Onu rahat bırak."

Calder sıırttı. O kazanmıştı. "Dediğin gibi olsun, *Kvinna* Elise. Kendine gel, kralının istediğini yap ve küçük cadı kader büyülerini yapmaya zorlanmayacak. Ona dokunulmayacak."

"Onları dinleme, iyi kalpli. Buna dayanabilirim."

"Görünüşe göre kocacığım, zavallı kız kardeşim zindanda geçirdiği süre boyunca arkadaş edinmiş."

Calder güldü ve kalabalık da onu izledi. Runa beni küçük düşürmek istiyordu. Bu insanlar artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bırak gülsünler. O çocuğun neler yapabileceğini bilmiyorlardı, bu duvarların dışında onları kimin öfkesinin beklediğini de.

Calder, "Devam edin," dedi.

Kırmızı cüppeli kutsal adam Jarl ve bana döndü ve eski dildeki ayinine başladı. Jarl'ın gözleri beni yuttu; bunu saklamadı bile.

"Bunu uzun zamandır istiyordum. *Kvinna* Elise'e sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek. Beni uzun zaman önce seçmeliydin ve tüm bu tatsızlıklardan kaçınabilirdik."

"Seni asla seçmezdim," dedim.

"Çünkü yeminli müzakerecinizi sevebileceğinize inanıyordunuz."

"Çünkü senin ruhun siyah ve eninde sonunda ne olduğunu anlayacaktım."

Jarl sırtıttı. "Kan Hayaletleri'yle tekrar karşılaşmayı dört gözle bekliyorum. Kral bana ilk darbeyi indirdi. Onu eğip bükmenin yolları var, biliyorsun. Onu uyumlu hale getirmenin yolları."

"Öfken zehirler mi? O sizin sahip olduğunuz her şeyden daha güçlü."

Kont öne doğru eğildi, belki dışarıdan bakıldığında romantik bir jestti ama sözleri buzdan başka bir şey değildi. "Bu kalede nasıl bir öfkenin yaşadığına dair hiçbir fikrin yok."

"Ve onun ötesinde nasıl bir öfkenin yaşadığına dair hiçbir fikriniz yok."

Jarl'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Sesini alçalttı. "Seni kıracağım Elise. Sözüme itaat etmek için yaşayana kadar sesini nasıl kullanacağını unutturacağım. Bu gece başlıyor, *karıcığım*."

Hiçbir şey söylemedim ama kendiminkiyle onu küçümsedim. Dövüş. Savaşırdım. Söyleyecek daha çok şey vardı, yapmam gereken daha çok şey.

Bu adam beni yeryüzünden silmeden önce. Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve din adamı konuşmasını bitirdiğinde fark etmedim bile. Bize yemin etti. Nabzım hızlandı ve Jarl gözlerini vahşi ve zalim bir şeye çevirdi. Başımın arkasını kavradı ve ağzımı kendi ağzına doğru zorladı. Kanının tadını alana kadar dudağını ısırdım.

Bir tıslamayla geri çekildi, dudağını sildi ve yumruğunu kaldırdı. Yumruğunu indirmeden önce bir sarsıntı misafirlerin etrafındaki direklerin inlemesine neden oldu.

Jarl yere baktı, kafası karışmıştı ama o an geçti. Beni saçlarımdan tuttu, sırtıyordu, dişlerinde kan vardı. "Kralım. Karımla birlikte gitmek için izin istiyorum. Ona gerçek bir Timoran kadınının nasıl davranması gerektiğini göstermek için."

Calder karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İzninizle. Tanrılar sana şans versin."

Sessiz kalmaya çalıştım ama Jarl saçımı öyle bir kuvvetle çekti ki, beni yemin podyumundan sürüklerken acı dolu bir çığlık attım.

Annemin bana verdiği bıçak tenimi ısıtıyordu. Jarl yakında onu sırtına saplayacaktı. Öldürürdüm, kaçardım, buradan kurtulmak ve Valen Ferus'un yanına dönmek için her şeyi yapardım.

Yer bir kez daha sarsıldığında kalabalıktan toplu bir soluk yükseldi. Bu sefer daha keskindi, en şişman tavuğu tabağından devirmeye yetecek kadar.

Jarl elini saçlarımda tutmaya devam etti ama bizi duraklattı. Korunmasız bir şekilde gülümsedim. Yüzümü Kont'a çevirip güldüğümde gözlerimin kenarlarında rahatlama gözyaşları birikti. "Onu sen bulmadın, Kont Magnus. O *seni* buldu."

Tam o sırada ön kapıdaki kuzgunlar alarm çığlıkları attı. Calder oturduğu yerden kalktı ve yakındaki kuzgunlara avluyu kuşatmalarını emretti. Şiddetli bir sarsıntı konukları çığlık çığlığa ayağa kaldırdığında daha çok güldüm.

Jarl bana ters ters baktı. Kolunu boynuma doladı ve bıçağını kaburgalarımaya doğrulttu.

Avludaki alçak yerden ön kapıları seçmek zordu. Çığlıklar yamaçtan aşağıya doğru titreşti. Bağrısmalar geldi. Dumanlar yükseldi. Çelikler çarpıştı. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, birkaç nefes, tam bir saat dönüşü, ama yükselen dumanın arasından bir figür çıktığında, dizlerim ağırlığımın altında kaldı. Bir damla gözyaşı bıraktım.

Valen, siyahlar giymiş, bir baltası belinde, diğeri Ulf'un çenesinin altında, inleyen haini bulutların arasından sürükledi. Avlunun etrafındaki muhafızlar uyarı için kılıçlarını kaldırdılar.

Aramızdaki mesafe yüzünü görmemizi zorlaştırıyordu ama sesi duyuluyordu. Derin, sert, talepkâr. "Arkadan gelmemizi mi bekliyordunuz sahte kral? Casusunuzu bulduk ve onu ön kapıdan getirmeye karar verdik."

Kont kraliyet kürsüsüne döndü ve beni de onunla gitmeye zorladı. Runa kaskatı kesilmiş, tahtının kollarını bembeyaz kavramıştı. Calder'ın yüzü gerildi. Bana ters ters baktı, sonra tekrar

Valen. "Gri Lejyon, sayıca azsınız. Başlattığınızı sandığınız aptalca saldırıyı durdurun. Gelin, onurlu insanlar gibi konuşalım."

"Ben ne saygın biriyim ne de buraya seninle konuşmaya geldim, sahte kral."

"Eğer *Kvinna* Elise için geldiyseniz," diye bağırdı Calder, "korkarım başka biriyle yemin etti. Çok geç kaldınız."

Ben göremedim ama Valen'in sesini bir sırıtma kapladı. "Birkaç zorlama kelime benim için hiçbir şeyi değiştirmez. Casusuna karşılık vermek istiyorum." Valen baltasını Ulf'un boğazına geçirdiğinde kalabalık nefes nefese kaldı ve çığlık attı. Valen cansız bedenini yamaçtan aşağı itene kadar hantal adam bir an için kendi kanında boğuldu. "Şimdi size Elise'in benimle geleceğini söyleyeceğim."

Calder muhafızlarına yakalamalarını ya da gerekirse öldürmelerini mırıldandı. "Başka bir şey var mı Blood Wraith? Mahkememde tutunacak hiçbir dayın yokken başka bir talebin var mı?"

"Evet," dedi. Yer sarsıldı ve Calder bile bir çatırtı avlunun ortasından aşağı indiğinde sendeleyerek geri çekildi. "Bana Blood Wraith ve Legion Grey demeyi bırakmanı istiyorum. Bu isimler eskidi ve sinir bozucu olmaya başladı."

Calder alay etti ama içinde bir parça gerginlik vardı. "Oh, lütfen, o zaman. Bize sizi nasıl tanımamız gerektiğini söyleyin ki mezarınızı doğru bir şekilde işaretleyebilelim."

Çatlak genişledi. Jarl kaçmak zorunda kaldı. Tahta direklerden birinin yanına bir yığın halinde indik. Ona dirsek attım, ama o

başımı toprağın içine soktum. Fark etmedi, çırpınmayı bıraktım, gelen her kelimeyi duymak için çaresizdim.

"Benim adım Valen Ferus, Etta'nın Gece Prensi! Ve sen, sahte kral, yerimde oturuyorsun."

BÖLÜM 31

--

Haydut Prenses

BİR SAKİNLİK GELDİ, en kısa sessizlik. Kelimelerin Ravenspire sarayındaki her ruhun kafatasına sivri uçlar gibi yerleşip çığlıkları getirene kadar ıslandığı anlar. Kadınlar ve erkekler dehşet içinde haykırdı - ya Valen'in deli olduğuna ya da doğru olduğuna inanıyorlardı - koltuklarından kurtulmak ve kaçmak için savaştılar.

Etraftaki tüm renkler bulanıklaştı. Valen öfkesini kullanırken yeryüzü paramparça oldu. Onun nasıl bir mucize olduğunu daha önce hiç görmemiştim ve avludaki taşların çatlayıp yeni şekillere, yeni duvarlara, yeni ölümcül çukurlara dönüşmesini izlerken, ona neden Bükücü dendiğini anladım.

Yanımda, bir patikanın kaldırım taşları parçalandı ve geniş bir yarık açıldı. Bu kaosu dirseğimi Jarl'ın kaburgalarına vurmak için kullandım. Homurdandı ve tutuşunu gevşetti. Yuvarlandım ve tekme atarak onu açık zemine düşürmeye çalıştım. Jarl hızlıydı ve ayağımı yakaladı. "Ölmeni izleyecek."

Dişlerini sıkarak üstüme tırmanmak için mücadele etti.

"Seni uyarmıştım," diye nefes nefese kaldım. "Ravenspire'in ötesindeki öfkeyi bilmediğin konusunda seni uyarmıştım. En çok o senden nefret edecek."

Elbisemin eteğini yukarı çektim, bıçağa uzandım ve sapladım. Bıçağın ucu yüzünün yan tarafını sıyırdı ve onu korkutarak yana yuvarlanmasına neden oldu. Ben kaçtım. Reis Magnus'la işim bitmemişti ve kader beni tekrar ona getirirse, elimde daha ölümcül bir silah olması için dua ettim.

Kraliyet kürsüsüne doğru döndüm. Kalbim durdu. Calder peşinde olduğum kişiyi yakalamıştı. Calista'yı boğazından tuttu ve yüzüne bağırdı.

"Yalan söyledin, küçük cadı!"

"Ne hakkında?" Calista itiraz etti.

"Ravenspire'in en eski öfkeye sahip olduğunu söylemiştin! Gözlerini alacağım!"

"Yalan söylemedim," diye sızlandı Calista, sonra bir sonraki nefesinde kıkırdadı. "Sadece sana bir sonraki en büyüğün onlarda olduğunu söylemedim."

Tüm tanrılar! Calder kılıcını kaldırdı. Kızı öldürecekti. Başım döndü, bıçağı fırlatmadan önce ne yapacağımı düşünmek için çok az zamanım vardı. Uç sahte krala değmedi bile, sadece dikkatini dağıttı.

Kötü nişancılığım için dudaklarımda bir lanetle, Calista onun elinden kurtulurken kürsüye doğru fırladım.

"Calista!" Bağırdım.

Topuklarının üzerinde döndü, peçesini yırttı ve çarpık bir gülümseme yaydı. Kız benim için koştu. Onu gördüğümde daha rahat nefes aldım.

eli onunkinin etrafında kıvrılmıştı.

Bir başka ürperti kürsüye yakın olan bizlerin ayaklarını yerden kesti.

Kükremeler geceyi doldurdu. Kapıda karanlık bir istilacı hattı, kuzgunların hattını geride bıraktı. Kalbim göğsümde sıçradı. Ruskig, Gece Halkı, Ettanlar, hepsi gelmişti. Yerdeki çatlaklardan mavi alevler fişkırdı. Tor.

Öfkeli rüzgârın sıcak dalgası alevleri yaydı, etekleri, çarşafları, bahçedeki çalıları öfke ateşinde yakaladı. Dans eden mavi alevlerden oluşan duvarlar insanları hapsediyor ya da onlara eziyet ediyordu. Sanki Tor'un büyüğü çarpık bir işkence aşkına sahipmiş gibi, dans eden alevler kaçan Timorluları ve kuzgunları onları yutana kadar kovaladı ya da onlar yerde kıvrılıp sessiz tanrılara dua ettiler.

Calista'ya "Acele et," dedim. "Kapılara gitmeliyiz."

Valen'i aramak için kaosu taradım. Duman ve alev çoğu yüzü örtmüştü. Ama sonra, gürleyen bir gümbürtü avluyu sakinleştirdi. Duman, kapıları görebileceğim kadar inceldi. Ön tarafın bir tarafında, duvarda büyük bir delik açılmıştı. Gece Prensi'nin önderliğinde bir istilacı seli avluya daldı.

Prens Valen'in Etta'nın koruyucusu olmak için eğitildiğini biliyordum. O ailesinin kılıcıydı. Buna şimdi şahit olmak, rol yapmadan, maske takmadan, korkunç derecede büyüleyici bir manzaraydı. Kan Hayaleti olarak lanetlendiğinde çok az kontrolü vardı. Şimdi, kara baltalar kanlı bir dansla et ve kemiği oyuyordu. Bir gırtlak açıyor, sonra yere eğiliyordu.

Öfkesini serbest bıraktığında, kırılmaz bir güç haline gelmişti. "Valen!" Adını haykırdım. "Üç cehennem, bunu söyleyebilirim."

Calista, "Herkesle açıkladıktan sonra bir sırrın anlamı kalmadı," diye mırıldandı.

Sırıttım ve bizi kürsüden uzaklaştırmaya devam ettim. Adını tekrar bağırdım. Bu kez gözlerini avluya dikti ve dumanın içinde beni buldu.

"Elise!" Yüz hatlarına yeni bir kararlılık yerleşti. Yolu açmak için kuzgunlara saldırdı, bana giden yolu kazarken bazılarını yaralı ve nefes alır halde bıraktı.

Calista çığlık attı. Arkamızda bir kuzgun kısa kılıcını kaldırdı. Kızı ittim, sonra saldırıdan uzaklaştım. Kuzgun savurduğu darbenin momentumuna karşı bocaladı. Kalın ve genişti ama dengesi bozulmuştu. Risk aldım ve omzumu böğrüne saplayarak kuzgunu yere düşürdüm. Hemen sırtına atladım ve kılıcını kapmaya çalıştım. Dizimi ensesine bastırdım. Yüzünü toprağa gömdüm. Bana küfretti ve yuvarlanarak beni kenara fırlattı. İkimiz de yönümüzü bulup birbirimizle yüzleştığımızde ikimizin de kılıcı yoktu.

Kuzgun alay ederek kınından bir hançer çıkardı. Silahsızdım. Valen hâlâ muhafızları bıçaklıyor ve kesiyordu.

Kuzgun hançerini eline aldı, saldırmaya hazırды ama bir sonraki adımında nefesi kesildi.

Bir kılıç ucunun parıltısı göğsünü delip geçti. Öne doğru düştü ve Calista'yı sırtından aşağı sürükledi. Calista kılıcı tuttu.

Bıçağın kabzası yanılttı ve ona tutunma şekline bakılırsa, bıçağı saplamak için tüm gücünü kullanmış olmalıydı. Çığlık attı ve adamın vücudundan kurtulmak için çaresizce çırpındı.

Onu kollarının altından tutup sıkıca kucakladım. Zaten çok şey görmüş bir çocuk için yüzünü bana gömdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Her şey yolunda," dedim saçlarını düzelterek. Onu yakınımda tutarak kılıcı kuzgunun sırtından kurtardım. "Gitmeliyiz, şşş, devam etmeliyiz."

Burnunu çekti ve başını salladı, acısını yine çelik gibi yüzünün altına gömdü. Kapıya doğru yöneldim ve zırhlı bir bedene çarptım. İçgüdüsel olarak kılıcımı savunmak için kaldırmaya çalıştım ama karanlık gözleri beni sersemlemiş bir duraksamaya sürükledi.

"Valen." Adı nefes nefese bir fısıltıyla çıktı. Bir elimi kalbinin üzerine koydum. Yakından bakınca yüz hatları sürme ve rünlerle kaplıydı. Gözleri öfkeden kudurmuş kara bir ateş gibiydi. O gerçektir.

Ruskig'in güçleri üstünlüğü ele geçiriyordu. Ölü ve kanlı kuzgunların sayısı ayakta kalanlardan fazlaydı. Valen omzunun üstünü kontrol etmedi, beni sert ve şiddetli bir şekilde öptüğünde etrafımızdaki savaşı pek umursamıyor gibiydi. Dişler ve dudaklar bir anlık sıcaklık ve ihtiyaç için çarpıştı. Çok erken bitti.

"Duvardan kurtul," diye bağırdı. "Kralla yüzleşeceğim."

"Senin yanımdayım!"

"*Elise*," diye uyardı.

"Bugün tahta çıkma karanlık prens!" Calista bağırdı, gözleri cam gibiydi. Başını ovuşturdu.

Valen ona garip garip baktı. Ellerimi omuzlarına koydum. "Ne dedin sen?"

Başını salladı ve kekeledi, "Yapma, bugün tahta çıkma. Bilmiyorum, birden aklıma geldi. Bir şey ... geliyor."

Valen'in koluna yapıştım. "O bir büyücü. Bir şeyler hissediyor Valen. Ona kulak ver."

Çenesi sıkıştı. Gözlerinde açgözlülük ve şehvetle bakışlarını kürsüye çevirdi. "Calder'ın yaşamasına izin vermeyeceğim. Yapamam, en azından kader bana bunu borçlu. Onu buradan çıkarın."

Kana susamışlık gözlerinde yaşıyordu. Derin bir yerde ama yine de oradaydı. Halkının, ailesinin intikamını alma çağrısı Gece Prensi'nin içine işlemişti. Ama tahta geçerse ne olacaktı? Calista bana hiç yalan söylememişti. Şimdi de başlamak için bir sebebi yoktu.

Ama bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Ona doğru döndüm. "Calista, sen kapılara doğru koş, saklanacak bir yer bul. Eğer geri dönmezsem, bir kadın bul -Siv- ona hikâye anlatıcısı olduğunu söyle. Sana yardım edecektir. Ya da bir adam, Mattis. Ben gelemmezsem onlar sana göz kulak olur."

Gözleri tekrar yaşlarla doldu, sonra genişledi. Parlak maviyi beyaz bir duman gibi bir sis kapladı. "Geliyor, iyi kalpli."

"Gece Prensi!" Calder'ın sesi ölümün ve savaşın solan sesleri arasında kükredi.

Çelik sustu. Savaş naraları gecenin içinde yankılanıyordu. Topraktaki çatlakların etrafından bir patika açıldı ve Valen ile kürsünün yanında durduğum yerden bir açıklığa yol açtı.

Timor kralı ortada durmuş, bir eliyle kambur bir figürün pelerini kavramıştı.

"Tanrılar aşkına, Lumpy," dedi Calista, sis bulutu dağılırken.

"Tacını bırak, sahte kral," diye bağırdı Valen, iki baltasını da kavrayarak. "Bu topraklar artık senin değil."

"O kadar emin misin? Seni bitirecek gücüm olmadığını mı düşünüyorsun? Daha önceki kralların topraklarımızı, krallığımızı koruyacak güce sahip olmadıklarını mı sanıyorsun? Timoran'ın gücünü hafife alıyorsun. Bu senin çöküşün olacak, bir kez daha."

"Seni tekrar uyarıyorum, sahte kral. İn aşağı. Bu topraklar senin değil."

Ruskig halkından bir anlaşma kükremesi yükseldi.

"Göz önünde saklanarak zeki olduğunuzu sanıyorsunuz. Doğru, senden haberim yoktu," diye itiraf etti Calder. "Ama *onu* tanıyordum. Merak ediyorum, siz biliyor muydunuz?"

Calder zindandaki üçüncü mahkûmun kapüşonunu çıkardı. Yaşlı, solgun bir adam beklerken, onun yerine genç, solgun, çökmüş bir yüz ateş ışığında parlıyordu. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, kulakları sivrilmiş ve dudaklarında siyah bir ton vardı. Düzgün beslenseydi, şüphesiz geniş, uzun ve vahşi olurdu.

Bakışları, gözbebeklerinin kenarındaki bir parça kırmızı dışında boştu.

Onu tanımıyordum ama Valen tökezledi. Sanki gücü elinden alınmış ve kendisini tutması için bacaklarını zorlaması gerekmiş gibiydi.

Ona doğru uzandım, bir elimi sırtına koydum. Titriyordu. Gözleri genişti, neredeyse dehşete kapılmıştı. Gece Prensi inançsızlıkla başını salladı.

Yine de büyük bir oyun dönüyordu, çünkü Calder güldü. İliklerime kadar hissettiğim soğuk, duygusuz bir ses. Valen bir adım geri çekildi, elini kalbine götürdü. Ona ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ama yumuşak ve tehlikeli bir şekilde alçak sesle bir isim söylediğinde kanım buza dönüştü.

"Sol?"

BÖLÜM 32

GECE Prensi

"KADERİN FARKLI PLANLARI VARDI, küçük kardeşim." Sol'un mavi gözleri denizin siyah kısımları gibi karardı. "Savaş Valen! Daha önce hiç dövüşmediğin gibi dövüş! Tanrılar gibi dövüş! Büyük salonda senin için bir yer ayıracağım!"

Ağabeyime son kez baktığımda gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak kafamın içinde koşturdum.

"Sol?" Adı dudaklarımdan döküldü.

Nasıl oldu? Bu bir illüzyon muydu? Bu bitkin, boş yaratık Sol Ferus'un bir zamanlar olduğu halinin gölgesiydi. Cesur, kurnaz, her zaman kahkahalarla dolu. Hayır. Kardeşim hâlâ yaşıyor olsaydı bilirdim. Bir şeyler hissederdim. Toprak benim için çiçek açmazdı.

Elise'in elleri beni destekledi. Farkında değildim ama bir şekilde beni sabit tuttuğunu biliyordum.

İlk sersemletici etki dağılmaya başladı. Ona ne yapmışlardı? Neden bana beni tanıımıyormuş gibi baktı? Kalbim

acı dolu bir ılık sersemliğimin geri kalanını paramparça ettiğinde başıma vurdu. Tor ön tarafa doğru koştu.

"Sol!" Tor bağırdı. "Kahretsin, Sol ne yaptılar?"

Tor'un acısı içime işledi. Halvar ona doğru uzandı ama Tor onu durdurmaya çalışan herkese ateşini parlattı. Sol'un boş gözleri kanlı kalabalığın içinde Tor'u buldu. Onu tanıyor muydu? Hiç umursuyor muydu? Boşluktan başka bir şey değil miydi? Ruhunun iyiliğini katletmiş olsalardı ölmesini tercih ederdim.

Kardeşim -artık benim kardeşim olan- elini kaldırdı. Siyah sis parmaklarını sardı. Onları Tor'a doğrulttu.

"Hayır!" Bağırdım ve Tor'a doğru koştum ama o çok ilerideydi. "Sol, hayır!"

Kara sis Sol'un avuçlarından süzöldü ve karanlık kurdele ipleri gibi mürekkepli yanıklık Tor'un ayaklarının dibindeki toprağa sızdı. Eşi kaskatı kesildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Tor'un ensesinden gözlerinin etrafına doğru siyah damarlar kaymaya başladı. Dudakları korkunç bir mavi tonuna dönuştü.

Baltalarımı kavradım. Hayır. Hayır, bu Sol değildi. Zehirli topraklar insanları hasta edebilirdi, doğru. Kendi saray mensuplarımız bizi ilk sahte kralla ihbar etmeden önce baskınlar sırasında kullanmayı planladığımız bir savaş stratejisiydi. Sol'un bunu test etme şansı hiç olmadı. Ama Tor'un, yanıklık toprağı kirletirken zayıflamasını izlemek mide bulandırıcıydı.

"Sol, hayır! Bu... bu değil-"

"Sırları olan tek kişi siz değilsiniz Gece Prensi," diye araya girdi Calder sırtarak. "Gece Prensi nedir ki biz

Güneş Prensi'nin ölüm büyüüne sahip misin?" Timor kralı kardeşime baktı. "Kadın."

Her şey çok çabuk oldu. Kürsüden ikinci bir siyah ok fırladı ve Elise'in ayaklarının altına çarpana kadar parçalanmış toprağın dar bir parçasını yok etti. Öksürdü, boğazını tuttu, sonra Tor gibi parçalandı.

"Hayır!" Bir panik çılgınlığı boğazımı sardı. Elise'e uzandım ama Halvar beni geri çekti.

"Ona dokunma," diye tısladı bana.

Elise'in pürüzsüz derisini siyah, zehirli damarlar kaplamıştı. Gözlerinin beyazı gri ve sarıya döndü.

Kürsüye doğru koştum, kardeşimin siyah gözleri yol boyunca beni takip etti. "Sol, bırak onları. Bırak onları, lanet olası. O senin-" Tor'u işaret ettim. "Onu unutma kardeşim. O senin. Ve o, o benim. Sol, bana bak! O benim *hjärta*'m. Dur, sana yalvarıyorum."

"Kraliyet mensuplarının yalvarmasına bayılırım," dedi Calder. "Bunu yenemezsiniz Gece Prensi. En eski öfke bizde."

Onu görmezden geldim. "Sol, bırak onları. Bırak onları, lütfen. Torsten'i *öldürüyorsun!*"

Bakışları bir an için Tor'un nefes almakta zorlandığı yere kaydı. Gözlerini bir parça ışık renklendirdi. Açık mavinin en ufak titreşimi. Annemizin gözleri. Karanlık tekrar çökmeden önce sahip olduğu tek şey bir kalp atışıydı. Güneş Prensi bana dik dik baktı. Sanki her kelime boğazının arkasından kopup gelmiş gibi konuştu. "*Yapamam. Bük onu. Git!*"

Bir seçim yapmak için bir an. Ne demek istediğini, ne yapılması gerektiğini, Calder'ın iki kardeşin öfkesi hakkında anlamadığı şeyi anlamıştım. Ama bu seçim yapmak anlamına geliyordu -gerçek burada olduğuna göre nasıl yapacağımı bilmediğim bir seçim.

Bununla yaşayabilmek için dua ettim.

Tırnaklarım toprağı kazıyordu. Savaştan dolayı kollarım ağrıyordu, öfke enerjimin çoğunu tüketmişti ama biraz daha vardı. Yeterince vardı.

Toprağı çatlatmadım ama yine de titredi. Calder muhafızlarına beni almalarını emrettiğinde kürsüye bir rüzgâr fırladı. Kuzgunlar krallarıyla birlikte devrildi. Halvar, Stieg ve Ari kürsüye doğru yürüdüler. Ari zihinlerini illüzyonla çarpıtırken kuzgunlardan vahşi bakışların çılgınlıkları geliyordu. Stieg ve Halvar bir kasırğa savurdu. Karanlık geri çekilene kadar yere tutunmaya devam ettim. Zehir ve yanıklık parçaları iyileştirici öfkem karşısında soldu.

Torsten keskin bir nefes aldı. Acı veren zehir kanından çekildi. On adım ötede, Elise öksürdü ve yan tarafına yuvarlandı.

Kalbim parçalanarak kürsüye döndüm. Sol'un doğal olmayan karanlık gözleri beni içine çekti. Hayal görmüş olabilirim ama başıyla onayladığını düşündüm. Sanki ne yapmam gerektiğini biliyor ve kabul ediyordu. Ama ikinci bakışta, ellerini tekrar vurmak için kaldırdığında sadece düz, duygusuz bakışları benimkilerle buluştu.

Ari'ye "Teknelere dönelim," diye bağırdım.

Başını salladı ve Halvar Tor'un kolunu omzuna atarken geri çekilme çağrısı yaptı. Ellerim titredi. Bunu yapmam gerekiyordu. Her şey bitmemişti ama sahte kral bir konuda haklıydı: Bunu yenemezdim, bugün değil. Tamamen hazırlıksız değilim.

Son bir kez, taş yarılarına kadar ellerimi yere bastırdım. Vadileri oymak yerine toprağı eğdim ve yerden diş sıraları gibi pürüzlü, taş bir duvar fışkırdı. Calder'ın birliklerini sonsuza dek durdurmaya yetmeyecekti ama bize zaman kazandıracaktı.

Ari'yle birlikte halkımızın kıyıya doğru koşmasını istedim. Çok fazla öfke kullandığım için vücudum ağrıyordu ama baltalarımı kavradım ve kalan birkaç kuzgunu yakaladım. Çoğu çatışmaya girmede; kaçtılar. Savaşanlar uzun yaşamadı.

Ayaklarını bulduğunda Elise'e ulaştım. Titriyordu ve solgundu. Onu kendime doğru çektim ve alnındaki teri öptüm.

"Valen," dedi sesi kısık bir şekilde.

Başımı salladım. Burada olanları daha sonra konuşurduk ama şimdi yapamazdım. Kendi kardeşimi düşmanların zalim ellerine terk ederken olmazdı.

"Elise Lysander!"

Birlikte döndük. O piç Jarl yayını kaldırdığında midem bulandı. Kanlar içinde ve külle kaplıydı, gözlerinde nefret yanıyordu. Okunu Elise'in kalbine doğrulttu ama o ateş etmeden önce bir kadın düşen bir tahta parçasını Jarl'ın kafasına indirdi.

"Hayır, Maj!" Elise bağırdı.

Elise'in annesini tanıyamamıştım ama bir sonraki adımında ona doğru koştum.

Jarl çabucak toparlandı. Kalbini eğri bir bıçakla doldurduğunda öfkesi Leydi Lysander'a yöneldi. Onu Lysander'dan ayırdım ve baltayla çılgınca bir saldırı gerçekleştirdim. Kaçtı ve bir korkak gibi kuzgunlarla birlikte kendi kanayan duvarlarımla yarattığım güvenliğe doğru kaçtı.

Elise'in annesi titredi, göğsünde bıçak vardı. Bana doğru uzandı. Zamanımız yoktu ama elini tuttum ve dudaklarından kan damlarken başının arkasını tuttum. "Onunla ilgilenecek misin?"

Gözlerimi hızla kırptırarak başımı salladım. Bıçak derine girdi. Çok derine. "Bana yemin et."

"Yemin ederim," dedim. "Yemin ederim benden asla korkmayacak. Her şeyeime sahip olacak."

Gülümsedi. O kadar kanın içinde korkutucu bir görüntüydü. Elim sıkıca kavradı; sesi yumuşaktı. Huzur içinde. "Umarım kader tacınızı geri verir, prens."

Mara Lysander yumuşak bir gülümsemeyle öldü. Onu yavaşça yere yatırdım, sonra baltamı topladım ve Elise'le yüzleştim. Yanakları gözyaşlarıyla kaplanmış, yumrukları sıkılmıştı. Çenesini eğdiğimde gözlerini benimkilere kaldırdı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Son umutları senin içindi."

Elise gözlerini kapattı, daha fazla gözyaşı döktü ama onu uzaklaştırmama izin verdi. Çalınan tahttan uzakta. Şato'dan

Ravenspire.

Güneş Prensi'nden uzakta. Etta'nın gerçek kralı.

BÖLÜM 33

--

Haydut Prenses

Nehirden aşağıya doğru yolculukta baş döndürücü, sonsuz bir siyah bizi karşıladı. Fenerleri söndürdük, sesleri kısık tuttuk. Tek ışık yıldız ışığının titremesinden ve yukarıdaki neredeyse dolunaydan geliyordu. Tenim duman ve kan kokuyordu. Gecenin dehşeti yeni bir katman gibi üzerime yapışmıştı.

Kıç direğinde bir kova tatlı su asılı duruyordu. Boynuzu doldururken ellerim titredi. Serin damlalar sert boğazımı yaktı. Daha fazla doldurdum. Valen'in öfkesi onu güçten düşürmüştü, buna bir de Sol'un

-Kardeşi yaşıyordu. Pruvada durması bile bir mucizeydi.

"Elise." Bakışlarım arka çentiğe kaydı. Ari sırıttı, yüzünden sürme ve duman damlıyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve elini uzattım. Elimin üstünü öptü. "Yaşadığın için mutluyum, sevgili *Kvinna*."

"Akıllıca davranıp onları serbest bıraktığına sevindim," dedim sert bir sesle. "Bunun bir sürpriz olduğuna şüphe yok."

Ari sırtıttı. "Gece Prensi'ni hapsedtiğimi mi? Evet, bunun biraz şok edici olduğu söylenebilir. Yine de düşündükçe, içimde bir yerlerde onun bir lider olduğunu hep biliyordum. Bu yüzden onu her zaman planlarıma dahil ettim ya da dahil olmasını istedim."

"Ona güvenerek kendini yeniden bulmasına yardımcı oldunuz."

"Hayır," dedi Ari. "Bunların hepsini sen yaptın. Sadece sen onu Ravenspire'a geri çektin. Korkarım bağları çözmekten başka çarem yoktu. Bunu yapmazsam hepimizi katledeceğinden emindim. Ne yazık ki, onları serbest bırakarak kendi tahttan çekilmemi sağlayacağımı kim bilebilirdi ki? Halka emir vermeye alıştım."

Hiçbir şey komik olmasa da alay ettim, gerçekten değil. "Sen iyi bir lidersin, Ari. Sana her zaman saygı duyacağım."

"O zaman mutlu bir adam olarak öleceğim." Elimi tekrar sıktı. "Ve onunla değil de benimle yemin etmen konusunda ısrar ederek sevgili prensimizi kızdırmaya devam etmek için güçlü planlarım var."

Sırtıttım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Baltalarını tutmadığı zaman söylediğin sürece sorun yok."

Onu bıraktım ve kürekçilerin arasından geçerek ön tarafa doğru ilerledim. Savaşın enkazı çok ağırdı. Calista ağır bir kürkün altında uyuyordu. Kari, Halvar'ın böğründeki derin bir yarayı sarmakla meşguldü. Her şeye rağmen sırtıtıyor, onun çıplak göğsüne dikkat etmesini ve gülene kadar yakışıklılığına hayran kalmasını istiyordu. Brant yüzüne kanlı bir bez tutuyordu. Gözünü koruyacağından şüpheliydim. Frey, Stieg, Casper. Hepsinde yaralar ve izler vardı. Junie dizlerini göğsüne çekti, gözyaşları

yanaklarında. Siv ve Mattis birbirlerine sarıldılar, gözleri olanlara karşı kapalıydı.

Tor. Göğsüm sıkıştı. Konuşmamıştı; kimseye bakmamıştı. Gözleri karanlıkta bıraktığımız yıkıma kilitlenmişti. Kimse ondan konuşmasını istememişti. Kimse onu rahatsız etmemişti. Söylenecek ne vardı ki? Yine de onunla birlikte yas tutmadan geçemezdim. Eğer işler tersine dönseydi, bir kez daha Valen'den koparılsaydım, yaşayacağım acıyı hayal bile edemezdim.

Elini tuttum ve bir su borusuna doladım. Gözleri ıslak ve kırıktı. Ama tekrar arkasını dönmeden önce elimi bir kez sıktı.

Gece Prensi önümüzde uzanan nehre baktı. Uzak. Tek başına. Bir elimi omuzlarının arasına koydum. Hafifçe irkildi, sonra beni yanına kıvrıldı. Uzun bir süre sessiz kaldık. Söylemeyi düşündüğüm her kelime yetersiz kaldı.

Sonunda Valen başını benimkine yasladı ve fısıldadı: "Elise, ne yapacağımı bilmiyorum. Ne düşüneceğimi."

Bir kolumu beline doladım. "Sanırım ilerlemenin tek bir yolu var."

Bakışlarında kırılganlık ve korku vardı. Şu anda, benimleyken, normal bir adam olabilirdi. Annesinin babasına olan sevgisini okumuştum, ama özellikle de Kral Arvad'ın ona korkularını itiraf ettiği, bir kraldan çok onun sevgilisi ve yoldaşı olduğu o anları.

"Sen ileri git, Valen Ferus. Tacı sen al; kardeşini kurtarmak için savaş. Sen onun tek şansısın."

Gözlerini kapattı. "Onun ölmesini istemiyor musun?" "Neden isteyeyim ki?"

"Fısıltılar duyuyorum," dedi. "İnsanlar Etta'nın oğlundan ihanet fokurdattıyor."

"Valen," dedim bir elimi yanağına koyarak. "Sol'u manipüle ettiler. Haberim olmadan zindanda onunla birlikteydim ve o uysaldı. Ancak Calder onu çağırdıktan sonra ..." Başımı salladım. "Onu serbest bırakacağız."

Elimi kendi eliyle kapattı ve avucuma bir öpücük kondurdu. "Bilmelisin *ki Kvinna*, kalbim ve ruhum senindir."

"O zaman, isteyebileceğim her şeye sahibim." Utanmadan onu öptüm. Kaybettiği her şeyi geri kazanmak, bu toprakların geride bıraktığı yaraları iyileştirmek için göğsümde ham bir ihtiyaç oluştu.

Ruskig'e döndüğümüzde, öfke bariyerlerinde onarımlar yapıldı. Valen ve loncasının bağlarının çözülmesiyle duvarlar eskisinden daha yüksek ve daha güçlüydü. Geride kalan çocukların iyi olduğunu keşfettikten ve Calista'nın Ellis ile birlikte karşılandığını gördükten sonra kaçtım. Annesinin yasını tutuyordu; annem dışlanmış biriydi ve korktuğunu belli etmiyordu. Hikâye anlatıcısıyla ne yapacağımızı bulana kadar, belki çocuklar birbirlerini teselli edebilirlerdi.

Benim gecekondum ikiye bölünmüştü ama Mattis'le birlikte olacağı için Siv'inkini ben aldım. Yalnız başıma banyo yaptım ve ağladım. Annem ölmüştü. Benim için ölmüştü. Sol için ağladım. Calista bir bakıma Güneş Prensi'yle arkadaş olmuştu. İçinde iyilik vardı,

İyi biri olmalı. Bir çocuğa kader büyülerini için kelimelerle yardım etmek, belki de onun kardeşine yardım ettiğini anladı.

Öfkesi dehşet vericiydi. Zehrinin verdiği acıyı hatırlayarak ürperdim. Sanki vücudumdaki her kas, her damar alev alev yanıyordu.

Ravenspire onu bir silah olarak kullandı. Babamın gözünü alan zehrin Güneş Prensi'ne yapılan işkence ve manipölasyondan kaynaklandığına şüphe yok. Yüzyıllar boyunca Ravenspire'ın en büyük sırrı olmuştı - lanetli prensten bile daha fazla. Ölüm öfkesine sıkı sıkıya sarıldılar. Doğrusunu söylemek gerekirse, Ravenspire'ın Gece Halkı'nı her zaman nasıl korkuttuğu ya da onları kontrol etmenin yollarını nasıl bulduğu şimdi çok mantıklı geliyordu. Sol'un ki gibi bir öfkeyle -Ne yapabilecekleri belli olmazdı.

Vücuduma keten bir havlu sarmıştım ki kapım açıldı ve Valen içeri girdi.

Beni içine aldığı anda gözleri arzusun sıcaklığıyla parladı, sonra dudakları kıvrıldı. "Burada kalmama izin vermeniz için size merhamet dilemeye geldim. Ari kraliyet uzun evini almam için ısrar etmekten vazgeçmeyecek ve ben henüz bununla yüzleşmeye hazır değilim."

"Bunun akıllıca olduğundan emin değilim Prens Valen."

Tek kaşını kaldırarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Beni kendine doğru çekerken parmaklarım göğsünün düzlemlerinde gezindi. "Çok korumacı bir sevgilim var, görüyorsunuz. Onun

Bu baltalar korkunç. Maske takıp ortalığı kasıp kavuran tipte bir adam."

Valen dudaklarını kulağımın kıvrımında gezdirerek gülümsedi. "Kulağa berbat geliyor, onun yerine bir prensi sevmeyi düşünmelisin."

Boynumda bir öpücük izi bıraktığında gözlerimi kapattım. "Zorlayıcı bir noktaya değindin."

Ağzımı kendisininmiş gibi sahiplendi. Sonra beni daha yakın tuttu, daha derinden sevdi. Birbirimizi kaybetmenin ne demek olduğuyla yüzleşmiştik ve bu her dokunuşta, her öpücükte, her harekette ortaya çıkıyordu. Elleri, ağzı, Runa'nın zalimliğinin bıraktığı izleri sildi. Jarl'ın bedenini mahvetme korkusunu iyileştirdiler.

Ertesi sabah güneş doğana kadar onu bırakmadım.

Uzun eve doğru yola çıktığımızda, salonda konsey olarak bir kalabalık toplanmıştı bile. Halvar sabahın erken saatlerini Gece Prensi'ne ne olduğunu açıklamakla geçirmişti. Laneti ve hafıza eksikliğini açıkladı. Sanırım Valen laneti bir kez daha yaşamak zorunda kalmayacağını bilerek biraz daha rahat nefes aldı.

Yine de duvarlar kalabalıktı. Herkes Gece Prensi'nden haber almak istiyordu. O zamandan beri kanlı bir savaş sırasında açıklama yaptığını ve Ruskig halkına hiçbir şey açıklamadığını öğrenmiştim. Hikâyesinin tamamını bilmeden onu savaşa kadar takip ettiklerini bilmek bir şey ifade ediyordu.

Bana umut verdi.

"I Çekil." Ari dedi ne zaman herkes
vardı yerleşti. "Tacı kendi isteğimle Va-"

Valen elini kaldırarak, "Bekle," dedi. "Bunu yapmadan önce,
artık varis olmadığımı bilinmeli."

"Valen," dedi Halvar bir parça hüzünle.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Sol'un doğuştan gelen hakkını
alabilecek durumda olmadığını da biliyorum ama Etta yasalarımız,
bir kral ya da kraliçe zihninde yönetemiyorsa ama hala yaşıyorsa,
gücün eşine geçeceğini söylüyordu."

Ağzım açık kaldı.

Tor duvarın içine doğru biraz büzüldü. Valen Tor'un yanına
gidip elini omzuna koyarken diğer gözler de onu takip etti. "Belki
bazıları farkında değil ama Torsten kardeşimin eşi. Taç ona
düşüyor."

Ari uzun bir nefes verdi ve yüzünü ovuşturdu. "Bu kanayan taç
üzerinde hak iddia eden çok fazla kanayan insan var."

Tor bakışlarını kaldırdı ve sadece Valen'e baktı. "Ben kral
değilim. Ne onun ne de senin tacını istiyorum. Ama son nefesime
kadar Ferus soyu için savaşacak ve onlara hizmet edeceğim."

"Tamam o zaman. Harika. Anlaştık," dedi Ari. "Artık tahttan
çekilebilir miyim?"

"Peki ya Herja?" Valen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
"Sol yaşıyor, kız kardeşimi bir yere saklamadıklarını kim
söyleyebilir?"

"Valen," dedi Halvar nazikçe. "Herja Gece Halkı'ndan değildi."

"Başka yetenekleri de vardı; bunu biliyorsunuz. Değerli biri olabilir, o yüzden varsayımda bulunmadan önce öldüğünden emin olmamız gerekmez mi?"

Halvar başını salladı. "Ama kesin olarak bilene kadar, bu halkın -hepimizin- bir krala, bir lidere ihtiyacı var. O lider sensin."

Valen odayı inceledi, ön tarafta durdu. "İsteğiniz buysa, size hizmet edeceğim ama Güneş Prensi'ni geri almak için elimizden geleni yapacağız."

"Ravenspire'a hizmet ediyor," diye bağırdı odanın arkasından bir ses.

"Zorla," diye bağırdım. "Aptal olmayın. Güneş Prensi'nin ailesini öldüren insanlar için isteyerek savaşacağını mı sanıyorsunuz?" Valen şaşkın bir sırtış takındı ve ben ileri atılırken geri adım attı. "Halkımın neler yapabileceğini bilmiyorsun. Tahtı korumak için ne kadar çaresiz olduklarını. Calista buraya gel." Kızın Ellis ve Kari'nin yanında oturduğu köşeye döndüm. Sıçradı ama itaat etti. "Onlara Güneş Prensi hakkında bildiklerini anlat. Onunla en çok sen vakit geçirdin."

Çatlamış dudaklarını yaladı, Valen'e utangaç bir bakış attı ve salondaki hevesli yüzlerle tanıştı. "Ben... Ben onun bir prens olduğunu bilmiyordum. Yaşlı bir öfkesi olduğunu tahmin etmeme rağmen sadece bir tane olduğunu sanıyordum. Yine de adını bilmiyordum ama bazen benimle konuşurdu. Kaçmamıza yardımcı olan büyüler yapmama yardım etti. O kadar kötü biri olsaydı bana yardım etmezdi. Aptal olmayın. O sizden biri, sadece biraz sapkın çünkü kaledeki o sersemler onu kendi zehriyle besliyor. Ona işkence ediyorlar."

Tor bayılmaya hazır görünüyordu. Bir sandalye çekip oturdu ve bakışlardan kaçınarak parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Valen boğazını temizledi. "Bir şeyler yazabilir misin? Ona ulaşmamızı sağlayacak bir hikâye."

Calista'nın rengi soldu ve başını salladı. "Bu işler böyle yürümez. Sanırım çok fazla sınırı aştım. Benim sihrim kader ile bir tür itme ve çekme. Ne benim ne de başkası tarafından manipüle edilmekten hoşlanmıyor. Buraya gelir gelmez bir şeyler yazmaya çalıştım ama bu beni hem kafamda hem de kalbimde yaktı. Sanki bu noktada, bu hikâyede, kaderin senin ellerindeymiş gibi. Ben onun izin vereceği her şeyi yaptım."

"O zaman onu kurtarmak için elimizden geleni yaparız," dedi Valen.
"Ama

... eğer o ölürse, kardeşim yaşamayı tercih etmez."

Koluna nazik bir el koydum. Tüm tanrılara, Sol'u öldürmekle karşı karşıya kalmaması için dua ettim. Ama öyle görünüyordu ki, bir krallığın, bütün bir halkın yükü sonunda onun omuzlarına binmişti. Her şeyden önce onları korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

İnsanlar sessizleşti ve kasvetli bir hal aldı. Ari boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "O zaman ikinci vakti. Bunu resmileştireceğiz."

Alacakaranlıkta Valen, loncası ve ben denizin kenarında durduk. Bir tüccar gemisi gelgitte sallanıyor, uzak krallıklar için tekstil ürünleri ve şifalı bitkilerle yüklü bir kayık denize açılmayı bekliyordu.

dalgalar. Junie bir el çantasını omuzladı ve Calista'nın omuzlarına bir kürk manto sardı.

"Onu memleketine götüreceğim. Batıya, değil mi kızım?"

"Raven Row'da yaşıyorum," dedi kuru bir sesle. "Bazıları buranın ilk krallık olduğunu söyler, bilirsiniz."

Junie homurdandı. "Pekâlâ majesteleri, o halde sizi Raven Row'a kadar geçireyim."

Kollarımı Junius'a doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Savaşmana gerek yoktu ama savaştın. Sana her zaman minnettar olacağım. Ve umarım kocanın dünyayı yakmasını engellersin."

Gözlerinde özlemle sırtarak bana bir parşömen uzattı, üzerinde yabancı bir ülkeye gönderilmiş bir posta vardı.

"Bana ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli." Junie Valen'e baktı. "Evdeki loncam, kendimize Falkynler diyoruz ama bir Gölge olmak benim için bir onurdur. Bizi sakın unutma. Halkım için çok şey ifade edeceğini biliyorum. Nasıl olacak bilmiyorum ama bunun son karşılaşmamız olacağını sanmıyorum."

"Ne de olsa bir krala sahip olmak iyi bir dosttur," dedi Valen. "Geçici de olsa."

"Öyle. Ciddiyim," dedi elimdeki parşömeni göstererek, "bir şeye ihtiyacın olursa sor. Artık yabancı müttefikleriniz var."

"Güle güle, iyi kalpli," dedi Calista. Bakışlarını kaldırdığında gözleri fırtınalı bir hal aldı, sanki soluk bulutlar irisleri kaplamıştı.

"Onun savaşı başladığında senin savaşın da sona erecek."

Midem bulandı. "Calista? Kimin savaşı ne zaman başlıyor?"

Valen yanıma geldi, kızı merakla izliyordu. Tekrar konuştuğunda sesi kısılmış, kelimeleri değişmişti.

"Gecenin ve korkunun kırıncısı, seninki sona erdiğinde kendi savaşına başlar." Calista hızla gözlerini kırptırdı, sonra hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. "Güle güle lanetli prens. Senin için yaptıklarımı unutma. İyi şeyleri yani."

Valen ve ben bakıştık.

"O da neydi?" diye fısıldadı Calista tekneye doğru atılırken.

"Bir şeyler görüyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunu söylediğinin farkında olduğundan bile emin değilim."

Uzun bir iç geçirdi, çenesi gergindi. "Kaderin cilvelerini bilirim, yakında öğreneceğiz."

"Ve hiç şüphesiz idare edebileceği kadar rahatsız bir şekilde," diye homurdandım.

Valen sırttı, başımın yanını öptü ve Junie ile Calista'nın topraklarına sağ salım varmalarını sağlamak için rıhtımdaki adamlara fazladan bir kese gümüş şim ödedi; aksi takdirde Gölge Loncası'nın önce ticaretlerini, sonra da hayatlarını mahvedeceği tehdidini de ekledi.

Tor'un avuçlarındaki ateşe bir göz atmak, rıhtımdaki adamın başını sallaması ve dalgalara doğru kürek çekmeden önce yüzlerce güvence vermesi için yeterliydi.

Parmaklarımı Valen'inkilere geçirdim ve ufku seyrettim. "Hazır mısın?"

Parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Olabileceğim kadar."

Taç giyme töreni ateşi siyah kadife gökyüzüne doğru yükseldi. Kadınlara ayvandan taçlar giydirildi, erkekler ise düzleştirilmiş dallardan yapılmış taçlar taktı. Herkes en iyi elbiselerini, en iyi tuniklerini giymişti. Kulaklarında kemikler, ellerinde ve yüzlerinde rünler vardı.

Beyaz bir gölgelik ve ay kanadı kemerinin altındaki boş sandalyenin yanında durdum. Tor ve Halvar yanımda, kraliyet danışmanı ve birinci şövalye olarak kaldılar. Siv, Mattis'in koluna yapışmış, bana gülümsüyordu. Hayatı boyunca klanlarla birlikte yaşamıştı. Bu onun geleceğine inandığı bir geceydi ve bunun bu insanlar için bir yükselişten daha fazlası anlamına geldiğini fark ettim. Özgürlük anlamına geliyordu.

Valen, Ari ve Yaşlı Klok ışığa adım attığında kalabalık sustu. Valen kürklü bir pelerin giymişti ve Klok'un elinde Ari'nin kralken taktığı gümüş halkayı taşıyordu. Midem sıkışmıştı. Legion Grey'in yeminli müzakerecim olduğu gecenin üzerinden ne kadar zaman geçmişti. Ona direnmiş, sonra da ona aşık olmuşum. Birlikte bir darbeden kurtulduk, yalanlardan, bir lanetten kurtulduk. Şimdi, şu anda, gözleri benimkilerle buluştuğunda, kaderde ne varsa onunla birlikte yüzleşebileceğimizden hiç şüphem yoktu.

Ari halka döndü. "Yüzyıllar boyunca gerçek soylularımızın, Etta ailesinin, Ferus soyunun yeniden yükseleceğine inandık. Büyüleri asla ölmedi. Bunu biliyorduk. Hissettik. Ona tutunduk. Bu tacı gerçek kralımız Valen Ferus'a devretmek benim için bir onurdur."

Valen tek dizinin üzerine çöktü. Klok halkayı Valen'in başına yerleştirirken rüzgâr durdu. Ayvane çiçeklerinin üzerinde bir ışık parıltısı toplandı. Sanki yeryüzü zaferimizi kutluyormuş gibi.

Valen ayağa kalktığında halk alkışladı. Siv parmaklarının ucunda zıpladı, sonra Mattis'i son öpüşüymüş gibi öptü. Stieg ve Casper zevkle kükrediler. Frey göğsünü yumrukladı, Ari de öyle. Halvar gülümsedi ve bana göz kırptı. Tor bile gülümsedi.

Valen tahtın yanına gitti. Yüzü sakindi ama ellerini sallayışına bakılırsa sıcak bir endişeyle dolu olduğuna şüphe yoktu.

"İlk emir nedir, Kral Valen?" Ari sordu.

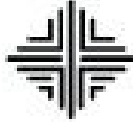
Valen halkını inceledi. Bana baktı. Gözümü kırpmadım. Kalabalığa döndüğünde çenesini kaldırdı. "Ravenspire Kalesi'ne, Timoran'ın yeni kral ve kraliçesine savaş ilan ediyorum."

Beni derinden sarsan bir savaş çılgılığı korlarla birlikte geceye yükseldi.

Valen'in ağzından kendinden emin bir sırtış yayıldı. Sesi derinleşti. "Aileleriniz için savaşmaya hazırlanın! Halkınız ve topraklarınız için. Bu savaş hiç bitmedi ama tanrılara yemin ederim ki bizimle birlikte sona erecek. Şimdi başlıyor."

Tüm Tanrılar, Güneş Prensi yaşıyor! Artık kral olarak Valen'in yapması gereken imkânsız seçimler var ve ben de eşi, dostu ve gücü olarak onun yanında savaşmayı planlıyorum. Kesin olan bir şey var ki Sol'u kurtarmamız, prenses Herja'nın hayatta olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor ve Calista'nın gecenin ve korkunun kırılcısından bahsederken ne demek istediğini öğrenmeye kararlıyım. Eğer bu kişi savaşımızı sona erdirebilirse, Ravenspire misilleme yapma şansı bulmadan önce onu bulmayı planlıyorum. Savaş, romantizm ve cevapların hepsi Kan ve Harabe Tacı'nda sizleri bekliyor.

Not: Taç giyme töreninden sonra Valen ve benim aramda LJ'den romantik bir bonus sahnenin tadını çıkarın. Kral olmanın kendine has zorlukları var ve mahremiyet de bunlardan biri. Haftalık bir mesaj için kaydolarak, sevgilimle zaman geçirmek için gizlice kaçmanın nasıl bir meydan okuma olabileceğini görme şansına sahip olacaksınız. Bonus sahnenizi [BURADAN](#) alın

Teşekkür ederim

Pek çok insana minnettarım. Bu seri uzun zamandır hazırlanıyordu ve başkalarının yardımı olmadan mümkün olamazdı.

Öncelikle, binlerce fikri ileri geri savurduğu için kocama. Bu dünyayı ve bu karakterleri kaç kez duydunuz bilmiyorum ama benimle sohbet etmeyi hiç bırakmadığınız için çok minnettarım. Bu, olacağını hiç tahmin etmediğim bir şeye dönüştü.

Sabrınız ve desteğiniz için çocuklarıma. Kitaplarımdan biri postayla her geldiğinde heyecanlanmanıza bayılıyorum. Sizler benim sebeplerimsiniz.

Jennifer Murgia'ya kenarları düzeltmeme yardım ettiği, virgül hatalarımı kurtardığı ve 'dan' yerine 'form' koyduğum tüm zamanları yakaladığı için. Yazar Ağacı'ndan Clara Stone'a güzel formatlama becerileri için teşekkür ederim. Harikasınız. Ve güzel kapaklarınız için Moonpress Co'dan Bianca'ya.

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma teŖekkür ederim. Siz olmasaydınız bu dünyalar mümkün olmazdı. Bu kelimeleri ve karakterleri sizinle paylaşma fırsatı bulduğum için size minnettarım!

Hepimiz iyi olalım, LJ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

